

interkom

ČS FANDOM

informační
servis
fandomu
4-5/2008

Ceny Akademie SFFH za rok 2007

Nejlepší SF

Dan Simmons: Olymp (Laser-books)

Nejlepší fantasy a horor

Susanna Clarková: Jonathan Strange a pan Norrell (Alman)

Cena za dlouholetou práci pro SF

Vlastislav Toman

Nejlepší původní česká nebo slovenská kniha

František Novotný: Konečný den Valhaly (Triton)

Nejlepší teoretický text

Miloš Ferko: Dejiny slovenskej literárnej fantastiky (LIC)

Nejlepší časopis a internetová média

Pevnost

Nejlepší (domácí) výtvarník

Milan Fibiger

Nejlepší povídková sbírka

George R. R. Martin: Zpěvy hvězd a stínů (Triton)

Nejlepší editor/redaktor

Martin Šust

Počín roku / zvláštní cena

Ondřej Müller za antologii Imperium Bohemorum

Nejlepší antologie

Jonathan Strahan a Charles N. Brown: Locus – to nejlepší z fantasy a SF (Laser-books)

Nejlepší překladatel

Viktor Janiš

Nejlepší nakladatelství

Laser-books

Nejlepší povídka

Vilma Kadlečková: O snovače a přemyslovi (IB)

Kniha roku

Susanna Clarková: Jonathan Strange a pan Norrell (Alman)

RIP/Akademie SF

OBSAH

Ceny Akademie SFFH za rok 2007

Čtenářův průvodce po Interkomu

Nominace na Cenu Karla Čapka

Hvězdný bulvár

Poslední chvílky na SciFaConu

Jarní porada SF klubů

PR+CON: Parcon 2008

Zmýlená neplatí

Ako k SF přišli: ich prvý kontakt

Imperium Bohemorum

A. Goldflam aneb J. Verne

- 1 Lidštíny: Nebudit – spi!
- 2 Z deníku BB
- 2 Temná stránka fandomu
- 3 NEHVĚZDNÝ NEBULVÁR
- 9 Časem s vědou
- 10 Moderní upíři
- 14 Malcolm Gladwell: Bod zlomu
- 14 Iron Man
- 15 DOGMA
- 16 Cena Fantázie 2008
- 17 Kalendář akcí

- 18
- 19
- 21
- 26
- 28
- 29
- 30
- 31
- 31
- 32
- 32

V tomto čísle:
**Kam v létě za
SF zážitky**

Informace o Parconu a létáčky dalších akcí uvnitř tohoto IK, včetně Kalendáře akcí roku 2008.

Čtenářův průvodce po Interkomu

K obsahu a formě tohoto čísla

Možná jste tento Interkom netrpělivě očekávali v dubnu (optimisté) či květnu (realisté) nebo jste si alespoň povšimli, že vám již dlouho žádný nepřistál ve schránce. Aby se to pokud možno neopakovalo i s příštím číslem, poprosím na tomto místě pravidelné přispěvatele, aby nečekali a poslali mi své rubriky co nejdříve, nejlépe hned.

Ze slibů neprozřetelně učiněných v minulém čísle se zejména nepodařilo opatřit tabulkou *Kdo je kdo* náš Hvězdný bulvár, aby se stal srozumitelnější širší sciifickému veřejnosti. Snad příště.

Brzy to bude šest let, co J.Vjr. připravil pro KJV přednášku *Temná stránka fandomu*, alespoň na mě působila dojmem jistého exotického vzhledu do jiného světa, který se od toho našeho v mnohém a nejspíše natrvalo liší.

Uběhlo těch pár zmíněných let, nedávno jsme prožili/přežili Fenixcon (článek byl původně chystán do lednového čísla), v paměti máme Festival fantazie, Trpaslicon a skuteční obětavci jistě i nějaké ty Tolkiencony a dřevárny, a ona vzdálenost se již nejeví tak propastná a popisované tolik exotickým.

Nepřehlédněte informace o blížícím se Parconu, kde můžete ověřit, nakolik jsou Silverbergovy postřehy platné i v naší komunitě.

Nominace na Cenu Karla Čapka

Hodnocení letošního ročníku Ceny Karla Čapka dospělo do finále. Soutěž se zúčastnilo celkem 134 příspěvků od 95 autorů. Následující práce jsou v jednotlivých kategoriích nominovány na Pulce a Mloky:

Mikropovídky

Vladimír Němec: Měňavka na sklíčku
Anna Šochová: Prší krásně
Daniel Tučka: Virtualita

Krátké povídky

Milan Březina: Paganini
Stanislav Hůla: Večere Na konci světa
Zdeněk Knápek: Příliš levný podnájem
Jana Rečková: Na návštěvě doma
Petra Štarková: Pod nebem Justice

Povídky

Lívia Hlavačková: Krvavé more
Dušan Hrazdíra: Střepy od zrcadla
Martin Koutný: Žena v zimní zahradě
Jakub Mařík: Absolutní smrt
Julie Nováková: Obchodník s realitami

Novela

Jan Kotouč: Příliš blízké setkání

Se všemi uvedenými pracemi se budete moci seznámit ve sbírce MLOK 2008. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne během slavnostního večera v sobotu 23. 8. 2008 na Parconu v Plzni (parcon.fandom.cz), kam vás tímto srdečně zveme.

Jiřina Vorlová, administrátor CKČ

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 4-5/2008 (244)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6, 161 00 Praha 6, ČR

tel.: pozor změna, sloučen s faxem
v prac. době +420 224 239 645
tel., fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://interkom.vecnost.cz>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčnick
S korekturami pomohla Michaela a Jan Vaněk jr.

Autoři tohoto čísla:

Adelaida, Ivan Al'akša, Líba
Čermáková, Jiří Donát, Sanča Fülle,
Filip Gotfrid, František Houdek,
Richard Klíčnick, Jarek Kopeček,
Martin Koutný, Daniela Kovářová,
Marvin, Pagi, Richard Podaný,
Zdeněk Rampas, Jita Splitková,
Jan Vaněk jr., Jiřina Vorlová,
Darth Zira

Sponzoři tohoto čísla:

Jiří Doležal, Daniela Kovářová

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 27. 5. 2008

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

interkom 4-5/2008

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto na NYXu a Jarní poradě

Tihle Rusové nikdy nepřijedou, když chceme...

RIP, když se dověděl, že Lukjaněnko nepřijede na Svět knihy

Dřív jsem se na Porady zásoboval kondomy, dnes hlavně špunty do uší. **Nejmenovaný Dinosaurus**

Když se změní vláda u nás, vyměňuje ředitele knihoven, když na Ukrajině, mění se ředitelé elektráren. **Dáreček**

ZR má jeden mozek a devatera ústa.

(komentář k anketní otázce v Pevnosti 5 ad Valhala)

Principiálně správný krok, jistě, ale smrdí, smrdí, smrdí...

Martin Koutný

**

RIPova odpovědná: „Nedávno“ znamená v našem nakladatelsko-překladačském newspeaku totéž co „vyjde brzy“, jenom opačným směrem v čase.

**

HYPERION: Ta obálka je fakt úžasná, nelze nesouhlasit. Vaňka si nevšímej, on se prostě musí stavět do opozice, člověk si na to časem zvykne :-)

VANEK: Ještě trochu úsilí, mladý Padawane, a budeš vědět, co si myslím, líp než JWP.

**

AIAX: čtu ... sci-fi, protože ta se na rozdíl od mainstreamu nešfouká do alelujá v cizích kebulích, ale dává mi náměty k přemýšlení o věcech, které jsou opravdu podstatné (jako třeba jestli je proti zombiím s posilovači lepší lupara nebo dvě beretty).

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

● **12. března** se mi podařilo navštívit v IKEMu Martina Šusta, zážitek jak z SF, Martin s filtrační rouškou a hadičkami na obou zápěstích, Ivanovi Adamovičovi by to jistě připomnělo estetiku kyberpunku. Nechal jsem mu tam jeden sterilní Interkom, snad mu pomůže překonat čas do propuštění.

● **13. března** lidová nálevna u Netopejra opět zavřena, řekl bych, že je to její konec, i kdyby nastal nějaký pokus o její restauraci, získat zpět důvěru návštěvníků by bylo velmi těžké.

● **14. března** jsem zaběhl do tiskárny pro formuláře druhého kola ASFFH a pak se sešel s Dárečkem, který zajel do Prahy na Scon a pro SF knihy a navštívil Jolanu, která od SSSR polehává s chřipkou.

■ **14. března** jsme navštívili výstavu Teodor Rotrekl: Mementa 60. let v Galerii Brno. Nejsou to klasické sci-fi obrazy, na které jsme zvyklí – zde jsou industriální objekty, velká plátna obsahující fototisk, časté použití šablon, prvky pop-artu. Zaujalo mě, že už tenkrát hodně pracoval se stříkací pistolí, kterou později používal i při SF ilustracích.

■ **16. března** vystupovali Yamato v Janáčkově divadle. Návštěvu koncertu japonských bubeníků logicky zorganizovala Irská sekce a někteří jsme se přidali. Tradiční nástroje, precizní souhra a netradiční komické vložky – působivé a zábavné. A větší bubny spolehlivě rozechvěly hrudní koš posluchače. **Marvin**

● **17. března** v RUR mi Honza Macháček vyčetl jednostranné komentování „přednášky“ JWP, připomenulo mu to prý anti-chartu, a ptal se, kdy v IK podobně jako v RP vyjde článek Kdo je JWP. Mám dojem, že nějaký rozdíl tu je. JWP může do IK vždy napsat odpověď a má i jiné možnosti se ozvat a využívá je, třeba na webu, a nedávno se jeden jeho výkřik stal dokonce úvodníkem Ikarie.

● **18. března** jsem u Netopejra ve stručnosti oslavil narozeniny ze zásob tulamorky, která se již nestihla vypít v čerstvě zavřeném na sklad přeměněném baru. Seznámil jsem se přítom s velmi příjemnou dámou Jindrou Svitákovou z časopisu Kaleidoskop, spolku ANLET – asociace nositelů legionářských tradic.

● **20. března** jsem Jiřině Vorlové, asi nejpoctivějšímu členu Akademie SFFH, nesl knihy druhého kola, které ještě nestihla přečíst. Protože je Netopejř/Krakatit nefunkční, domluvili jsme si schůzku u Kruhu, očekával jsem scifisty namačkané okolo jednoho stolu v zakoupeném výčepu, ale objevil jsem je ve velmi příjemném salónku, kde bylo radosti s novopečeným dědečkem Egonem na Jiřinu do šesti počkat. Bylo by to ještě radostnější, kdyby Rimsak a Honza Kovanic neplnili ovzduší nikotinovým a akustickým smogem.

■ **22. března** jsem uspořádal Rum party. Díky míchání koktejlů do litrové nádoby jsou vzpomínky na to, co následovalo po Vodoo mojitu a Zombii, poněkud nejasné. Rozhodně jsme hráli Střelené kačeny, Sabotéra a Trans Americu a prohlíželi si fotky z brněnské výstavy Lega. **Marvin**

● **23. března** se u nás zastavil Peťo Pavelko a odevzdal formulář Akademie. Za to dostal pro living history pár skoro nenošených kožichů :-)

● **24. března** se u nás zastavila Stáňa Lálová pro Interkomy a knihy do materiálů SciFaConu. Líčila mi, jak si celé roky před panem školníkem, v jehož zařízení se odehrávají Trpaslicony a nyní i SciFaCon, hrála na seriózní dámu a tuhle jej potkala (pana školníka), jak u Kruhu s Mildou Fibigerem zapíjejí vydání nějaké společné knihy.

● **27. března** zase ke Kruhu, kde již řídil Egon Čierny a kde Milan Fibiger představoval knížku, kterou právě ilustroval a spoluvydal. Pokud patříte mezi fanoušky Karla Maye, jistě si nenecháte ujít toto nové skvostné vydání Červenomodrého Metuzaléma.

● **28. března** se konala při příležitosti oslav svátku sv. Patrika, patrona Irska, ochutnávka irské whiskey. O program se starala rozšířená Irská sekce – účastníci si poslechli pohnutou historii vzestupu, pádu a současné renesance irské whiskey. Přestávky vyplnila hra na dudy a ukázka irského tance v podání souboru Scotta(n)čení. Jako zákusek bylo irské pečivo – sodabread. Ochutnávali jsme tři vzorky whiskey Tyrconnell, ve stáří 10 let, různého dozrávání – po sherry, madeíře a portském.

Marvin

SciFaCon

● **29. března** jsme si přivstali, abychom se dopravili do předaleké Prahy 4 na con Jity Splítkové a Stáni Lálové, kde jsme s Michaelou přislíbili provozovat Imaginární literární čajovnu. Několik let jsem její uspořádání nabízel na větších conech, ale nikdy se to nepodařilo, až Jita se Stáňou pochopily, oč mi jde, a daly mi důvěru. S pomocí Jolany Čermákové jsme jednu třídu přestavěli do trochu přívětivější konfigurace a pak zahájili provoz povídáním s Františkem Novotným, který obětavě dorazil, ačkoli měl nějaká bolavá záda. Franta nastolil tak zajímavá témata (hlavně o českých alternativních dějinách), že následující Františka Vrbenská a Leonard Medek vzdali svůj program a pokračovali v besedě s Frantou. Pak dorazila obětavá Vilma s nářadím na výrobu čaje a patnácti litry medoviny, která byla sice původně určena hlavně hostům (a posluchačům) čajovny, ale brzy se k nám troušili fanoušci ze všech linií SciFaConu. Po poledni následovala debata s Vlastislavem Tomanem, při té jsme si promítli film o českém komiksu z cyklu ČT Retro. Začali jsme jen asi se třemi posluchači, ale záhy byly všechny připravené židle plné.

Následovala tuším beseda s pracetem trekie Honzou Pavlíkem a několika přítomnými trekie aktivisty a pak povídání s přítomnými autorkami, Danielou Kovářovou (přijela na pár hodin z Plzně), Sančou Fülle, Annou Šochovou a samozřejmě Vilinou.

O jedné z mála přestávek, když jsem opustil čajovnu, bych vyvěsil letáčky o tom, kam jsme s naším programem dorazili, jsem potkal dinosaura Františka Rodra, z časů SFK Spectra a prvních výprav na Kounovské kamenné řady.

Když dorazil Ivo Šmolgas, také se spíše, než aby zahájil nový pořad, zapojil do stávajícího proudu hovoru a nejspíše se i on docela bavil povídáním Aničky Š. o životě v „domově duchodců“.

Závěrečným pořadem Čajovny bylo čtení bajek Jiřího Dornáta. Autor trpí roztroušenou sklerózou a tak jeho dílka četl jeden z jeho přátel. Na straně 14 najdete malou ochutnávku.

Pak nás Vilma hodila na metro, ale SciFaCon ještě nekončil, velký úspěch měla například četba povídek Renáty B. Její povídky najdete na zlatamrkev.wz.cz O tom co se dělo po našem odjezdu, píše ještě Sanča na str. 9.

Malý domácí con nakonec organizátorky přežily, dokonce ani příliš neprodělaly, i když obchodní model čtyřicet platících návštěvníků a sto dvacet hostů a kamarádů, jistě velmi příjemný pro většinu přítomných, by asi nebyl možný bez laskavého zapůjčení elektroniky od Vaška Pravdy.

● **31. března** v RUR mi Filip předal pár posledních formulářů Akademie, na doporučení Ivana Adamoviče jsem si opatřil no-

vou lkarii, kde je rozhovor s Geoffem Rymanem. Rozhodně jej také doporučuji k přečtení, stejně jako Ivanův úvodník. Nemusíte s autorem souhlasit, mně osobně trochu připomíná ekologické litanisty a jeho očekávání velkých genderových revolucí a společenských změn směrem k multikulturalismu mi bylo podezřelé, už když je vyslovoval před dvěma roky ve Slavonicích John Clute (ostatně interview bylo letos pořízeno tamtéž a je jen lidské, když si pořadatelé zvou hosty, jejichž názory jim konvenují). Proč jen si všichni o své době myslí, že je nějak zásadní pro další vývoj lidstva. Co mi na článku přišlo důležité, byla ochota znovu promýšlet základní předpoklady SF a snaha nezjednodušovat si práci tím, že čtenářům předkládáme to, co přijmou nejsnáze.

● **1. dubna** začal úterní klub nenápadně, ale ukázalo se, že apríl je apríl: Nezvykle plná hospoda, poprvé jsme byli nespokojeni s obsluhou (Alice měla nudné triko), po letech byl spatřen Karel Soukup, zavítala mezi nás Irská sekce, Tamara pobavila aprílovou školní historkou z archivu (Moravského zemského), ale hlavně byli objeveni puškuklíci.

Marvin

● **2. dubna** jsem zaskočil do Náprstkova muzea a na křest knihy Juraje Chmiela Hrob bílého muže aneb Afrika skutečnosti a snů. Paní ředitelka pravila, že jde o první křest v jejich prostorách, ale že jí to připadá jako výborný nápad a že v tom hodlají pokračovat. Možná by se to (pořádat uvádění knih i jinde než v knihkupectvích) dalo využít i pro nějaké naše SF akce, ale obávám se, že asi někde jinde, protože zde hned od počátku nasadili docela vysokou laťku. Knihu v rukou ministra kultury křtil českým sektem ministr zemědělství (jména, pokud vás zajímají, si dohleďte :-), pořad moderovala paní Chmielová, zajímavě zde promluvil Jarda Olša jr. (zkásnul jsem ho před tím o předplatné) a na závěr proběhl rozhovor s autorem momentálně dlicím kdesi v Austrálii. Bohužel asi po skipe, protože občas bylo slyšet jen sudé slabiky.

Nějak se to protáhlo a tak jsem nečekal na pohoštění a vyrazil se posilnit k nedalekému Prstenu, kde se organizátorky SciFaConu spolu s Jarkem Kopečkem a Petrem Brodským vzpamatovávaly ze soboty.

● **3. dubna** jsem zašel ke Kruhu, pro případ, že by se zde objevil ještě nějaký opožděný formulář druhého kola Akademie (neobjevil), vyměnil si knihy s Egonem, zkásnul o předplatné Jana Patrika Krásného, Vlado Riša mě inspiroval k ochutnání marlenky se šlehačkou (připadala mi trochu oschlá) a pak jsem asi hodinu tlachal s Pavlem Březinou, dinosaurem, který cca před dvaceti lety chvíli vedl Interkom a nedávno se objevil na křtu knihy Imperium Bohemorum, kde jeho žena Ivona (rovněž kdys zapálená fanyнка) měla povídku. Netušil jsem, že několik let dělal ředitele RWE, teď toho ale nechal a věnuje se rodině a užívá klidu.

Stříbrný mimozemšťan – emblém conu

● **4. dubna** potkávám Davida Pohrybného, spolužáka Milana Fibigera, a ten mi sděluje, že se Milda chystá do Španělska... Musím to ověřit, chyběl by nám na Akademii.

Eroticon

● **5. dubna** si ráno přivstanu a už doopravdy začnu připravovat „přednášku“ na Eroticon. Na ten jsme s Michaelou dorazili krátce po půl dvanácté a přišli tak o pořad Vojty Čepeláka Vrána, nejspíše spojený s kampaní na podpory hvězdy pro Lee. Nicméně v tu chvíli mě zajímalo hlavně to, kde budu exhibovat já. Irisa, ještě v oděni, ve kterém asi přijela, úžasný obleček s modrou manga parukou si přioděla později, mi vykávala místo v koutku následně vyhrazeném pro orientální tance a body painting, kde poněkud rušil hovor od baru, ale alespoň se jí podařilo vypnout hudbu nad našimi hlavami, takže hlouček zájemců o Erotiku a sex v české SF a fantasy, když jsme se k sobě trochu přimáčkli, většinu ukázek i mého nesouvislého projevu jakžtakž zachytil. Po rekapitulaci (samozřejmě bez četby ukázek) loňské přednášky, většina přítomných na ní nebyla, jsme se věnovali soudobé próze. Pomocnice (kterou mi vrchní organizátorka přidělila a jejíž jméno mi vypadlo :) přečetla ukázky z povídek Franty Novotného a Vilmy Kadlečkové a pak jsme společně sehráli erotickou scénu Aberlardu Lindsaye a Nory z románu Schismatrix Bruce Sterlinga. To nevyšlo úplně podle mých představ, asi jsme nebyli dost názorní a nejspíš ani můj přednes nebyl adekvátní; aby mě všichni slyšeli, zněl můj milostný šepot, jako bych velel rotě na cvičáku.

Já si pak odešel odpočinout ke stolkou pořadatelů, kde mě Irisa pohostila čajem a koláčky, taková péče o přednášející se mi líbí, a s Martinem Cornem, Jardou Houdkem a Petrem Čáslavou protlachel celou přednášku Leonarda Medka o klasických pohádkách i následné povídání Petry Neomillnerové o Upířím sexu.

Nicméně již od tří hodin jsem absolvoval přednášku o vývoji zobrazování lidského těla „Od Venuše k miss digitál“ Jity Splítkové. Následovalo pásmo Františky Vrbenské Odplata! Co v lásce provedli ženy mužům a muži ženám. Zajímavý byl pokus o typologii mužské a ženské pomsty a odplaty. Když jsem se na závěr Františky zeptal, zda pro onu ženskou, odkládánou, dlouhotrvající a za studena nejlépe chutnající pomstu nemáme jedno slovo, hned jí nic nenapadlo a musel jsem jí napovědět, že třeba manželství, asi je to její opravdu šťastné.

Vrcholem večera byla jako obvykle přednáška Ivany Kuglerové o úchylných a úchylech s případným Co nevíte, ani jste vědět nechtěli. Ivana dorazila v pozoruhodném přiodění, něco mezi efébem a pražským Pepikem, použitá kosmetika jí ubrala nejméně deset let a ne všichni ji hned poznali.

Na koncert Hakka Muggies jsme již nečekali (přestože klub Delta čeká rekonstrukce, která jej předpokládám posune do vyšší cenové kategorie a následně zlikviduje úplně) a vydali se do nedalekého domova. Tam mě na internetu čekala nemilá zpráva, že se Martin Šust musel zase vrátit do IKEMu, doufáme, že ne na dlouho.

● **7. dubna** jen na skok do RUR, kde na mě již čeká Dáreček s kyticí, kterou jsme koupili pro Danielu, na křest jejíž knihy *Minutové povídky* jsme se vydali. Akce se vyvedla, Daniela organizuje uvádění knih lépe než většina profesionálů. Vedle špiček české advokacie jsem tam potkal i pana Sládečka (krom Minutových povídek tiskne i IK) a Vaška Fořtíka. Ten mi prozradil, že Daniela byla roky významnou činovnicí Mensy a jen její mateřství způsobilo, že není předsedkyní místo něho.

● **8. dubna** Česká pošta konečně vydala poslední hlasovací lístky (elektronické hlasování je už skoro nutností) a s Richardem Podaným se jako první dovidáme to, co si můžete přečíst na straně straně 1. Na NYXu si přečtu, že Martin Šust už je zase doma, hurá, a tak mu výsledky hned telefonuji.

Pak jsem měl velmi zábavný rozhovor s knihkupkyní z Liberce, u které se objevil exekutor, od kterého se dověděl, že jedna z mnoha firem pana Lockenbauera (mezi AG kultem a Banshies) ji zažalovala, a že má platit za nějaký stojánek a za knihy, které neodebrala či vrátila.

● **9. dubna** kvačím na Středečnický a u Netopejra narazím na Petra „Miliho“ Habalu, našeho věrného čtenáře a občasného recenzenta (hlavně Harryho Pottera). Pokouší se na technice obnovit slávu matematiky, také se z něj stává stará struktura a nelíbí se mu, že každý, kdo najde vchod do VŠ, již má být alespoň Bc., a nemá proto moc času, když si ještě užívá zázraků prvních krůčků svých dětí. V Kalichu nám pak Jarek Kopeček recituje Ondru Lysohorského, báseň, kterou údajně překládala Marina Cvetajevová, než se oběsila. Nikdo u našeho stolu se jí nedivil.

10. dubna potkávám u Kruhu Jarka Mosteckého a Aničku Šochovou. Vlado Riša rozdává sešitky podezřelé barevné kombinace, že by vyšel další Mark Stone?

Čekání na Martina

● **11. dubna** se v práci dovidám, že pokud jste se mi nemohli dovolat, bylo to tím, že naše ústředna některé hovory spojovala do výtahu :) Stroje již brzy převezmou vládu nad světem, tohle byla jen generálka.

Večer se z práce, ale nikoli na Václaváku, leč v Anglii, vrací Martin Klíma. Uspořádali jsme letištní večírek, na kterém se nás v jedné chvíli mělo sejít až patnáct, ale... když okolo osmé zahrál Vilmě mobil, slyšeli jsme: „Ty už jsi na letišti!“ a pak

Adélka je ráda, že se jí všichni dívají do očí

trochu jiný tónem „Aha, v Londýně“, takže vybraná vína z Musilovské vinotéky, pozdní sběr a výběr z hroznů zmizela dlouho předtím, než se Vilma okolo půlnoci pro Martina vydala.

Ale to předbílám, Vilma dovezla několik barelů medoviny z Výzkumného ústavu včelařského, které si pak do aut přeložili Rámišovi a Jolana s Honzou, já Vilmě opatřil Ilion a Olymp, vedle sebe ta dvojkniha vypadá opravdu impozantně, snad se přestane bát, že její kniha je příliš silná.

Viktor přivedl Petra Jedličku, kdysi překládal Saberhagena, dnes má PR firmu, Vilma zase přilákala Radana Brezu z dávnověku SF Workshopu, kdy jej ještě vedl Jan Jam Oščádal. Radan už povídky nepíše, žije si jako každý bankovním software a své SF choutky kompenzuje létáním a parašutismem.

Viktor nám krom Petra představil i svou novou hračku, elektronickou čtečku knih, první docela použitelný elektronický papír. Ve 170 gramovém zařízení měl s sebou několik tisíc knih. Honza Vaněk jr. během večírku přelouskal Orwellovy Válečné deníky a neváhal vyjádřit své znechucení nad četnými chybami.

Bohužel až příliš brzy, Věra si ani nestačila vypít kávu, se i jí ozval mobil, nešťastná hlídačka jejich dvou bubáků volala o pomoc. Naštěstí pak Vilma dostala od Věry sms, že děti jen testovaly rodičovskou připravenost a jejich schopnost okamžitého návratu domů.

Pro Jolanu si později přijel Honza a tak, když jsme okolo půlnoci čekání ukončili a Vilma vyrazila Martina vyzvednout na letiště, pomohli rozvést čekající po Praze.

■ **12. dubna** bylo ve znamení klubové kulinářské akce – puding party. Tentokrát se puding odléval do forem – dvě ryby, sněhulák, beránek a bábovka, vše pochopitelně hrálo výraznými pastelovými barvami. K tomu nám hostitel namíchal Mojito a Enterprise a zahráli jsme si Turo, Sabotéra a Transeuropu.

Marvin

● **14. dubna** nesu do RUR Interkom, mnozí už zapomněli, jak vypadá. Příští by měl vyjít dřív, chachacha :-((smutný smích)

● **15. dubna** (nebo to bylo už v pondělí?) jsem se sešel s Martinem Gilarem, je v ČR na nějakém kongresu, a já jej v Luxoru seznamoval s novinkami na českém SF trhu.

● **17. dubna** jsme se sešli v Kalichu, pražská část Rady fandomu, já a revizorka Jolana, bychom projednali definitivní podobu programu zítra začínající Porady ČS Fandomu.

Lucas nás seznámil se stavem příprav Parconu, dále o výzkumu mínění aktivních fanoušků na NYXovém fóru „Fandom – to je ale banda úchylů!“

Doufám, že vlastní jednání bude o ty tři hodiny kratší, protože jsme příjemné prostředí restaurace opouštěli až v půl deváté a vydali se k nedalekému Kruhu, kde slavil padesátiny Honza „Praotec Trekie“ Pavlík. S vidinou ztřeštějších útrap jsme mu ale jen předali kolektivní tekutý dárek a vydali se dohánět resty.

Jarní porada

● **18. dubna** začínám tradiční pátek před Poradou: dopoledne se zastavila Lasky, aby na poslední chvíli zaplatila členské příspěvky, pak se ozval Bidlo-san, sešli jsme tedy k němu dolů na chodník a zatímco se ti dva vybavovali, zastavil se u nás Martin Gilar, seznámil jsem dva čtenáře IK , jeden již trvale žije v

USA, druhý se právě vrátil z Japonska a potkávají se u mě kousek od Hlavní pošty. Když jsme se rozloučili, nakoukl jsem do mailové smřšti a byl čas vyrazit na oběd s Honzou Vaňkem a Martinem Pavlíkem z Respektu, ještě jsme nezдолali ani polévku a ozval se Richard Podaný, který se vydal do Prahy, aby mi donesl vstupenky na Akademii SF pro mimopražské zájemce, které potkám na Jarní poradě. Zkrátka takový normální den...

Snažím se vytisknout hlasovací pověření, která přes oběd padla do mailové schránky, a již je čas valit k Pagimu... V Lublaňské zjišťuji, že proti plánu bereme ještě Jiřinu, a Porada může začít...

Její popis raději nechám na zápisu (str. 10), ostatně účastenil jsem se letos hlavně jako občas hlasující posluchač, protože k hlavnímu a jedinému kontroverznímu bodu Porady, totiž kde pořádat Parcon 2009, jsem se takřka nevyjadřoval, neboť nejspíše nebudu mít dost času, abych se nějak aktivněji zapojil do pořadatelských prací.

VP se opět podařilo, jako vždy když jde o Parcon, nás rozhádat. Z naléhavosti, se kterou o něj žádal, soudím, že ekonomika FF není v nejlepším stavu a i pár dinosaurů, kteří přijedou do Plzně, ale FF pro ně není zajímavý, mu stojí za rvačku. Nicméně představa, že Parcon bude součástí (či pokračováním, nezáleží tolik, jak to nazveme) dvanáctidenního FF, přivedla některé nerozhodnuté k volbě Plzně.

Možná kdyby přišel a řekl: kandidaturu podávám, protože je to jediný způsob, jak lze o Parcon požádat, ve skutečnosti ale přicházím s prosbou o pomoc, jednání by proběhlo jinak, i když není vyloučeno, že se stejným výsledkem.

Okolo oběda proběhla neobyčejně věcná debata o otázce ekonomiky conů a možné dělbě kompetencí, mám dojem, že další stupeň porozumění se již nazývá shoda zájmů a dohoda.

Pak ale následovala debata, kde si již nikdo nebral servítky, a bojovné hlasování, které rozdělilo sál na tři skupiny.

Přesvědčené pravdovce, přesvědčené antipravdovce a fanoušky, kteří hlasovali podle toho, která nabídka se jim líbila víc. Jolana se pro větší dramatický efekt v prvním kole zdržela, což vedlo k hlasování 15:15, následovala rozprava, ve které z obou táborů odešlo po jednom voliteli a tak, kdyby jí to neunavilo a nerozhodla se nakonec pro Plzeň, sedíme tam dodnes. :-)

● **20. dubna** ještě ne zcela vzpamatován z Porady kvačím k Martinu Šustovi na schůzku před Akademií. Dorazil jsem první, už jsem ani nebloudil, pak RIP, následoval Richard Klíčnik, který nějak nepochopil, že má na starosti veškerou nemailovou komunikaci s Evou A. a musel ji na poslední chvíli navigovat. Prošli jsme scénář a klípky z poslední doby, aby naši moderátoři měli z čeho čerpat, z Martinova počítače obslali možné předavače cen a zkontrolovali dostupnost laureátů, pak už jsme jen popřáli Martinovi rychlé uzdravování, předali Evě knihy od sponzorů a rozloučili se. A málem bych zapomněl, hned jsme tam Martinovi jednu Slingu nechali, aby to Bohunka měla za týden lehčí. A Eva si mohla navštívit jedno malé předávání.

● **21. dubna** zjišťujeme, že na Poradě bylo asi Vaškovo hodné dvojče, na stránkách FF se dozvídáme, jak ničemně jsme přezkazili jeho ušlechtilé záměry.

Napadlo mě tehdy, zda by, kdyby byl názor Rady fandomu přehlasován, také následoval podobný slovní Stalingrad... Někteří účastníci to tak znechutilo, že pokud se ještě někdy odváží na Poradu, dají si dobrý pozor, aby se nedostali do Rady Fandomu.

Pro jistotu jsem večer v RUR sondoval, zda jsme na Poradě hájili zájmy svých členů, a opravdu, většine se dvanáctidenní FF už zdál trochu dlouhý.

■ **22. dubna** jsme zahájili Pohár v petanque bratrovražedným bojem mezi Le Dimanche Maussade a Szomorú Vasárnáp. Štěstí se přiklonilo na stranu dámské sestavy, která vybojovala výsledek 2:1 (37:27), a to přes skutečnost, že jsme byly oslabeny o Amise a přestože soupeř nehorázně zdržoval. V klubu pak opět zklamala Alice tričkem zcela nápisů prostým.

Zdena HT

● **22. dubna** přednášel na KJV Leonid Křížek. Egon jej uvedl a řekl nám, že Leonidova kniha z edice Militaria je cca šestá v žebříčku prodejnosti, ale bohužel neprozradil, o kterou jde.

Leonid si připravil test a přednášku v jednom na téma Tajemná místa v díle Julese Vernea.

Schválně, říkájí vám něco místa jako: Ham Rock, Blackland, Arabský tunel, Quiquedone, hrad Dundoland, Lidenbrockovo moře? A v které knize se vyskytují?

● **23. dubna** dokončují svou část práce na předávání cen Akademie SF, vytiskl jsem obálky pro předavače, dokumenty pro novináře a rozdál víc vstupenek, než jsem měl k dispozici.

Vracím se z Kalichu s krátkou zastávkou v Krakatitu, který má stále vývěsní štít Netopejr, a vlasně nevím, jak se teď jmenuje... Tam mě oslovil Roman Lipčík, čte teď Strosse, sdělil jsem mu tradované zvěsti o nižší kvalitě překladu, pravil, že přes tu se snadno přenese, neb S. je mu autorem nejmilejším. Tak jsem jej upozornil na česky vydané a chystané Strossovy knihy a pozval ho na Akademii s tím, že letos je až od tří a nemusel by vstávat dřív, bohužel se Romanovi za dobu, co již nemoderuje, posunul zase o kus čas a dnes vstává až v šest (proto ho nelze moc potkat).

● **24. dubna** pokračuje mediální bouře ohledně Porady. Kdyby se Parcon 2009 konal zase v Chotěboři, letošní organizátoři by si oddechli, že z nich osud sňal břímě a nikdo by se o tom zhruba rok nezmínil.

Takhle ale musíme snášet např. příspěvky Martina Koutného, viz strana 13. Mám s nimi své zkušenosti, a tak jsem jeho mail otevřel až po obědě.

Bral jsem to jen jako slohové cvičení v pokrytectví (Martin sám na Poradě hlasoval za klub Fairytale Creatures, se kterým nemá nic společného) a nečekal jsem, že na to budou nějaké reakce, asi jako když si někdo uprdne na

recepti, civilizovaní lidé dělají, že si ničeho nevšimli, maximálně od dotyčného trochu poodstoupí. Ne tak Egon a Vlado, začali u Kruhu rozebírat, zda a jak může abdikovat někdo z doživotní funkce a Egon, snad abych měl možnost výběru, navrhol val harakiry nebo sepuku.

Přemýšlel jsem, co proti mně Martin, donedávna docela užitečný fanoušek, má, snad jsem nedokázal dost žítit jeho ješitnost a neodhadl jsem, jak vysoce si cení svůj přínos pro CKČ.

■ **25. dubna** se konala ochutnávka s překvapením – tím byla moravská whisky Gold Cock ve stáří 3 a 12 let, kterou se prezentoval současný vlastník značky, firma Jelínek (díky tomu byly vzorky zdarma). Poté se pokračovalo už ve skotských: Glenfarclas 1987, Quarter Cask a Dallas Dhu 1975. Většina účastníků se následně přesunula do Whisky shopu, kde pokračovala neformální část degustace.

■ **26. dubna** jsem nemoudře a pohodlně pohrdl pozvánkou na prase, tak jsem to chtěl kompenzovat aspoň herním odpolednem. Původní plán zahrnoval i nějakou vycházku do přírody, ovšem bouře tuto část nekompromisně zrušila – takže jsme hráli Galaxy Truckers, plus nějaké pohybové aktivity na Wii.

Marvin

Akademie 2008

● **26. dubna** na Výstavišti netrpělivě vyhlížíme Pagiho, který letos zastoupil Mirka Dvořáka a dovezl Sfingy a již zarámované certifikáty.

V pravou chvíli se objevila Eva s Richardem, RIP jim zajistil převlékárnu v nedalekém stánku Obce překladatelů, Jitka Brandejská se ujala focení a Adélka role předavací dívky.

Richard a Eva byli dle mého oba ve výborné formě, kostýmy OK, scénář byl promyšlený a neopakoval se (přilíši :-).

Poznamenám zde pár připomínek pro ještě lepší fungování v příštím roce, třeba o na ně rozpozmenem:

Pořad měl oproti jiným rokům půl hodinu k dobru, takže pokud někomu vadila jen délka, tak se to upraví samo :-)

Neodbornému a ne SF publiku bych se nepodbízel, mluvil jsem s ředitelkou veletrhu paní Kalinovou a i ta si všimla, že máme tradičně velkou návštěvnost. Kdybychom byli pro ještě širší okruh zájemců, tak se nám ušlapou.

Co bych dělal (mít stroj času) jinak:

Fibiger (tedy jeho pobyt na pódiu) byl zbytečně dlouhý (pak ty minuty chyběly), Moniku Jupovou z Tritonu šlo využít lépe, ale však si to snad všechno zopakujeme příští rok. (I když improvizovaný ústup Richarda a Evy, když se ukázalo, že vtip nefunguje, byl na hranici geniality).

Překladatel knihy roku Viktor Janiš si užívá přízně médií

Libací dívka by mohla ukazovat vítězné knihy, pokud si je dokážeme zorganizovat a dostat na pódium.

Geňa z Arga mile překvapil; když si před lety šel pro cenu za Eca, budil dojem psiho čumáku, letos však podal výkon přímo šmoldasarovský, mimochodem, toho bychom měli přilákat i příští rok.

Trochu zklamal Olša, potažmo naši konferenciéři z něho nedostali plný výkon. Možná byl nachystán na Lukjaněnka...

Volat Kristin Olsonovou k Sapkovi nebyl dobrý tah (to bylo jedno z mála opakování vtipu, které již bylo nadbytečné), už pro nedostatek místa, na druhé straně Eva byla neskonale roztomilá, když se pokoušela osvobodit sukni, kterou jí Kristin nevědomky přišlapla...

Možná by příští rok stálo za to obnovit tradici akademické afterparty (zvláště kdybychom skončili dříve než v pět), asi hodně lidem chyběla, muselo by se ale zařídit, aby nám v tom nedělal bordel Laser konkurenčním podnikem, na kterém si řeší své pracovní záležitosti. To mně v minulosti dost vadilo a byl to i jeden z důvodů, proč jsem letos nic nevymýšlel. Snad nic nebrání tomu, abychom se slezli v podniku, kde se dá skutečně obojí, práce i zábava.

● **28. dubna** v RUR o Akademii, Filip se zjevně něčeho bojí, vy-pozoroval jsem, že se v obchodě v poslední době zamyká, asi moc čte své vlastní povídky, ale když byl za bezpečnými dveřmi, byla s ním legrace, vyčetl jsem mu, že ač se občas dopouští verbální kritiky svého šéfa, ve skutečnosti je až úzkostlivě loajální a o důležitých věcech, jako je převzetí Krakatitu či objevení se Jany Jůzlové, se dovidáme až jako poslední a nikdy ne od něho.

● **29. dubna** jsem strávil večer s Davidem Pohrybným a Gustavem Erhardem, s nimiž (a s Richardem Podaným) připravujeme vydání Pobřeží Syrt.

● **30. dubna** svolala Vilma postAkademický sabat.

Asi to nebyl nejlepší nápad spojovat cestu na večírek s návštěvou Tritonu, vlekl jsem krom pochutin a knih ještě Trifida původně určeného pro Lukjaněnka a k Vilmě jsem dorazil dost uondán. Nicméně, co mi síly stačily, jsem trochu, dokud se neobjevil Franta Novotný, vypomáhal v kuchyni. Šli jsme s ním a s mezitím dorazivší Sančou a Julii užívat sluníčka a Franta nás bavil výčtem situací, kdy mu šlo o život, první nastala, už když mu byly čtyři roky a nedobrovolně si prohlížel dno přehradu. Sanča se ujala přípravy mochita, dovlékla plnou tašku ledu (Vilma nemá dostatečně kapacitní ledničku), ale chyběl nám sekáček. Vilmina nejstarší dcera Hedvika našla sekeru a jak byla oblečená v čarodějnickém, začala ji u umývadla drhnout, tehdy jsem poprvé zalitoval, že jsem zapomněl na foťák.

Po několikánásobné navigaci nás našel i Richard Klíčník, pak dorazil Radan Breza s manželkou a jako poslední Viktor, Hanička a Kristin Olsonová.

Témata večera byla celkem na bíledni: Akademie SF, zde Richard Klíčník sklízel uznání jak za výkon na pódiu, tak za fotografie (neumí každý tak dobře vtisknout foťák do ruky té pravé Jitce B.), nervózní reakce JWP na „ne dost pochvalnou recenzi“ Kena Wooda v Pevnosti 5 a konečně diskuse na NYXu, a komentář reagující poněkud nedůtklivě na pochvalný troj-

hlas, který jsme Viktor Janiš, Kryštof Kudláč a já zapěli na Valhalu Franty Novotného v téže Pevnosti.

Ještě nikdy se nestalo, že by Haniččiny šneci nebo Klíčnickovy uzenyiny nezmyzely po několika minutách, natož aby zůstaly do konce večírku nebo alespoň našeho odchodu, ale všude se povalovala spousta jídla, která by bez ledničky vzala za své, že Vilma hosty pouštěla, jen když si odnesli alespoň tolik, co přinesli. Výhodu měla Sanča, její led se již povětšinou roztál.

● **3. května** vypukl Prevorvaňcon aneb Nanucon – oficiální zá-minkou návštěvy zoo byla totiž lední medvídáta. Počasí bylo docela fajn, jen slunko vždy zalezlo, když jsme někde moc dlouho postávali. Medvídáta se také nakonec uráčila vybatolit z doupěte a rozplácla se do slámy – víc pohybu po nich nikdo chtít nemohl. K piráním přibýlo několik zástupců jejich masožravé, ošklivé a veliké formy. Díky jaru slušně pózoval i tygr, vlci či dželady. U bizonů jsme si prohlédli týpí, také jsme zaznamenali novou expozici polárních lišek a rekonstrukci hlavní cesty. Zhodnocení akce bylo pojato jako garden party, rychle jsme cestou nakoupili zásoby, ovšem za necelé dvě hodiny už nás vyhnala zima.

● **5. května** navštíven biják Iron Man. Nadprůměrná adaptace komiksu, ale nějak to v závěru postrádalo jiskru. **Marvin**

● **5. května** se v RUR objevil Bidlo, nějaký scifista to vzdal, asi musel udělat místo pro dětskou postýlku, a v antikvariátu se povalovala spousta úžasných knih od Laseru a dalších, ze které Bidlo doplnil, co mu uteklo, když studoval v Žaponsku.

● **6. května** Srdečně Vás zveme na první květnovou veřejnou schůzi Klubu Julese Vernea, naším hostem bude spisovatel a herec Arnošt Goldflam, který bude mluvit o svém vztahu k Julesu Verneovi (je autorem několika divadelních her na náměty Julese Vernea) a o knize 13letého Petra Ginzeho napsanou také na námět Julese Vernea. Napsal Egon a my přišli, více Richard Klíčník na straně 17.

● **7. května** navázal křest *Doušku věčnosti* v klubu Alternatiff. Proběhl v duchu nejlepších upířských tradic, víno se nalévalo ze sáček používaných při „transplantaci“ krve, dostavilo se i několik upírek a spousta motorkářů. Jediným nedostatkem byl hluk valící se na nás z reproduktorů, byl tak hlasitý, že se to ani Darth Zíře a JWP společně nepodařilo překřičet.

Novou knihu Petry Neomillnerové pokřtil Robert Rosenberg (naštěstí jen vínem) a pak následovala volná zábava, ze které jsme před hlukem s Michaelou utekli a nechali tak Moniku a Lucii z Tritonu jejich osudu. Alespoň jsme na Staromáku pomohli nasměrovat Roberta Pilcha, který dorazil později.

● **9. května** další kolo čekání na Martina Klímu bylo nad očekávání úspěšné a proběhlo celkem bez napětí díky stránkám, kde se dá zjistit, jaké zpoždění má ten který let.

Martin nám dovezl proslulé mrkvové koláčky Kipling a líčil svůj život garstabeitera. Ráno deset minut cesta do práce, večer deset minut cesta z práce, a mezitím deset hodin práce, dodali jsme zase my, ale tak zlé to prý není. Martin šéfuje malému oddělení umělé inteligence, původně doufal, že v cizině okoukne efektivnější způsoby řízení projektu, ale zdá se, že v Brně, kde se mu vše zdálo amatérské a neřízené, se vše dělalo vlast-

ně lépe a rozdíl je v tom, že CodeMaster mají prostě dost peněz, aby vše dotáhli.

● **9. května** jsme se dopoledne zašli podívat na Mistrovství ČR smíšených družstev v curlingu. Asi po hodině už nám byla docela zima, v tomhle má petanque pro diváky výhodu.

● **10. května** bylo opět hezky, takže byl čas na další tradiční akci pod širým nebem – Vevercon. Už loni se z turistické akce stal výlet parníkem, a stejně tomu bylo i letos. Navíc se naše exkurze po areálu hradu Veveří skládala hlavně ze stánku s občerstvením, expozice dravých ptáků a pochopitelně vinotéky. Dvě láhve vína jsme vypili přímo na místě a několik vzali s sebou pro budoucí akce. Pak se část účastníků odebrala ještě na curling.

● **12. května** v RUR vzbudím značné veselí, když Jiřině Vorlové doporučuji knihu Kouzelná kabelka od Kellyové (Kelly Linková: Magie pro začátečníky :-).

● **14. května** jsem chtěl po obědě zajít na křest knihy *Utajená obrana železné opony*, bohužel se konal v Muzeu hlavního města a ne v Národním, tak jsem si alespoň vyfotil kostru tyranosaura staršího bráchy. Vpodevečer pak kvačím na Škroupovo náměstí, pozoruhodným jednak tím, že se zde konala jediná bolševiky povolená demonstrace (tuším v roce 1988?), dále tím, že jsem tady několik let pracoval na rohu Blodkovy, a hlavně proto, že U Sadu má podnikovou merendu Triton. Dorazila Petra Neomillnerová a JWP, Jolana si v tašce nesla korektury sbírky povídek o Koniášovi, od Milana Fibigera jsem se dověděl, že akademickou sfingu nezničil, neb si ji prozřavě poslal domů po spolehlivém poslu. Když už jsem narazil na Akademii, tak dorazila i Kristin Olsonová a náš moderátor Richard Klíčnick.

● **15. května** se ve velkém počtu shromáždíme v Krakatitu², kde probíhá křest Kena Wooda od JWP. Letmo jsem zahlédl a později i stihl promluvit s Janou Rečkovou, Annou Šochovou, Egonem Čiernym, Pagim, Martinou Šrámkovou, Jarkem Mosteckým, Martin Schwarzem... První, čeho si ale všimnu, je nevyhlášená soutěž o co nejkratší sestih, favority jsou Štěpán Kopřiva, Jirka Pavlovský a Mirek Žamboch. Zmínil jsem se o tom Janě Jůzlové a jejím favoritem byl samozřejmě Jirka Pavlovský, délka jeho porostu je prý ta nejpříjemnější na hlazení... Ale zpět ke křtu: Jirka (JWP) nás počastoval černými tričky s naivní fantasy kresbou a červeným archivním vínem, které až z Plzně dovezl Střelec. Kmotry byli Tomáš Němec a Mirek Žamboch. Po křtu ještě proběhlo losování o obrázek JP Krásného, to organizovala Monika Jupová z Tritonu.

Bylo to docela vydařené, setrval bych déle, ale v šest mě čekali u Kruhu.

▲ **16. - 18. května** - VARTACON - Banská Bystrica.

● **19. května** po čase se v RUR objevil Pavel Komárek, jako by tušil, že Jana donese koláč, zato Jiřina nedorazila. Čekám tento týden řemeslníky, takže to je asi poslední SF akce, o které poreferuji.

● **26. května** přežil jsem instalatéra i obkladače a zocelen mířím do Čáslavské. Moc se ale nezdržuji, Honza Vaněk má chřípku a s většinou přítomných se uvidíme zítra na KJV.

Zdeněk Rampas

Poslední chvílky na SciFaConu

Ještě jsem Zdeňkovi neřekla ani slovo o tom, co se dělo po zavření jeho čajovny, a už se mu něco doneslo. Někdo tam prý umíral smíchy na stole.

Řehtat jsem se začala brzy. Nejdřív jsem ale byla v němém úžasu při poslechu árie „Ještírku na nebi“. Podle mne by se zachvívalo v základech i Národní, nejenom škola na Květnového povstání. Pak se začala zachvívat i výbuchy smíchu, když na přednášce o Ještírcích bylo odhaleno pozadí Vesmírných lidí Iva A. Bendy. Byla to opravdu velká prdel!

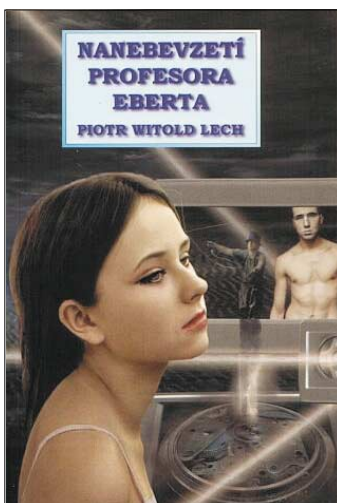
Pak přišla na řadu křehká mladá paní se svým sociálním pornem. Nabídla nám pouze dvě povídky, tak jsme si z nich vybrali dvě. Kdyby je poslal do Playboye, už by si žádný z autorů publikujících v tom plátku ani neškrtil a davově by se šli schovat studem do sklepa.

Bez té lehčí první by možná to tvrdé sociální porno někteří ani nerozdýchali, teď se při detailní zprávě o sexuálním dění mezi Benzinem a Biomasa řezali všichni. U každého odstavce. Když Biomasa pipla, že není děvka, a Benzin ji informoval: „Ale budeš!“, cítila jsem se jako v opravdové vizi budoucnosti. Autorka navíc prozradila, že povídka napsala jako studii pro jednoho postgraduálního studenta v Německu. A ten za to shrábnul PhD!

Mojí favoritkou ale zůstává povídka první, Chlupaté punčocháče.

Představte si slečnu, co právě prodělala permanentní depilaci, a seznámí se s osudovým bulharským vášnivcem, který na sebe práskne, jak ho vzrušují chlupaté nohy. To zoufalství! Ta beznaděť! A náhlá spása v osobě dílerky s nejnovějším módním hitem, chlupatými punčocháči. Když nám autorka barvitě přiblížila katalog, tekly mi z očí slzy a sopl z nosu. Kvílela jsem a štkala u druhu pro drsňáčky, punčocháčů s odérem, model „Hárající fena“. A další model, „Krajkové samodržící kočiči samomňoukači“ zkrátka musím mít! Jinak umřu! Už jsem začala. Ta osoba, co tam umírala na stole, jsem byla já. **SF**

Piotr Witold Lech – Nanebevzetí profesora Eberta

Hrdina titulní povídky sbírky, kterou právě vydal Leonardo, profesor Ebert je vynálezce stroje čtoucího myšlenky. Zažije následky svého vynálezu na život v Polsku i na vlastní kůži.

Leonardo již vydal dvě Lechovy fantasy sbírky Rokhorm z Aron a Cestami bohů o mladém mnichovi magického řádu, nyní můžeme poznat i další část autorovy tvorby. **Leonardo, 360 stran, cena 249 Kč.**

Porada SF klubů - Březová 18.-20. 4. 2008

Jarní Porada SF klubů se vyznačovala nebyvalou účastí. Vzhledem k avizované volbě pořadatele Parconu 2009 s kandidaturou ČS Fandomu na Parcon v Plzni a společnou kandidaturou SFK Avalon, LPN a SF kroužku Jeffa Spendera na Parcon v Chotěboři ji mnohé kluby považovaly za důležitou, a tak na ni vyslaly svého zástupce. Někteří přijeli již v pátek, další část pak v sobotu ráno.

Vlastní Porada začala v sobotu 19. 4. s drobným zpožděním oproti plánovanému času zahájení. Rada pověřila řízením Porady Pavla Mikuláštika. Ten na úvod popřál Dárečkovi (Lubomír Záborský) k jeho padesátinám a poděkoval mu jménem Rady za veškerou dosavadní práci. Následně bylo aklamací schváleno, že Porada se bude řídit jednacím řádem, a poté byl jednomyslně schválen navržený program Porady. Současně Pavel nechal kolovat prezenční listinu, seznam klubů z databáze pro aktualizaci údajů a formulář pro doplnění kalendáře akcí.

Po těchto v podstatě administrativních krocích Lucas (Lukáš Špulák) jako předseda Rady přednesl zprávu o její činnosti za uplynulé období. Jednotliví členové Rady propagovali Fandom v médiích, vydávali Interkom, vedli jeho finanční ekonomiku, organizovali přípravu Parconu 2008 v Plzni, věnovali se administraci Ceny Karla Čapka, přijímali a shrnovali nominace na Mloka za zásluhy a Ludvíka pro letošní rok, starali se o kalendář akcí, spravovali konferenci SF klubů na Pandoře, prováděli aktualizaci webových stránek Fandomu a připravovali jejich převod na novou doménu a platformu.

Následovala zpráva prezidenta Zdeňka Rampase o hospodaření. Do roku 2007 vstoupil Fandom s částkou kolem 35 000 Kč. Výdaje byly především za CKČ, zřízení domény fandom.cz a příspěvky „mladým“ klubům za účast na Poradách, příjmy z placení členských příspěvků, vypadal tradiční příspěvek za značku Parcon, protože ten proběhl v SR. Ke konci roku bylo v pokladně 27 800 Kč. Za letošek je zaplacen roční poplatek za doménu, nějaké výdaje byly v souvislosti s Parconem. Vcelku je hospodaření Fandomu vyrovnané.

Poté se představily jednotlivé kluby. Zprávy o jejich činnosti se příliš nelišily od jiných let. Jsou kluby aktivní i méně aktivní, pořádají větší i menší akce, literární soutěže. Za zmínku stojí rozšíření zájmové oblasti klubu Dominion i na další filmové seriály a jeho přejmenování na Subspace a představení nového klubu Melloria. Podobně jako Zebra nemá jedno stálé sídlo, ale jeho členové jsou z různých míst republiky a komunikují spolu především prostřednictvím internetu. Na Poradě byli dva jeho zástupci - Ben (Martin Herman) a Arling (Luboš Brhel). Klub vznikl v roce 2005 jako literární skupina. Jeho členové dohromady vybudovali vlastní svět, z jehož prostředí nyní píší různé mytologické báje, příběhy, romány, básně, písně, kroniky a podobně. Pořádají LARPy, hrají RPG a spolupracovali na organizaci letního dětského fantasy tábora z prostředí světa Mellorie. Nyní pracují na vlastním magazínu. Internetové stránky klubu jsou na www.melloria.ic.cz.

Mezitím se vrátila prezenční listina. Darth Zira (Scarlett Rauschgoldová) přečetla výňatek ze stanov, týkající se člen-

ství klubů a toho, kdy členství zaniká. Na základě kontroly pak bylo zjištěno, že některým klubům bylo z důvodu neplacení členských příspěvků členství ukončeno, že Porady se účastní 31 klubů ze 34 členů Fandomu, plus Melloria coby nový žadatel o členství. Porada je tedy usnášenischopná.

Aquila (Jiřina Vorlová) přednesla zprávu o Ceně Karla Čapka. Mikropovídek přišlo 39 od 32 autorů, krátkých povídek 44, ovšem jedna musela být v průběhu soutěže vyřazena, takže nyní je v této kategorii 43 příspěvků od 38 autorů, dlouhých povídek se sešlo 38 od 36 autorů a novel 14.

Zdeněk Rampas poskytl informace o Akademii SFFH. Slavnostní vyhlášení výsledků Akademie je v sobotu 26. 4. od 15.00, tam co vždycky, tedy na knižním veletrhu na Výstavišti v Praze-Holešovicích. Upozornil, že pokud tam někdo chce zavítat jen kvůli Sergeji Lukjaněnkovi, ať zůstane doma, protože Lukjaněnko nepřijede. Nicméně fanynky, které již pro něho napekly koláče, by se o ně mohly rozdělit s potřebnými. Bohužel se letos předávání nezúčastní ani Martin Šust, zotavuje se po náročné operaci. Jinak to ale bude pořad stejně zajímavý jako jiné roky, pokud jste fanoušci české SF, dočkáte se ocenění jejich vrcholů. Akademie se v příštích letech chystá přejít na elektronické hlasování, nejdříve alespoň v druhém kole. Kdo bude ochoten pomoci, bude vítán.

Pavel se zmínil o webových stránkách Fandomu (www.fandom.cz). Nyní jsou nasazovány na novou platformu JOOMLA, na kterou se převádí obsah starého webu. Neoficiálně je lze zhlédnout na <http://www.fandom.cz/index.php>. JOOMLA je redakční systém, který umí i RSS kanály, takže bude možno si nastavit zaslání novinek. Lze zde nalézt odkaz na stránky Parconu, Interkom a Kdo je kdo. V plánu je umístit sem kalendář akcí a kontakty na Radu Fandomu.

Jiřina navázala informacemi o mailové konferenci SF klubů na Pandoře. V tuto chvíli má konference 44 členů, z některých klubů je jich více, jiné kluby zastoupeny nejsou. Přímo na Poradě Jiřina rozdávala vytištěný návod, jak se na konferenci přihlásit. Kdo má o něj zájem, nechť si jí o něj napíše na AQUILA@ALTAR.CZ. (Poznámka: Během týdne po Poradě se přihlásili i dva zástupci nového klubu Melloria, takže konference má již 46 členů.)

Zdeněk Rampas přispěl do tohoto internetově-mediálního bloku pár slovy o Interkomu. Ten se pomalu mění na dvouměsíčník. Problém je s nedostatkem příspěvků. Zdeněk apeloval na ty, kdo dávají příspěvky na svůj web, aby pamatovali i na tištěný zpravodaj Fandomu a zajistili tak archivaci zajímavých informací i do budoucna.

S Interkodem souvisí i *Kdo je kdo*. Zdeněk konstatoval smutnou věc, že se zároveň jedná i o Kdo byl kdo. Vzpomeňme na Jarku Plutovou, Teodora Rotrekla či Carolu Biedermannovou. Pokud by se stalo, že někdo z okruhu vašich známých, kdo má heslo v Kdo je kdo, zemře, pošlete prosím o tom zprávu administrátorovi, který může tuto informaci do databáze doplnit. Zdeněk zároveň všechny vyzývá, aby svá hesla doplnili a aktualizovali.

Ke stolu radních se mezitím vrátil vyplněný formulář kalendáře akcí, proto z něj Darth Zira přečetla jednotlivé plánované události, jak je tam kluby zapsaly. Jejich seznam najdete na jiném místě Interkomu. Pagi (Petr Holan) tlumočil pozvánku na Poradu slovenských klubů na Vartaconu 16. až 18. 5. na hvězdárně v Banské Bystrici.

Následovalo shrnutí nominací na Mloka za zásluhy a Ludvíka na rok 2008. Jiřína nejprve jako každoročně stručně zopakovala, za co se ta které cena uděluje. Mlok za zásluhy je udělován za celoživotní práci v oblasti žánru, pro fandom i Fandom. Nominovat lze pouze jednotlivé osoby (s výjimkou tvůrčích dvojic), cenu nelze udělit opakovaně. Ludvík je ocenění za počin v uplynulém roce, nominovat lze i osoby, které Ludvíka již v minulých obdobích dostaly, nominovat lze nejen fyzické osoby, ale i právnické osoby, organizační kolektivy a podobně. Podrobné nominace si můžete přečíst v předminulém Interkomu, zde jen stručně vyjmenujeme seznam nominovaných. Na Mloka to jsou Martin Koutný, Pavel Mikuláščík, František Novotný, Jiří Pilch a Františka Vrbenská, na Ludvíka Petr Čáslava za projekt FanTV, organizátoři Festivalu fantazie, web www.LEGIE.INFO za vedení přehledu produkce žánru scifi a fantasy, Městská knihovna v Praze a zvláště pak Míla Linc za týden knihoven a CONiáše, a Róbert Žitňan a tým organizátorů spojených akcí COMICS SALON 2007 a IastroCon 2007. Jednotliví navrhovatelé pak lobbovali pro „své“ kandidáty. Nejdlejší slovo a největší ohlas vzbudil Martin Koutný s nominací Františky Vrbenské na Mloka, který ukončil slovy „Františka je zkratka Františka“, neboť o její obětavosti by se daly vyprávět romány. V nominacích na Ludvíka pak Martin vychvaloval Festival fantazie jako pohodový con s úžasnou atmosférou, zajímavým programem a velkým množstvím účastníků. Dáreček poukazoval na velmi užitečnou a soustavnou práci tvůrců webu Legie.info a Jiřína vyzdvihovala aktivitu, nadšení a elán Míly Lince.

Poté požádal o slovo Martin Koutný a navrhl udělit cenu Fandomu in memoriam nedávno zesulé Carole Biedermannové, která za svou dobu působení dokázala nebývalou měrou ovlivnit tvář fandomu, ať již svým feministickým pohledem na svět, publikační, redaktorskou a přednáškovou činností nebo jako lektorka literárního SF&F workshopu. Tento návrh Porada jednoznačně aklamací schválila.

Aklamací byl přijat Dáreček jako osvědčený volební skrutátor. Ihned se ujal své role a rozdál hlasovací lístky pro Mloka a Ludvíka a 31 „hlasovacích jablíček“ oprávněným zástupcům klubů.

Lucas přednesl zprávu o přípravě Parconu 2008 v Plzni. Datum konání 22. až 24. 8. zůstává v platnosti. Hlavní programovou osou conu je New Weird, což ilustroval i obrovský transparent rozvinutý v čele jednacího sálu. S touto linií jsou spojeni i hlavní zahraniční hosté conu – Jeff VanderMeer, Hal Duncan, Ian R. McLeod a výtvarník Edward Miller. Samozřejmě tu budou i tradiční parconské programy – především vyhledávání výsledků letošního ročníku soutěže o Cenu Karla Čapka. Z osvědčených domácích přednášejících přislíbili účast například Ondřej Neff, Františka Vrbenská, Leonard Medek či Vlado Riša. Součástí Parconu bude anime sekce, přípraveny

jsou i doprovodné akce, výstava, herna, prodej knih a antikvariát, k dispozici pochopitelně bude bar a bufet s občerstvením, možné jsou i výlety po Plzni a okolí a návštěva pivních lázní. Areál Střední školy dopravní, kde se Parcon bude odehrávat, je navzájem propojený krytými koridory, takže vše bude opravdu pod jednou střechou. Vnitřní prostory budou nekuřácké (jedná se přece jen o školu), kuřákům budou k dispozici přilehlá átria. Parcon 2008 získal od Evropské asociace SF status Eurokonference, což znamená zajímavá setkání s fany z mnoha zemí Evropy. Hlavní přednášky tedy budou tlumočeny do angličtiny (nebo naopak z angličtiny do češtiny). Vstupné při platbě do 37. 7. je 380 Kč za celý con, později a na místě 450 Kč. K dispozici je i jednodenní vstupné. Ubytování ve velkém třílůžkovém pokoji je za 200 Kč na člověka a noc. Spacákové ubytování jako takové zajišťováno není, ale prostor na pokojích lze za tímto účelem bez problémů využít, pokud se tak všichni obyvatelé daného pokoje dohodnou. Pro náročnější návštěvníky jsou v blízkosti školy hotely. Veškeré informace najdete na <http://parcon.fandom.cz/>.

Do jednání byla vložena malá technologická vsuvka za účelem vyřešení problému, kdo bude chtít oběd.

Následovaly prezentace jednotlivých kandidatur pro Parcon 2009 podle pořadí jejich podání. Jako první tedy vystoupil za ČS Fandom opět Lucas s prezentací Parconu 2009 v Plzni. Místo konání stejné jako letos, předpokládané datum konání předposlední nebo poslední srpnový víkend. Základní dvě témata nabízeného Parconu jsou „To nejlepší z českých conů minulých let“ a „Evropští autoři literární fantastiky“. Ze zahraničních hostů v případě konání již přislíbil účast Valerio Evangelisti z Itálie. V rámci Parconu by se uskutečnil výběr nejlepších přednášek všech směrů, besedy, projekce a podobně. Plánují se samozřejmě i další doprovodné akce. Kromě v podstatě už nepostradatelných výstav českých a slovenských výtvarníků (Petr Bauer, Jana Šouflová, Juraj Maxon, Milan Dubnický, Martina Pilcerová) by organizátoři chtěli vzkrásit tradici scifi plesů, a oživit tak program. Samostatnou sekci by byly Gamezone a Startrek zone. Předpokládané ceny se pohybují na letošní úrovni, nenastane-li nějaká nenadálá inflace, tedy vstupné do 450 Kč za osobu.

Po Lucasovi odprezentoval Vašek Pravda společnou kandidaturu SFK Avalon, Ligy podpory neofanů a SF kroužku Jeffa Spendera na Parcon 2009 v Chotěboři s plánovaným termínem 10. až 12. 7. Aby organizátoři vyšli vstříc požadavkům Fandomu, že Parcon by neměl být jen jedinou linií velkého conu, ale samostatným conem, nechtějí organizovat Parcon v rámci Festivalu fantazie, ale až po jeho skončení. To znamená, že v pátek by byl program FF, který by trval od 1. 7., utlumen a ukončen a začal by Parcon. Při jeho pořádání by byly využity prostory KD Junior, kde je mimo jiné k dispozici WiFi, a kina i technické zázemí Festivalu fantazie i Festivalu fantazie Speciál. Organizační tým tvoří 80 zkušených lidí, je zajištěna spolupráce s městem, policií i požárníky, legální software, hudba i projekce. Předpokládaná účast je 600 návštěvníků. Pro ubytování je k dispozici Obchodní akademie, hotely a internáty (celkem 330 postelí), dále 100 lůžek v ZŠ Smetanova a 400 míst ve spacáku v hale. Stravování

je zajištěno včetně snídaně, oběda i večere, kromě toho samozřejmě budou otevřeny bar (s kuřáckým a nekuřáckým prostorem), hospůdka, čajovna a bar v kině. Pro účastníky se plánuje speciální autobus z Prahy a zpět. Program zahrnuje literární orientované linie, FutureCon, SoundrackCon, výběr nejlepších pořadů ze scifi seriálů, projekci filmových novinek v kině a omezenou nabídku her. Cena vstupného na celý con 350 Kč při platbě předem, 450 Kč na místě. V ceně jsou zahrnuty materiály – DVD s fotkami, fanziny, speciální SF CD se shrnutím předchozích tří SF CD a další.

Následovala diskuse, během níž oba kandidáti doplňovali své prezentace, odpovídali na dotazy z pléna a zastánci obou stran vyslovovali své názory.

Zira a Pagi za ČS Fandom upozorňovali, že je vhodné, aby mezi pořádáním Parconu v roce 2008 a pořádáním Parconu-Polconu v roce 2010 byla zachována kontinuální časová řada ČS Fandomu jako pořadatele, jednak kvůli konsolidaci organizačního týmu pro mezinárodní con, jednak pro zachování referenční historie a toku finančního účetnictví při žádostech o granty a sponsoring. Kromě toho ČS Fandom počítá s předáváním zkušeností i mladším, novějším klubům, které budou mít příležitost osahat si celou organizaci s klíčovými momenty – ekonomickou problematikou, výnosy, náklady, jednáním s různými institucemi a podobně.

Randalf (Roman Kresta) podotkl, že myšlenka Parconu týmu Fandomu je dobrá a stará, před cca deseti lety ji navrhoval Vašek Fořtík, ale neměla být předložena Poradě jako hotová věc, nýbrž je nutné vypracovat obecné principy fungování bez ohledu na to, zda Parcon bude v Chotěboři nebo jinde. Postavení logiky existence Parconu teamu – buď bude Parcon 2009 v Plzni nebo tým nebude, je nesmyslné. Dále upozornil, že někteří se bily za mladé fanoušky a pořadatele, ale nikomu z nich nedošlo, že pro mnohé z nich je Plzeň poněkud daleko.

Martin Koutný vnesl námitku, že v rozporu s tím, co Fandom vždy hlásal směrem k pořadatelům – nejprve udělejte malý con a pak se ucházejte o Parcon – tuto ideu nyní sám porušuje a nejen že přiřkl Parcon 2008 pořadatelům bez větších zkušeností, ale chce jim ho dát opakovaně, aniž by alespoň počkal na výsledek prvního.

Lucas na přímý dotaz, zda by ČS Fandom pořádal con v Plzni, i kdyby to nebyl Parcon, odpověděl, že se s tím nepočítá. Jde totiž právě o jméno Parcon, nikoli o Plzeň. ČS Fandom se nebrání tomu, aby byl zapojen do Parconu jinde, ale v takovém případě nemá smysl dělat jiný con.

Vašek Pravda se zajímal o možnost spolupráce s ČS Fandomem při pořádání Parconu a požadavky ze strany ČS Fandomu, přičemž argumentoval tím, že tyto požadavky měla Rada sdělit předem. Tato interní debata o konkrétních otázkách spolupráce mezi ČS F, zastoupeným Radou, a pořadatelem případného Parconu v Chotěboři, zastoupeným Vaškem, se přenesla do polední pauzy, probíhala věcně a klidně s oboustrannou snahou najít společné řešení.

Po obědě byl nejprve odhlasován termín podzimní Porady, a sice sobota 11. 10. 2008. Většina byla pro, pouze dva hlasy byly proti.

Poté Dáreček oznámil výsledky hlasování Mloka a Ludvíka z hlasovacích lístků, které rozdal před obědem a postupně se mu vrátily zpět. Šlo se celkem 28 platných hlasovacích lístků, z toho jeden u Ludvíka nehlasoval. Mloka za zásluhy získala Františka Vrbenská se 14 hlasy, František Novotný dostal 7 hlasů, Jiří Pilch 5 hlasů, Pavel Mikuláščík a Martin Koutný po jednom hlasu. Ludvíka vyhrál web www.Legie.info s 11 hlasy, organizátoři Festivalu fantazie obdrželi 7 hlasů, Městská knihovna a Míla Linc 5 hlasů, Petr Čáslava 3 a Róbert Žitňan 1 hlas.

Před hlasováním o Parconu 2009 Vašek Pravda a Lucas zveřejnili závěry ze společného přestávkového jednání – finanční spolupráce a vedení účetnictví by bylo příliš pracné, složité a problematické. Z tohoto důvodu obě kandidatury zůstávají nezměněny v původní podobě. Přestože se oba kandidáti shodli, že spolupráce v této oblasti je prakticky neproveditelná, obecně se nebrání spolupráci v oblasti programové, propagace a organizace.

Vlastní hlasování o Parconu skončilo nerozhodně, 15 hlasů bylo pro Plzeň, 15 pro Chotěboř, 1 se zdržel.

Následovala tedy další dodatečná výměna názorů, v jejímž rámci se ozývaly hlasy, že Fandom nyní obhajuje postupy, které před časem sám vytýkal a zazlival Vaškovi. Rada nyní chce aplikovat, převzít Parcon čistě pod svá křídla, budovat technické a organizační zázemí a vlastně tak kopírovat Vaškův styl a být mu konkurentem. Zejména Randalf a Jarek Mostecký podporovali tyto myšlenky. Randalf a jiní se vyjádřili v tom smyslu, že nejde o to, zda bude Parcon v Plzni, ale o to, aby nebyl v Chotěboři.

Vašek na to podotkl, že by měl být rád, že Fandom jeho koncepci uznal za dobrou po několika letech, co ji zavrhoval a bojoval proti ní, ale že mu vadí zbytečné úsilí budovat druhé hnízdo, když první už několik let dělá dobře všechno, o čem Lucas a Pagi jen mluví. A že ČS Fandom by se měl soustředit na jiné oblasti podpory fantastiky než pořádání conů, když řada dalších oblastí, ke kterým má blíž, také v ČS F nefunguje.

Aleš Koval reagoval na námitky, že Rada argumentuje návazností na Parcon-Polcon v roce 2010, o kterém ale nic neví a netuší, v jakém stádiu jsou přípravy, a na otázky ohledně spolupráce ČS F při pořádání tohoto Parconu, komunikace s polskou stranou a podobně a plynule přešel na další plánovaný bod programu. S polskou stranou ještě zcela vyjasněn termín konání – z hlediska ubytovacích kapacit v internátech je nutné, aby se akce konala před koncem prázdnin, Poláci by však spíše dávali přednost začátku září. Není proto vyloučeno, že by se místo konání přeneslo do Ostravy, kde vysokoškolské koleje budou volné i v tuto dobu. Programy se plánují v obou jazycích – některé z nich tlumočené.

Jolana Čermáková přednesla informace o Euroconu. Na ten letošní v Moskvě prý nikdo nejede. Jak se ukázalo, byla to mylná informace – Vlado Říša se prý rozhodl, že nakonec pojede. Nicméně jedna jediná osoba je příliš málo pro lobbování na ceny Eurofandomu, proto ČS F v letošním roce nikoho nominovat nebude. Klingon (Daneš Procházka) poté přednesl návrh, který doslova sebral Radě z úst, totiž aby se přijímaly návrhy

na nominace předem a na podzimní Poradě se rozhodlo o konkrétních nominacích pro rok 2009. Návrhy na nominace tedy budou přijímány do 1. 9. podobným způsobem jako nominace na Mloka a Ludvíka, nejlépe na konferenci SF klubů na Pandore. Jedná se o návrhy nominací na tyto ceny: Best author, Best publisher, Best artist, Best promoter, Best magazine, Best translator, Best fanzine, Best new artist (his/her works must be officially published for the first time between the current and the previous Eurocon) a Encouragement Awards. Tento návrh byl jednomyslně aklamací přijat.

Porada přistoupila k druhému kolu hlasování o Parconu v roce 2009. Dopadla 16:15 ve prospěch Plzně. Darth Richie (Richard Jeřicha), který se v prvním kole přiklonil k Chotěboři, v mezidobí obvolal vedení klubu Academia Sithia, aby v tak důležité otázce nerozhodoval jen sám za sebe, a na základě jejich preferencí v druhém kole hlasoval pro Plzeň, Pavel Stanke naopak místo Plzně volil Chotěboř, takže vše rozhodla v prvním kole se zdrževší Jolana, která nakonec zvedla ruku pro Plzeň.

Posledním bodem Porady bylo přijetí nových klubů – nového klubu Melloria a klubu SG Commander po „neplatičské“ pauze. Nikdo nebyl proti.

Randalf vznesl námitku ohledně zjišťování právoplatnosti uznání či neuznání hlasovacího práva některým klubům a kontroly členství, které si prý Rada účelně využila právě proto, aby ztížila hlasování klubům, stojícím na straně Chotěboře. Je sice dobře, že se začaly dodržovat stanovy a že to Darth Zira řekla nahlas, nicméně je zvláštní, že se s tím začíná právě v době, kdy hrozilo schválení Parconu v Chotěboři. Proto obvinil Radu z účelovosti výkladu a dodržování stanov a vyzval ji ke zvážení svého setrvání ve funkci. Byl však upozorněn, že toto je přesně v souladu se stanovami, jak byly odsouhlaseny v souvislosti s přechodem Fandomu na právní formu občanského sdružení již před několika Poradami a jak je jejich znění vyvěšeno na stránkách Fandom.cz, a že kontrola placení členství a právoplatnosti hlasů je prováděna na každé Poradě.

Nakonec Pavel Mikulášтик prohlásil Poradu za ukončenou.

Zapsala Jiřina „Aquila“ Vorlová

Anketa

(následující otázky jsme položili zástupcům klubů přímo neangažovaných v pořádání Parconu či FF)

1. Jaký klub zastupuješ a pro kterého kandidáta na pořádání Parconu 2009 tento klub hlasoval?

2. Proč je pro váš klub důležité, aby Parcon byl svěřen zrovna tomuto pořadateli?

3. Domníváte se, že je totéž důležité i pro Fandom jako celek, a jakým způsobem podle vás ovlivní (nebo by ovlivnil) vámi preferovaný pořadatel tvář Parconu a Fandomu jako takového do budoucna?

1. SFK Palantír Pardubice, hlasoval pro Chotěboř.

2. Obě kandidatury byly vyrovnané. Pro Chotěboř hovořila zkušenost z pořádání velkých akcí, kratší vzdálenost od Pardubic. Proti, že Parcon by byl jen přívěskem celkem dvanáctidenní monstřince FF, což by Parcon určitě degradovalo. Pro byla Plzeň sympatická koncepce F/fandom sobě. Proti neošahanost terénu i neznámé zkušenosti pořadatelů. Nakonec jsem preferoval pořadatelskou jistotu, Plzeň je přece jen příliš velkou neznámou.

3. Myslím, že Fandom se vydal tím správným směrem, schvalují jeho angažování ve věci Parconu a výchově pořadatelů. Mám dobrý pocit z toho, že Fandom začíná konečně fungovat. Tým z Chotěboře by Fandomu nabídl standart, dobře odvedenou práci. Po dohodě možná i spolupráci na bázi spolupřátání ve formě přivezte si svůj program. Parcon by určitě navštívila spousta fanoušků, ale mnoho z nich by nápis Parcon nic neříkal.

Harv

1. SFK Syndrid Praha; Plzeň

2. Pro náš klub to důležité není, ale většina našich členů nejezdí ráda do Chotěboře, protože jim nevyhovuje tvář tamějších conů.

3. Pro Fandom jako celek mi připadá místo konání Parconu 2009 nepodstatné (no, možná podstatné jen tím, že vyvolává hádky); tvář Parconu a Fandomu se dle mého názoru v budoucnu příliš nezmění (bohužel), jen vidím a oceňuji snahy přiblížit se evropskému modelu conů a doufám, že vyjdou.

Lenka

Dopis Martina Koutného:

Nemám problém s tím, že se bude Parcon 2009 konat v Plzni, i když jsem z mnohokrát opakovaných důvodů stál za kandidaturou Chotěboře. Ani s tím, kdo a proč hlasoval pro jednu či druhou stranu.

Mám problém s tím, že Fandom má problém. Problém s dodržováním pravidel hry, která sám stanovil. Problém s tím, že někteří jsou si v něm rovnější než druzí. Problém s tím, že neschopnost je vydávána za zásadovost a osobní zášť a závist za boj o záchranu tradičních hodnot.

Proč proběhly tak důkladné „lustrace“ účastníků porady právě před hlasováním o Parconu v Chotěboři? Nikdy předtím nebylo žádné písemné zmocnění požadováno! Principiálně správný krok, jistě, ale smrdí, smrdí, smrdí...

Ostatně speciálně president Fandomu předvedl už mnohokrát v minulosti schopnost vykládat stanovy Fandomu neuvěřitelně gumově, nebo je podle potřeby rovnou ignorovat. Všechno to, co mnozí z vás v minulosti vyčítali Vaškovi (a ano, mnohdy právem), předvádí teď vedení Fandomu s desateronásobnou intenzitou – demagogie, zákulisní intriky, osobní urážky...

Díky tomu všemu už Čs. Fandom přestal být mluvčím českého a slovenského fandomu. Možná už je pozdě na to, snažit se to změnit. Většina lidí, schopných takovou změnu provést, už byla z kroužku „nás kluků, co spolu chodíme“, dávno vyštávána. Ale třeba ještě pozdě není.

Zdeňku Rampasi, vyzývám Tě: jestli ti opravdu záleží na budoucnosti organizace jménem Čs. Fandom, odstup okamžitě ze své funkce. Čímkoli jiným znehodnotíš definitivně vše dobré, co jsi pro Fandom i fandom doposud vykonal, a nebylo toho málo.

Rada bude volena znovu tak jako tak. Ti z „radních“, kteří se na těchto taškařicích podíleli, i vy zvažte, zda budete znovu kandidovat. Můj hlas nemáte.

A vy ostatní – pardon, my, ještě jsem jeden z vás – nejspězději na podzimní poradě zrušme feudální zhůvěřilost doživotního presidentství. Jako jeden z mnoha kroků, pochopitelně, které by měly vést k transformaci Fandomu v moderně se chovající organizaci, která nepozbyla svého smyslu.

Martin

PR+CON: Parcon 2008 – první informace o programu

Program letošního Parconu již začíná získávat pevné obrysy. Samozřejmě hlavní atrakcí jsou autoři New Weird – Jeff VanderMeer, Ian R. MacLeod, Hal Duncan a Edward Miller. Se všemi se budete moci setkat ve velkém sále na samostatných přednáškách, které budou plynule přecházet v besedu, a také na komornějším popovídání si ve virtuální čajovně (návštěvníci Istroconů si jistě pamatují kafékláče, jimiž se virtuální čajovna nechala inspirovat). Samozřejmostí bude autogramiáda, které se zúčastní nejen tyto osobnosti, ale i čeští autoři, přítomní na Parconu. Blok New Weird bude ještě doplněn besedami, mapujícími tento fenomén u nás – ať již o tom, jak myšlenka samostatné ediční řady vznikla a jak byla realizována, či o tom, jaké to je překládat poetické mnohovýznamové texty, které jsou pro New Weird charakteristické.

Česká literární tvorba bude mít v programu také své důležité místo. Samozřejmě hlavním sobotním večerním programem bude vyhlásování výsledků CKČ, ale setkáte se také s již zavedenými autory, z nichž mnozí svoji literární kariéru v SFFH začali právě v této soutěži. Někteří z nich budou povídat o literatuře – ne vždy o své, pravda, jiní mají zajímavá témata, o která se chtějí s návštěvníky Parconu podělit. Nejoblíbenější z nich, zvláště u mladších fanů, je bezpochyby Františka Vrbenská. U příležitosti 130. výročí narození Eduarda Štorcha a 90. výročí prvního vydání knihy Lovci mamutů bude vyprávět o literárním obraze dávné minulosti v představách českých a zahraničních autorů.

Ondřej Neff, který se Parconů účastní nepřetržitě od toho prvního (který se ještě Parcon nejmenoval), se s námi podělí o své zážitky z návštěvy Jižní Ameriky. A protože na trase jeho putování leží i legendární planina Nazca či Macchu Picchu, nazval svoji post-součkovskou přednášku Po stopách tušení podrazu. Jiří W. Procházka a Mirek Žamboch (v abecedním pořádku) samozřejmě uvedou (spolu s dalšími autory) sérii JFK, ale setkáte se s nimi i samostatně, JFK není jejich jediným autorským výstupem. Také Leonard Medek v programu chybět nesmí, jen společně ještě váháme, jaké téma si vybere. Další programovou konstantou je Honza Kantůrek – myslím, že i kdyby hodinu jenom seděl, byla by posluchárna naplněná po okraj. Ovšem Honza nebude jen sedět, bude také povídat, jak jinak, o Zeměploše, a předčítat vybrané ukázky. Martin Koutný si také chystá přednášku, a nezapomněli jsme ani na výtvarní

ky, i s nimi si budete moci pobesedovat, a slíbili, že připraví nějaká zajímavá povídání navíc – samozřejmě chystáme i výstavu, ale to je jiná historie.

SFFH média budou mít svoje vlastní besední vstupy – Pevnost, Ikarie, Magazin F&SF a Sarden. Literární workshop a beseda s porotci a autory CKČ patří k parconským konstantám, stejně jako Jiřina Vorlová. Honza Kovanic se s účastníky Parconu podělí o zkušenosti autora s nakladateli. Literatuře se bude věnovat i několik dalších přednášek – o Karlu Čapkovi, o tom, že současná ruská SF není jen Sergej Lukjaněnko, o vztahu mezi fantasy a SF, a budete se moci seznámit s některými málo známými poklady ze starší české SFFH. Bude tu také několik přednášek, které se dotknou tématických zdrojů SFFH v naší realitě, Edita Dufková bude vyprávět o vyčerpávacích zdrojích či plzeňští astronomové chystají přehled zajímavosti v tomto oboru. Sekce anime a hráčské doupě už mají jak v programu, tak v prostorách konání Parconu svá pevně vymezená místa.

Letošní Parcon nezapomíná na fandom a jeho aktivity. Vyhlášení cen Mlok, Ludvík a mimořádné ceny bude součástí hlavního sobotního večera, ale mimo to nás čeká také vyhlášení výsledků cen o Stříbřitěleský Halmochron a Zebra, a především besedy se zahraničními fany, kteří na Parcon – který získal status Eurokonference EASF – dorazí. Vedle do češtiny tlumočených hlavních přednášek autorů New Weird tu budou další programy, vedené v angličtině, především zmiňované besedy se zahraničními fany, a pro ně také bude připraven speciální program – seznámení s československým fandomem a SFFH vůbec.

Tento výčet není a nemůže v tuto chvíli být úplný, ale nepředpokládáme nějaké podstatnější změny, spíše dojde k doplnění (ostatně jsme nevyjmenovali všechny přednášející, s některými ještě nejsme domluveni na tématech, jiní v tuto chvíli nevědí, zda v době konání Parconu budou mít čas). Parcon 2008 však v každém případě nabízí spoustu zajímavých a poutavých programů, vybíraných tak, aby si každý přišel na své.

Parcon 2008 se bude konat v Plzni ve dnech 22-24. 8. 2008, on-line přihlašování (při zaplacení do konce července je účastnický poplatek na celý Parcon 380 Kč) funguje na stránkách <http://parcon.fandom.cz>, kde také najdete řadu dalších podrobností a užitečných informací. **Parcon 2008**

bajka J. Donáta

Zmýlená neplatí

V lese, nedaleko od Nového Boru, žila jedna zmije. Vlastně to není až tak úplně pravda, on to byl zmiják a jmenoval se Zdeněk.

Bylo časně odpoledne, zpoza mraku vyšlo slunce a zmiják Zdeněk se plazil na paseku, aby se trochu dohřál (tady mělo být „prohřál“ – oprava autora). Natáhl se na kámen a opaloval se. Vtom si všimnul, že na pasece není sám. Slunila se tam dívka Denisa (moc toho na sobě neměla, asi se účastnila soutěže „Kdo šetří, má za tři“ – poznámka autora). Zmiják Zdeněk se díval (byl tam hezký rozhled – poznámka autora) a bylo na co.

Náhle dívka Denisa vyskočila a vykřikla: „Pomoc, zmije!“ Zmiják Zdeněk už zmijí asi dva roky neviděl a samotného ho to zajímalo (i když na dívku Denisu byl také hezký pohled – poznámka autora). Ale byla to jen užovka Žofka.

Dívka Denisa se shýbla, uchopila kámen a hodila. Jenže se netrefila. Užovka Žofka se rychle schovala pod kámen. Zmiják Zdeněk se raději také vytratil.

A dívka Denisa se oblékla a utíkala domů.

Naučení: Kdyby měla jedničku z biologie, bylo by se na co dívat delší dobu.

Ako k SF prišli: ich prvý kontakt

Nevedko (Prvý kontakt Miloša Ferka)

...Ako uchopiť spomienku za nohu, aby ste jej nedomliaždi-li prsty... aby bola presná a zároveň páperovo letmá... ako sa už na spomienky patrí?

Prvá vedeckofantastická knižka, ktorú som čítal, bola od ruského (vtedy sovietskeho) spisovateľa Nikolaja Nosova a volala sa Nevedko v Slniečnom meste.

Nie... tak toto nebolo presné... Knižku Nevedko v Slniečnom meste mi čítali, aj keď nikdy nie do konca, lebo bola príliš hrubá a mala malé písmenká a nikdy nechceli čítať ďalej, lebo sa vždy záhadným spôsobom stratila záložka...

A tak som mal veľmi dlhý čas dojem, že ide iba o rozprávku... bol tam čarovný prútik, malí ľudkovia kratul'kovia a vyčarované auto i zmrzlina...

Mesto plné vynálezov s výťahokobercami na stenách domov a strojami na počasie na mňa teda počkalo až na koniec prvého ročníka... tesne pred prázdninami.

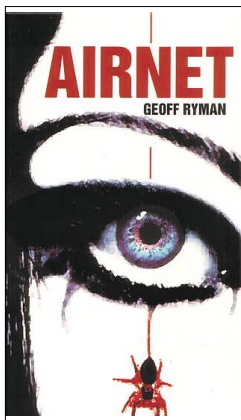
Určite nebolo mojou prvou prečítanou knižkou... a celkom iste som si po jeho dočítaní nepovedal: „je to skvelá vedecká fantastika!“

... v každom prípade som však po celé leto roku 1981 hľadal domy, ktoré sa otáčajú za slnkom...

A vlastne som celkom neprestal dodnes.

Od malička (Prvý kontakt Alexandra Schneidera)

Ako si tak spomínam, tak som do seba vlastne fantastickú literatúru hustil už od malička: moje rozprávkové knihy z detstva zaberajú dobrú štvrtinu objemu mojej knižnice. Od 11 tich som presedel na hard-core egyptskú mytológiu. Fantasy potom bola už len na krok od nej. Za prelomových počítam niekoľko kníh. Čo sa týka fantasy, tak určite Silmarillion, ako prvá kniha, ktorú som od Tolkiena čítal. V žánri sci-fi to boli Žarnyovi Kolumbovia zo základne Ganymedes a neskôr Feketeho Okolo Galaxie za 80 týždňov! (Ešte teraz som vo vytržení!!!) No a fandom? Krakony v Košiciach, roky si už nepamätám, ale bolo to dávno...:-). No a potom Pragocon, Istrocon a Krutohlavovské stretnutie v Revúcej.....

Airnet Geoffa Rymana (od nehož zatiaľ česky vyšlo len päť poviedok, byť nezapomenutelná „Ten šťastný den“ vyšla již v lkarii 7/90) je okouzľujúcim príbehom samostatnej ženy, modistky v zapadlých horských vesniciach, ktorá je konfrontovaná s možnosťami, jež prinesie pripojení jejích končin ke světové síti budoucnosti roku 2020.

Nedejte se odradit uměleckou obálkou ani 444 stranami. Cena 249 Kč pro členy klubu Trifid a 329 Kč pro ostatní.

O sto rokov pred tým (Prvý kontakt Mareka Eliáša)

Prvý kontakt so SF som doslova a do písmena zmeškal. Absolútne nevedomky mi ho pripravila moja teta, ktorá sa vyznačuje veľmi zlým vkusom. Na ktorési predpubertálne nariadeniny mi darovala knihu. Poznajúc jej schopnosť trafiť dokonale mimo, zhodnotiac odpudivú obálku a berúc do úvahy ruský pôvod autora – kniha ostala neprečítaná založená v knižnici. O pár mesiacov však nastal čitateľský deficit, a tak som po nej siahol. A už som sa neodtrhol. Volala sa O sto rokov predtým a napísal ju Kir Bulyčov. Viac dodávať netreba.

Prvý kontakt Martina Kudláča

Prvotný skepticizmus prameniáci z „teplého“ názvu opadol hneď po niekoľkých stranách a naplno som sa zažral do Tolkienovej tvorby, počnúc Pánom Prsteňov, cez Silmarillion, Nedokončené príbehy až po zbierku rozprávok.

Na svoje prvé stretnutie s fantastickým druhom si spomínam, akoby to bolo včera. Sci-fi bola súčasťou môjho života od kedy si pamätám. Pohybovala sa okolo mojej osoby vo všetkých možných formách, okrem literatúry. Seriály, filmy, hry, všetko možné len nie „konvenčná“ beletria. Takže SF som bral ako samozrejmosť, ale fantasy to bolo nepreskúmané, panenské teritórium. Rovnaký záujem ako pre sci-fi, som mal aj pre fantasy, len to bola vtedy ešte neuvedomelá potreba. Chýbajúca skladačka. Ako fanatický hráč RPGčiek som tak rozmýšľal, aké by bolo super sa stretnúť s RPGčkáckymi príbehmi aj inde než za obrazovkou a klávesnicou počítača. Až raz, keď som mal dvanásť, na ceste vlakom do školy, vytiahol jeden spulceštujúci zaujímavú knižočku. Ak by to bolo sfilmované, tak by to bola tá pasáž so všeosľhujúcou svätožiarou okolo knižky. „Nejpodivnejší a nejzábavnejší fantasy v celých galaxiách.“ Nevedel som síce, čo to znamená, ale priťažlivosť ku knižke so truhlicou – stonožkou bola silnejšia než nevedomosť. Hneď na druhý deň som prebrázdil všetky knižkupectvá a v jednom som našiel nenápadnú poličku s označením zahraničnej tvorby a pri tom kvante cudzojazyčných kníh sa nachádzala aj „nejpodivnejší fanatsy.“ A tak som sa upísal Prattchetovskej sérii. A tak po cca desiatke „Zeměplocháckých“ kníh, mi v 13 rokoch kamarát požičal Pána Prsteňov, údajne najgeniálnejšiu knihu. Prvotný skepticizmus prameniáci z „teplého“ názvu opadol hneď po niekoľkých stranách a naplno som sa zažral do Tolkienovej tvorby, počnúc Pánom Prsteňov, cez Silmarillion, Nedokončené príbehy až po zbierku rozprávok. Od tej chvíle som sa čoraz častejšie vracal k rajskej poličke so štítkom „Cudzojazyčná tvorba“ a objavoval čaro fantastickej literatúry v rôznych žánroch a subžánroch od celého zástupu autorov. Už od počiatku svojej čitateľskej kariéry som uprednostňoval knihy pred televíziou a odkedy sa v TV objavujú čoraz väčšie mozgové výmazy, čítam radšej a radšej.

Původně připraveno pro časopis Fantázia, redakce děkuje Ivanu Al'akšovi za svolení k přetištění.

Imperium Bohemorum

Co by se stalo, kdyby... se jmenuje doslov k velkoryse pojatému sborníku alternativních dějin „Říše Čechů“, jak jej pro nás sestavil a z autorů vymámil Ondřej Müller s dopomocí svého úhlavního redaktorského kolegy Víta Hoškovce. Na otázku, „Co by se stalo, kdyby?“ nám odpoví zásadní veličiny české sci-fi/fantasy scény. Celkem deset autorů, každý s vlastním ilustrátorem. Dovolím si napsat, že formou i obsahem je kniha milník české fantastiky.

V již zmiňovaném doslovu se Müller dovolává kontrafaktuálů Nialla Fergusona, zlomových okamžiků, které přirovnává k bifurkacím v teorii chaosu. Místům, kde stačí jediné jiné šlápnutí a kolo dějin se roztočí opačným směrem. V českých dějinách je takových zlomů více – porážka Přemysla Otakara II., vyměnění Přemyslovců, bitva na Bílé Hoře, Mnichov. Zajímavé, že nikdo nezminí zakladatele Slavonie Boleslava Chrabrého, který od Česka k Polsku připojil Krakovsko. Stačí změnit málo a před očima užaslého čtenáře měla by vyplynout Říše Čechů – mocná a neporazitelná. Řekneme, že zrovna tohle se moc nepovedlo. František Novotný v tom vidí příznak češství – být i teoreticky připustit možnost světovosti (ale být ukřivděný, pokud ji cizinci nepředpokládají, dodávám já).

Ale vzhůru již k Jiráskovi, neb juž pan-na co proutek štíhlá po předprsni kráčí! A Jiráskovy Staré pověsti české jsou základní vizí, již pomocí virtuálu hodlají vládnoucí kruhy v Česku utužit národní povědomí proti vlivům z ciziny v povídce *O snovačce a přemyslovi* Vilmy Kadlečkové. Libuše, Kazi, Teta a Přemysl jako avatari procházející dějinami. Ony snovají běh událostí a on je pře-myslyše. A s nimi Perun, Veles a Svantovit. Magie slov a přelévající se síly mezi speciálním a obecným, to jest národním a kosmopolitním. Řekl bych, že Vilma Kadlečková se po letech vrací do literatury stejně silná, jako ji před dětmi opouštěla. Gejzír naprosto neotřelých nápadů, které předvedla ve sbírce *Jednou bude tma* nebo i v posledním románu *Vládcé krůpějí*. Moranaáá! Dokonce jí i odpouštím, že Česká říše je v jejím podání normálním malým Češkem.

Druhý autor, osudem těžce zkoušený Ondřej Neff, nechává za vlády osvíceného a silně pročeského Rudolfa II. stanout Turky na prahu Prahy, ba i za ním. *Rudolfinské mystérium*. Zatímco katoličtí zoldněři se mydlí v ulicích Starého Města s konverty ze všech koutů Balkánu a Středomoří, Krobot, žák mága Jana Keplera, oživuje golema, a ne jen jednoho. Komplikovaný a propracovaný příběh mistra povídky podepřený dobovými detaily i komplexní znalostí okultních praktik. Závěrem přechází do komorního příběhu Krobot. Trest za nepřistoupení na hru mocných, temné vyústění velkých myšlenek magie. Nejhorším trestem za selhání je zapomnění, jak doposud nejděsivěji předvedl Poul Anderson ve *Zlomeném meči*.

Terra Australis, Josef Pecinovský a dějiny Čechů tentokrát neperušené třicetiletou válkou. Stále tolerantní a kosmopolitní dvůr Rudolfa III. a na něm Jindřich Kozel z Peclínovce připravující přes pletichy katolické církve objevitelskou výpravu do jižních moří. Nesmírně napínavý příběh, Vilém Slavata zrádcem království a do důsledků domyšleno – Pecinovský d'ábel.

Druhým, který se nebojí vody ani české světovlády, je František Novotný: *Útok na oceán*. Jen cesta je zde komplikovanější a vojska polského místokrále Jana Sobieského musí nejprve dobýt Hamburk, aby měla odkud vyplout flotila vyzbrojená tajnou zbraní, jejíž recepturu našel v Anglii Athanasius Pernath, žák Jehudy Löwa ben Becaléla. Mylady de Winter, Elina Makropulos, čínská čtvrt v Praze a nakonec i oběšenci v nějakém divném propletenci. Rozsáhlá povídka, která nakonec přesáhne i velmocenské české ambice. Výtečné! Neuvěřitelný rozhled v literatuře i mořeplavbě.

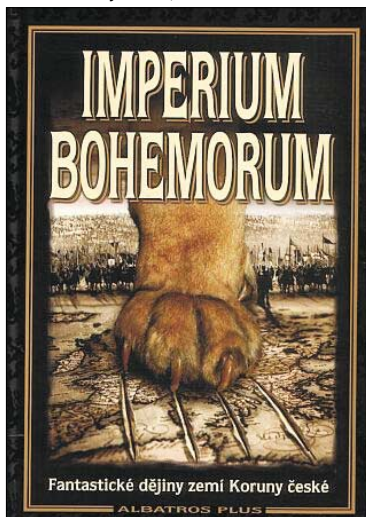
Jiří W. Procházka přepracoval Čapkovu *Válku s mloky*. Nacpal do ní goky. Ty objevil profesor Augusta v Mongolsku. Procházka ani po letech neztratil drive a styl svých porevolučních fantasy. Dobré, reálie vzorně nastudované. Snad jen, že Čapek by asi nepřezil maďarský guláš, vídeňskou kávu, ruské vejce a české pivo za jedno odpoledne.

Cesta hrdiny. Jan Poláček vsadil na Imperium Germánů s Prag na území Bayern-Böhmen land (inu, Bójské dědicství). Komorní příběh boje proti šikaně s jediným půlněmcem, tlustým, křivým a zrzávým jako z Karlíka a továrny na čokoládu. Temné, psychologicky hluboké, rozjímavé a bezvýhodné.

Jediná nefandomová autorka Ivona Březinová a *Přemci*, pekló moderní literatury, trochu ve formálním duchu textů z *Divoké jízdy*. Zábavná povídka, sice odnikud, nikam a o ničem, ale s Říší Čechů. Ovšem bez patosu. „Lýba se lýbá“, to si asi zapamatuju.

Koncentračnický duch poroby vane i ze *Země bez křídel* Jany Rečkové. Reálie připomínají takové ty veselé povídky s absurditou anarchokomunismu dotaženého ad absurdum, ale schází ona veselost švejkovských postav. Československo si totiž obsadili ufoní Orati, stejně jako Mongolsko a dvě zemičky v Africe. Mefistotelovská volba z mimozemských rukou, moc s obojkem a svobodná bezmoc pro statečné rebely. Vpravdě česká volba, stačí vidět Hrdinu, abychom věděli, že Čiňan by se v podobné situaci nerozvažoval. Takže na rozdíl od Březinové patos, ale bez říše. Depresivita popisu snad dosahuje kvalit *Krebsovy povídky* v *Polské ruletě*.

V podobných šlápějích kráčí *Krev anděla* Vladimíra Šlechty. Prý další příběh z havranovského cyklu. Nevím, nečtu. Postkatastrofická, akční věc umně kombinující relikty nacismu, reálie z X-menů a poznatky z balkánských válek a politického zastírání a zatírání následků genocid. Výpravy do zničených Čech rozvrácených etnickou válkou a hledání svatého grálu

A. Goldflam aneb J. Verne

Po kratší odmlce dvou vynechaných schůzek jsem zamířil na setkání Klubu Julese Verna, na nějž přijal pozvání režisér, spisovatel a herec v jedné osobě – Arnošt Goldflam. Těšil jsem se, neb ač jej neznám osobně, považuji ho za osobnost zajímavou a zábavnou. Ukázalo se, že se nemýlím.

Sehnat A. Goldflama byl můj bojový úkol, který se naštěstí zdařil (díky, Draky). Dokonce přišli Goldflamové dva. Ten jeden se jmenoval Oto a bylo mu osm – syn Arnoštův a pomocný režisér divadelních adaptací románů Julese Verna, které Goldflam starší režíroval pro brněnskou scénu.

Vyprávění – nebo spíše milá diskuse – se pak točilo kolem adaptací, hraní a režírování, zkrátka nepřineslo sice žádné zásadní odhalení, ale rozhodně rozšířilo obzory všech zúčastněných. Zábavná byla historka, která se Goldflam režisér obrátil na odborníka na Julese Verna – Ondřeje Neffa – aby mu ten doporučil nějaký román k adaptaci. Něco, co bude táhnout, něco vskutku vhodné ho...

Neff doporučil Chancellor, což je bezesporu román s velkým vnitřním napětím (aby ne, když v něm všichni umírají a zaobírají se myšlenkami na kanibalismus), ale vzhledem k tomu, že se odehrává na voru, na němž se nikdo vysílením nemůže ani hnout, je i přes svoje literární kvality (František Hrubín se o něm vyjádřil jako o nejcenějším Verneovce po literární stránce a já s ním souhlasím) pro divadlo naprosto nevhodný. Ve výběru nakonec zvítězil román 800 mil po Amazonce, který se v Brně stále hraje pod názvem Tajemství pralesa aneb 800 mil po Amazonce.

Arnošt Goldflam je skvělý a příjemný vypravěč, a tak čas s ním utekl velmi rychle a zvláště proto, že malý Oto musí vstávat do školy, jsme se ani nenadáli a byl konec. Byl to velmi příjemně strávený večer.

Šumař

smluv. Realistický náhled na běženeckví, uprchlictví a změnu populace z ekonomických důvodů. Zajímavé, že tak jednoduché pravdy si nikdy nepřipustí ti, kteří jsou za ně odpovědní.

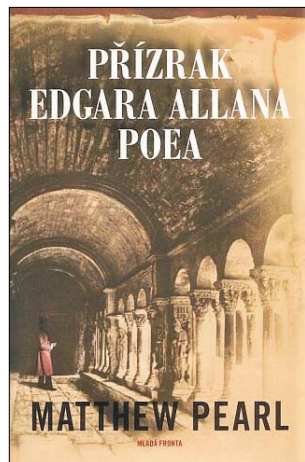
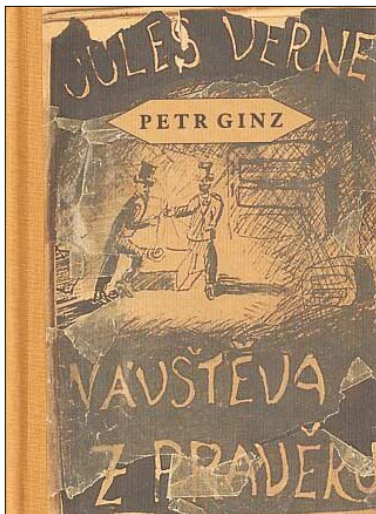
A na závěr, domove, sladký domove: Jan Jam Oščádal uvádí: *Abbaton-Pierot 47, domov můj*. Název jako ze Schizmatrixu a styl jako v Bratrech! James Joyce by plakal štěstím, ačkoliv musím uznat, že tentokrát autor do svého zcela šíleného stylu dokázal kdesi mezi řádky propašovat děj. Pokud jsem si jej tam ovšem nedomyslel sám. Minulost napříč budoucností o opravdovém konci Země a Čechů a jejich (českém) vstupu do ráje. Dodnes jsem nepřišel na to, jak se má Oščádal číst, prozítím jej čtu co nejrychleji to jde a potom přemýšlím, co jsem to vlastně udělal. Je to mnohem lepší než se vracet, to by mi bylo mizerné. *Na finálním večeru Valného shromáždění OSN sice postavili mezinárodní tým klimatologů do kouta a donutili je podepsat prohlášení, že nedovedou předpovídat počasí, ale to bylo tak jediné, co s tím spojené lidstvo svedlo udělat.* Dobrá pecka do palice na závěr!

Vzdor tomu, že se tedy Impérium Čechů v oné krásnobolné, patetické póze podařilo ustavit toliko ve dvou případech, selže říci, že zbývající čtyři pětiny autorů svou práci odflákly! Minimálně magicko-realistická Kadlečková je dokonalá. Připomeneme-li si proto Oščádalovo: „*Kdo seje mráz, sklízí kroupy*“, nezbyvá než věřit, že svatí mučedníci (vidíce Impérium Čechů rozpuštěné v hákovém či ufoním kotlí) podepisovali své smlouvy sedíce na jezcích kůžích a vlastní krvi.

Ondřeji Müllerovi je třeba za tento počín jediné poděkovat. Děkuje Ti, ó Potterodárný, za to, jak o nás pečuješ. [Müllerovi totiž kromě Impéria vděčíme za zakoupení práva na Harryho Pottera ještě před světovou mání a díky tomu právě ten chudíčká autorka nemohla do smlouvy nacpat zákaz překládání jmen.]

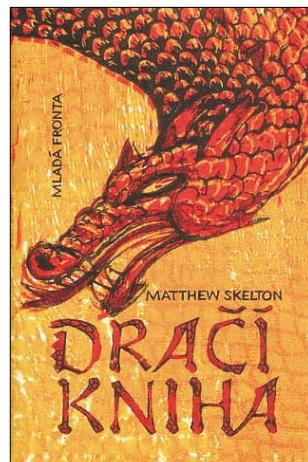
Vydal Albatros plus v roce 2007.

Jarek Kopeček

Dvě pozoruhodné knihy od Mladé fronty **Přízrak Edgara Allana Poea** (v originále The Poe Shadow) od Matthewa Pearlů líčí formou detektivního pátrání poslední dny slavného básníka a spisovatele, zakladatele několika moderních žánrů a jednoho z otců fantastické literatury, jednotlivé vědecky ověřené hypotézy jsou mu dějovými liniemi v pátrání, které vedou dva muži, nároklující si být předlohou Velkého detektiva C. Auguste Dupina.

Dračí kniha Matthewa Skeltona (v originále Endymion Spring) jsou vlastně dva příběhy spojené tajemnou Dračí knihou, první se odehrává v současnosti, druhý prožívá učedník Herr Gutenberga před pěti sty roky.

Lidštiny: Nebudit - spí!

na konci kolejí
peřinku položím
polštářek k ní
postýlku podivnou
takto si vytvořím
na konci kolejí
kde nic není
i čas se zastavil
a já tu spím

neznámá čísla
pořád mi volají
lidi cizí
zvoni mi u dveří
a já na konci kolejí
ležím si v prachovi
až budík zazvoní
snad se vzbudím...

... na kolejích, i když je to na jejich konci, si asi moc lidí neusteje a neusne. Ano, jsou takové případy, ale u nich se nejedná o spánek, ale o sebevraždu, a to je úplně o něčem jiném.

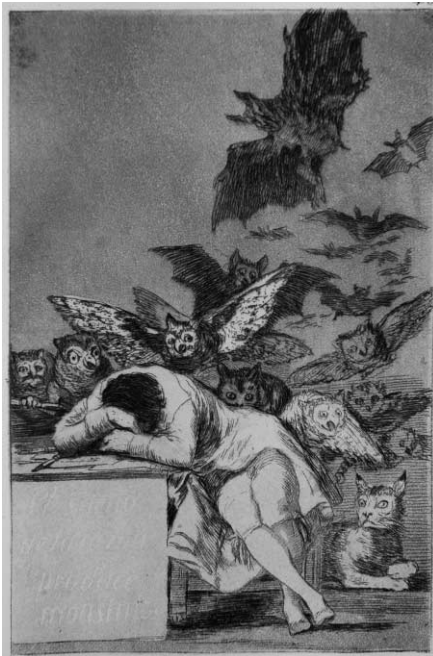
Určitě se i vám stalo, že jste usnuli na nevhodném místě a pokud se to nestalo vám, tak jste takového spáče aspoň zažili.

Usnout jinde než v posteli si zatím do svých trapasů nemůžu připsat, ale zažila jsem chrápající spáče na opeře i baletu. Znáám pána, který pravidelně chodí na filosofické přednášky, ale jak přijde, sedne si – a za chvíli tvrdě spí. Hlava mu klesne a on si asi sní. Možná právě proto chodí na ty přednášky. Doma ne a ne usnout a tady si odpočine.

Ono vůbec spánek je velké téma – jeho nedostatek vede k halucinacím a až ke smrti. Je to známý způsob mučení, nenechat člověka vyspat a neustále ho budit.

“Spánek rozumu budí příšery” – tento nápis se objevuje na podstavci, na kterém spí mladý muž – jedná se o mědirytinu z cyklu *Caprichos* a vyryl ji Francisco Goya. Mladík spí a nad ním poletují sovy, které se ve větší vzdálenosti jeví jako hrůzní netopýři. Geniální alegorie. K tomu nelze co dodat. Když umělec tvořil tyto své grafiky, byl už těžce nemocný. Přesto šilený Goya měl pořád dostatek soudného rozumu, a tak jasně viděl celý lidský svět.

Spánek a sny – to je neoddělitelné. Ovšem jaké budou mít sny hibernovaní lidé letící prozkoumat naši galaxii? Zatím se žádný způsob dlouhého usnutí člověka a hlavně zpomalení jeho metabolismu nepovedl, takže nevíme. Jenže hibernace je tak lákavá... a rodí se možná další cesta k ní a není to ono známé zmrazení.

Na zpomalení metabolismu pracuje biochemik Mark Roth z University of Washington.

Roth přišel na zajímavou věc – když se slabá koncentrace sirovodíku aplikuje do plic – v případě jeho experimentů do plic myši, přivodí u nich stav podobný hibernaci.

Koncentrace musí být dostatečná, ale opravdu slabá – sirovodík ve vysoké koncentraci vyvolává chemické popáleniny, nadýchání se tohoto plynu končí smrtí.

Jen slabá koncentrace, která je vdechována delší dobu, má velmi silný vliv na látkovou výměnu, zpomaluje ji.

Při pokusech myši, po tom co se nadýchaly sirovodíku, upadly do bezvědomí a snížila se jejich tělesná teplota na 20 stupňů Celsia. Dýchací frekvence se snížila z normálních 120 vdechů za minutu na 10.

Po několika hodinách spánku – „hibernace“ byl k nim přiveden normální čerstvý vzduch. Myši po chvíli bez problémů vstaly a nebyly na nich pozorovány žádné vedlejší příznaky.

Roth se domnívá, že výzkum vlivu sirovodíku na metabolismus může odhalit nové možnosti v terapeutické léčbě lidí. Například to může být vhodná doplňková léčba při těžkých traumatických stavech, infarktech a také může zvětšit efektivnost radioterapie při léčbě rakoviny. Síla jejího působení závisí na nasycení buněk kyslíkem a zpomalení metabolismu může ochránit zdravé buňky při radičním ozaření.

O hibernaci v takovém smyslu, v jakém ji znají kosmologové a scifisté, biochemik přímo nehovoří a zatím ani hovořit nemůže, protože jeho současné pokusy vypovídají pouze o zpomalení metabolismu – sice vysokém, ale hibernace je téměř absolutní útlum životních funkcí (cca na 99%). Pokud se jeho objev prokáže skutečně zdraví neškodným, jistě i jeho napadne tento další způsob, jak sirovodík využít, a vydá se se svým týmem na cestu za opravdovou hibernací. Pak se třeba stanou realitou pilotované lety až za hranice naší galaxie.

Ještě se musí vyřešit taková maličkost, čím by tam hibernovaní kosmonauti letěli. Lidstvo zatím takovou loď k dispozici nemá. Co není, může být. Může a nemusí, jedno je ale jisté – pokud se Rothova metoda osvědčí a půjde-li využít k dlouhodobému usnutí, vznikne nový podnikatelský obor – hibernování na zakázku. Do takových center hibernace se pohnou nemocní i zvědaví na budoucnost za mnoho let a jistě také patřičně movití. Koupí si určitě množství let spaní a pak se probudí... jak to může dopadnout, víme z filmů, třeba z polského *Sexmisse*, francouzského *Hibernátuse* nebo v americkém filmu *Demolition Man* řeší hibernací odsouzených problém kriminality a přeplněných věznic – také skvělá myšlenka...

Jiří

Z deníku BB (část osmnáctá) – Konzumně paradoxní štěstí

(BB = Blbá Blondýna = mimikry ženy středního věku, úspěšně zabírající zejména v pražském dopravním provozu a při komunikaci s muži obecně).

Dnes s omluvou a laskavým svolením Zdeňka Rampase bude BB delší a seznámí vás s esejem o hyperkonzumní společnosti sepsaným v roce 2006 francouzským filozofem a sociologem Gillesem Lipovetským (r. 1944). Jeho četba mě uklidnila – už totiž vím, že mé bloumání obchodními pasážemi, fascinace barevnými reklamními nabídkami i občasně více či méně promyšlené utrácení není omezeným rysem blbě blondýny, ale vyjádřením mého svobodného názoru a rozhodování. Poslyšte tedy proč:

První polovina knihy má název **Hyperkonzumní společnost** a dělí ji do tří fází:

První fáze masové konzumní společnosti začíná kolem roku 1800 a končí druhou světovou válkou. Vyšší rychlost produkce dovolí snížit prodejní cenu. Vzniká nová strategie – radši prodat co největší množství výrobků s malou marží než malé množství s výraznou marží. K zisku tedy vede pokles, nikoli nárůst ceny. Poprvé spotřebitel nevkládá svou důvěru do kupce a výrobku, ale do značky. Výběr zboží závisí na rodičích a tradiční kultuře. Končí tradiční rituál smlouvání a vznikají obchodní domy, které se neomezují jen na pouhý prodej zboží, ale stimuluji také potřeby konzumenta prostřednictvím sváděcích strategií.

Druhá fáze masové spotřeby začíná kolem roku 1950 a končí v 80. letech minulého století (v USA dříve). Umožňuje prakticky všem vlastnit emblematické výrobky přepychu – automobil, televizi, domácí spotřebiče. Super a hypermarkety jsou všudypřítomné. Nestáčí prodávat levně, ale je třeba trhat ceny a být nejlevnější. U zboží se zkracuje doba životnosti. Nastupují segmentační strategie zaměřené na věk spotřebitele a společenskokulturní faktory, stimulace touhy, reklamní euforie – svádění, utrácení, humor, příslib budoucnosti. Poprvé jsou dospívající díky prvnímu kapesnému cílovou skupinou komerčního zájmu. Projevem druhé fáze je obsesivní shopping, horečná touha po předmětech, eskalace potřeb a spektakulární plýtvání. Spotřebitelé touží být konformní, podobní ostatním. Mnohé předměty nabývají statusového významu bez ohledu na cenu, s jistým postavením se váže nutnost pořizovat si nákladnější předměty a být s nimi viděn. Vzniká člověk homo consumericus a oslava objektu.

Třetí vývojová fáze moderní komercializace je hnána logikou subjektivita a emoci a trvá dosud. Spotřebitelé jsou přelétaví a hůře předvidatelní: zřetelněji usilují o kvalitu života, osobní kontakt a zdraví, dokážou se lépe rozhodovat mezi jednotlivými nabídkami. Záliba v neustálých proměnách spotřeby nemá žádné společenské hranice, rozšířila se do všech vrstev a věkových kategorií. Po komerčních novinkách toužíme čistě kvůli nim, pro subjektivní radost a emocionální prospěch, který přinášejí. Láska k novotám již nečerpá z touhy po konformitě, nýbrž ze subjektivní lačnosti po požitcích. Rekla-

ma způsobuje imaginativní a smyslové zážitky a přechází od sdělení o funkčnosti výrobku ke kampaním, které šíří jistotu vízi. Mnohé z nich hovoří o všem vyjma vlastního výrobku (např. Benetton). Podstatné dnes není imponovat druhým, ale posílit svou cenu ve vlastních očích. Logo neznamená vytažovat se před ostatními, ale nebýt horší než ostatní. Okázale nošená značka vyjadřuje individualistický přístup, úsilí o osobitost a touhu začlenit se do skupiny sobě rovných. Homo consumericus se mění v homo medikus – konzultace, analýzy, léčby apod. jsou součástí lavinovitého procesu. Nestáčí léčit nemoc, ale je třeba zasáhnout předem a preventivně je odvrátit. Jednotlivci si chtějí sami vybrat, jakou budou mít náladu, přičemž podstatná je eliminace nepříjemnosti (únavy, nespavosti, úzkosti). Čím je jedinec izolovanější a frustrovanější, tím častěji hledá útěchu v okamžitém štěstí zbožní nabídky. Civilizace objektu je nahrazena ekonomikou zážitku, zábavy, podívané, turistiky a rozptýlení. Dospělí si stále více hrají, nejde však o ztrátu záchytných bodů či o matení skutečnosti s iluzí, ale o prosté okouzlení a údiv na výmysly a přístroje. Tyto aktivity jsou výrazem individuální organizace volného času.

Během třetí vývojové fáze, kdy jsou všechny základní životní potřeby uspokojeny, zákazník stále více usiluje o nové slasti, o smyslné či estetické prožitky, komunikaci a hru. V této fázi nabývá na významu zábava a způsob trávení volného času, s čímž souvisí boom zábavních parků. Neokonzument není zmanipulovaný, hypnotizovaný jedinec, ale individuum vysoce pohyblivé a informované, pro které není důležité hromadit předměty, ale posílit prožívanou přítomnost. S touhou neokonzumenta napodobovat dítě a hrát si souvisí společenské uctívání mládí jakožto existenčního ideálu pro všechny. Nejde přítom o blud, ale o touhu znovu odhalit pocity štěstí, které jsme zažívali jako děti, obnovit potěšení a ničeho se nezřikat. Nejde o náhražku života, ale o chvilkovou rozkoš z nezodpovědnosti a hry.

Ekonomika zaměřená na hmotný majetek se mění na ekonomiku služeb, průmyslová výroba se individualizuje, neboť výroba reaguje na konkrétní poptávku a přání koncového zákazníka. Nastupuje téměř neomezená segmentace odstíněná na věkové i zájmové skupiny, nabízí stále úžeji zaměřené produkty a služby. Hypermarkety se mění na specializované velkoplochy (OBI, IKEA, Sephora). Konkurenčního náskoku a prodejního úspěchu se stále častěji dosahuje schopností rychle reagovat a prezentací nových výrobků. Lačnost po obměně posíljuje poptávku po nových názvech, obrovská nabídka s sebou nese další snížení životnosti výrobků, u mnohých i méně než dva roky. Také plody ducha dnes působí krátkodobě. Lacino dostupné průmyslové výrobky dosahují kvality srovnatelné s cenově náročnějším zbožím. Hyperkonzument se již nestydí platit méně – koupě „za pakatel“ se stává zdrojem hrdosti a projevem inteligence. Věci se nekupují z nutnosti, ale pro potěšení. Revoluci ve způsobu prodeje přinesla samoobsluha otevřením prostoru individualnosti a mobility a způsobila mýtus soukromého štěstí.

Na přelomu tisíciletí se objevuje turbokonzument – každý si může uspořádat život po svém, ve vlastním rytmu a nezávisle na ostatních. Mizí třídní hranice a zvyklosti. Rozdíl v životním stylu nezávisí na společenské třídě, ale na množství peněz. Obchody jsou otevřeny 24 hodin denně, zcela bez omezení je nákup on line. Právo na nadbytek, konzum a better life získal každý. Reklama se nyní cíleně zaměřuje na děti a mládež, která dává hlasitě najevo své preference. Poprvé berou rodiče touhy dítěte zcela vážně a zajišťují pro ně konzumní styl, jehož cílem je slast. Na trůn usedá dětský král, který rozhoduje a jehož právo se odvozuje od práva dospělého spotřebitele. Podobně je tomu u věkové skupiny nad 50 let. Senioři odchovaní spotřební společností cestují, navštěvují muzea, studují a činí vše, aby nevypadali na svůj věk, který dnes již neznamena zvolnění tempa ani nečinnost. Společnost a trh nyní seniory uznávají, byť oni sami se chtějí cítit mladší, zakoušet nové emoce a setřít stigmata stáří.

Neokonzument je nyní zbaven vlivu partikulárních a místních norem, jeho utrácení je zbaveno cejchu viny, mravní příkaz ke spořivosti je ochromen, domácí výroba je zesmšněna a společenské zvyklosti zlikvidovány. Angažovaní spotřebitelé vyhledávají známku kvality, čistoty, produkty spjaté s ochranou dětí a zvířat, životního prostředí či obětí jakéhokoli druhu. Doplnkem zodpovědného nakupování je konzumace humanitárních akcí a hromadné dobročinnosti. Vzhledem k obrovskému množství informací je dnešní zákazník přemýšlivý a poučený. Reklama jej může přesvědčit, pokud je rozhodnutý něco koupit. Pokud nikoli, žádná reklama jej nepřesvědčí. Někdejší společenský život je nahrazen virtuálním kontaktem. Čas věnovaný televizi a videohrám narůstá, ale souběžně lze vysledovat tendenci k častým, byť jen zběžným a nepřilíh pozorným návštěvám muzea, divadel a památek. Návštěvnost kin klesá, ale roste zájem o zábavní parky. Hyperkonzumní společnost v žádném případě nevtahuje do ulity, naopak k nejvýznamnější tendencím patří touha účastnit se live, vyjít si, vidět se s lidmi. Virtuální vztahy nepředstavují v tomto směru žádnou hrozbu pro osobní kontakt, nýbrž obě sféry se doplňují. Partnerský svazek je poprvé v dějinách založen výhradně na citech, lásce stále věnujeme svrchovanou hodnotu. Přes vše výše řečené se na obzoru nerysuje rozpad hodnot a citů, ale cosi prozaičtějšího: ztráta existenčních jistot, život bez ochrany, jedinec vystavený nezvladatelným náporům. Máme stále více hmotného uspokojení, více cest a her, můžeme očekávat delší život, nicméně to vše nám nedokázalo otevřít brány k radosti ze života.

Druhá polovina knihy je nazvaná **Soukromé slasti a naložené štěstí**. Podle ní hlavní paradox tkví v tom, že zážitky uspokojení jsou častější než dřív, ale radost ze života se ne-rozvíjí, někdy přímo slábne a štěstí zůstává stále stejně nedo-

sažitelné, i když bychom měli podle všeho více příležitostí sebrat jeho plody. Neupadáme do pekla ani nestoupáme do ráje, jen se nacházíme v epoše paradoxního štěstí. Je tomu tak proto, že abychom ocenili přednosti krby, musí nám být nejprve chladno. Člověk je od přírody takový, že nemůže žít v naprostém pohodlí a zároveň se těšit maximálnímu potěšení. Nastává tak nevyhnutelný konflikt mezi potěšením a pohodlím, kdy potěšení pro svůj vjem vyžaduje, aby pohodlí nebylo naprosté. Nespokojenost a neuspokojitelnost tkví v lidské přirozenosti, zároveň celá řada výrobků prokazuje neschopnost přinést uspokojení, které se od nich očekává, s výjimkou uspokojení chvilkového. Zvláštním problémem je přitom jídlo, které dnes přináší více zahořklosti a nepříjemností než technické výrobky. Následuje paradox zdraví – průměrný zdravotní stav nikdy nebyl tak vysoký jako dnes – současně nikdy tak hlasitě nezaznívaly pochybnosti o něm a projevy nespokojenosti. Naopak – čím více se množí materiální i fyzické uspokojení, tím více se rozmáhá kulturní rozmrzelost. Lidé jsou posedlí představou ztráty práce, k čemuž se přidává nápor zklamání komunikačních, citových a rodinných. Pokud dnešek vykazuje nějaký tragický rozměr, pak ten netkví v otročení věcem, ale ve stále rozpornějším vztahu člověka k sobě samotnému a k druhým.

Vina je někdy dáována přemíře reklamy – její moc však není všemocná. Hlavní příčina osobních bankrotů není podle posledních výzkumů v nekontrolovaném využívání spotřebitelských úvěrů, ale v důsledku životních zvratů a nešťastné náhody – ztráty zaměstnání, nemoci, odvodnění, rozvodu apod. Přesto jisté důsledky nelze pominout: neokonzument dnes pociťuje neutišitelnou žízeň po rozkoších a novotách, přeje si vždy více, než si může dovolit, a je tak otrokem hry se zápornou bilancí, ve které se nespokojenost stále prohlubuje. Sotva je jedna potřeba uspokojena, vyvstává jiná, což podněcuje pocit nedostatku a psychologické zbláckání. Na druhé straně se varujeme unáhlené záliby v katastrofickým scénářích: k pocitu potěšení není třeba ničeho výjimečného a nákup nového výrobku, byť omezené hodnoty, poskytuje více uspokojení než život na vyšší úrovni, leč neměnné. Spokojenost tak může být úplná i při vědomí omezené hodnoty všeho, co kupujeme. Spotřebitelské touhy tak obvykle nesa-hají dál, než v co mohou lidé realisticky doufat.

I přes stále zřetelněji vyslovovanou touhu po penězích se pro většinu z nás životní štěstí a neštěstí v první řadě neodvíjí od nakupování, ale od našeho vztahu k sobě a jiným. Což je uklidňující. A koho výše uvedené zaujalo, nechť po oné knize sáhne, neboť obsahuje ještě mnohem víc, než je zde ve značně zkrácené podobě uvedeno.

Vaše Blbá Blondýna

Daniela Kovářová

Paradoxní štěstí – Esej o hyperkonzumní společnosti, Gilles Lipovetsky, vydal Prostor 2007, 443 stran, 445 Kč

KWARK

3/2008

S následující koláží cizích textů z druhé poloviny 90. let, jen mírně komentovanou vlastními slovy, jsem před šesti lety slavil jisté úspěchy, poprvé 23. dubna 2002 na veřejné schůzi Klubu Julese Vernea (na jehož webových stránkách kiv.wz.cz byla nedlouho poté první verze zveřejněna) a následně po conech. Vyvrcholením a zároveň antiklimaxem bylo, když si ji vyžádal Ivan Adamovič pro Ikarii – jen aby vyšla v č. 10/2003 (s mým jménem seškrtaným, chybně kapitalizovaným a vytěsněným do „překl. J. Vaněk Jr.“ v patičce) netoliko krácena z prostorových důvodů, ale s přehozenými polovinami (doplněnými několika neobratnými spojovacími větami) a vykastrována o pointu té první, jež by se prý pro čtenářstvo Ikarie nehodila (citoval bych zde [sebe]jironické vyjádření Williama Gibsona, když byl Count Zero na pokračování bowdlerizován v IASFM, ale byl by to spoiler). To byla definitivně poslední kapka, která mě přiměla k temné přísaze už v onom (a všichni: polofašistickém!) plátku nepublikovat (i když Ivanovi vědčím za redakční dobré řešení překladatelského oříšku zokoutkem).

Někdy v létě přišel ZR s tím, že by text chtěl vydat v IK – a kdo jsem já, abych mu odporoval? Znamenalo to však nutnost jej zdlouhavě a nepříjemně projít, opravit přehlédnutí, aktualizovat a doplnit vysvětlivkami jako tato úvodní; sice se mi dařilo vysvětlovat, jak jsem zaneprázdněn, přes uzávěrku otevíracího čísla nového ročníku, ale když jsem promeškal i výročí, ZR sáhl k nejsilnější vyhrůžce: že vydá starou verzi bez úprav. Zde tedy jsou „fanoušci“ pro novou pětilátku – snad v nich i čtenáři shledají touž trvalejší hodnotu jako šéfredaktor.

Jistě neobjevuji nic převratného, když řeknu, že fanové, fanovství a fandom mají i své nepříjemné stránky; ovšem abychom mohli problém analyzovat nebo dokonce začít řešit, musíme jej nejprve jasně vymezit a pojmenovat, a troufám si říci, že v tomto ohledu naše fanologie či snad fandomistika zaostává za světem. Tato stať má být úvodem do problematiky, stavícím na materiálech vyjadřujících zkušenosti bratrských Spojených států – záleží na čtenáři, zda usoudí, že bychom si z nich měli vzít příklad a poučení, nebo je bude chápat jako komickou kuriozitu, která nemá pro naši situaci žádnou platnost; zda bude pokládat za podstatnější podobnosti, nebo odlišnosti.

Je totiž samozřejmě pravda, že české a americké poměry nelze ztotožňovat mechanicky; musíme zohlednit jisté rozdíly: Tak například každý, kdo kdy četl nějakou reportáž z Worldconu, ví, že zahraniční cony nevypadají jako naše. A hlavně zahraniční fanové.

Temná stránka fandomu (po letech)

Toho se právě týká první (místy průběžně krácený) úryvek z románu Normana Spinrada *He Walked among Us*, pro který nemohl najít nakladatele a tak ho na své webové stránce (ourworld.compuserve.com/homepages/normanspinrad/) nabízel za zálohu jednoho dolaru. [2008: nakonec knihu začal prodávat po internetu souběžně s malonákladovým vydáním, ale poté ji zveřejnil na webu celou jako „první sharewarový román“. České nakladatele natolik pošetil, že by chtěli vydat nějakou rekurzivní SF satiricko-kriticko-fandomoklastického ražení (jakkoli se to zdá neuvěřitelné, jejich množina není dle ZR úplně prázdná, alespoň ve fuzzy náhledu), tak musím varovat, že zbytek děje je pohlcen spinradovským literátsko-mesiášským patosem – jak naznačují i pasáže z předchozích vydání vynechané jako podružnější detaily – a že bych věděl o lepších kandidátech.] Jeho hrdinou je spisovatel pozvaný i s manželkou jako host na con:

Fanovské hordy už okupovaly většinu vstupní haly.

Řady neupraveně oblečených lidí s nadváhou a hromadami podivných neuspořádaných zavazadel se táhly ode dveří až ke stolkům prezence a vytvářely atmosféru nacpaného autobusového nádraží v metropoli třetího světa.

Takhle časně jich ještě v conových kostýmech bylo jen málo: pár Spocků, hrstka barbarů s vyvalenými očima, půldruha-metráková harémová otrokyně z Pluta, družstvo adolescentní žoldnéřské hvězdné pěchoty, pro ostříleného veterána conů jako Dexter nic mimořádného – ale i bez nich představoval fandom pro naivního pozorovatele dost podivnou podívanou.

Většina hotelového personálu určitě nikdy neviděla tolik strašlivě obézních lidí najednou, a i kdyby ano, určitě ne oblečené do triček a elastáků a džínů a harémových kostýmů s naprosto chladnou lhostejností ke krajně nešťastnému dojmu, jímž působili na osoby s estetickým útloucitem.

Bob Silverberg jim říkal globuloidi.

Dokonce i fanové, jejichž fyziognomie by v hale průměrného civilizovaného hotelu prošla bez povšimnutí, nebyli vystrojeni zrovna způsobem vhodným k uklidnění nervózně snobského vrchního z nóbl restaurace. Trička s podivnými nepochopitelnými slogany a amatérskými ilustracemi ověšená řadami placek podobného stylu. Vláčeli nákupní tašky a batohy a kufříky přetékající knihami a časopisy. Hlasitě se vybavovali a pokřikovali na sebe, jako by se z celého prostranství stal jejich soukromý obývací pokoj, což – věřte tomu, chlapi a děvčata – se po dobu trvání conu doopravdy stal.

A to jste ještě nic neviděli.

(...) Když se dveře výtahu otevřely, stál proti němu válečnou sekerou vyzbrojený barbar v plastickém kroužkovém brnění, přilbě Hagara Hrozného, kterou Dexter rozpoznal jako zadarmo rozdáváný propagační předmět, a trenýrkách se skvrnami od moči.

„Uh, uh, uh, já berserkr!“ vypískl vysokou napodobeninou vikinského bojového řevu a zatočil sekerou nad hlavou.

(*Přeskočíme pár pasáží a ocitáme se na další specifické součásti amerických conů, takzvané „Meet the Pros Party“, která má sloužit k seznámení a neorganizované konverzaci hostů-profesionálů s účastníky.*)

Když Dexter vešel dovnitř, praštila ho do tváře vlna hluku: nějakých tři sta lidí ne zrovna proslulých civilizovanou modulací hlasu při konverzaci nacpaných do místnosti bez oken, kteří se všichni snaží být slyšet přes randál, který kolektivně vytvářejí.

Bar obklopoval neuspořádaný dav a tři hoteloví barmani dělali, co mohli – nestačilo to – aby rozlévali předražené pančované pití tak rychle, jak je fanovské hordy dokázaly konzumovat. Už se začínalo sbírat pachové miasma potu, alkoholu, přezrálých ponožek, drobků od křupek, rozšlápnutých buráků a zatajovaných prdů.

Abychom byli spravedliví, musel Dexter přiznat, nacpěte jakékoli tři stovky lidí do takhle velké místnosti a výsledný hluk a puch nemusel být o moc jiný. Ale vizuální dopad fandumu en masse, to bylo něco jiného.

Nebylo to jen statisticky významně zvýšeným výskytem lidí s nadváhou nebo přítomností tučtu globuloidů první kategorie, ale tím, že ať měli fanové čehokoli kolik chtěli, tady se oblékali co nejokázaleji, aby to všechno předvedli; i když většinou by bývalo lépe, aby to zůstalo skryto.

Velikánské pupky vykukovaly zpod reklamních triček velikosti XXXL a nad pásky. Obrovské zadky napínaly neónově růžové a jedovatě zelené elastáky až ke strašlivému bodu prasknutí. Prsa velikosti 49 trojitě D [*nevím, jak se to převádí do českého systému a myslím, že to ani nechci vědět, ale 49 palců je 124 centimetrů*] vyplňovala svetry nebo se vydouvala z elefantiázních výstřihů. Chlupatá stehna o objemu kmene vzrostlého stromu čouhala z uštířených džínů a bermud.

A tohle byli fanové, kteří *nebyli* v „conových kostýmech“.

Třicet nebo čtyřicet lidí v nich *bylo*, a jak často v tom, čemu Fandom rád říká „obyčejný svět“, vejdete do zaplněné místnosti a uvidíte několik barbarů, půl tučtu pánů Spocků, jednotku Loganových útěkářů komplet s paprskomety, obřího růžového králíka s kulatým akváriem jako helmou od skafandru, harémovou otrokyni s nebezpečnou nadváhou namalovanou namodro a obdařenou tykadly, a všelijaké další postavy z příběhů, k jejichž napsání se nikdo nechtěl přiznat, jak konverzuji s občanstvem, jako by to bylo to nejpřirozenější na světě?

Na sci-fi conu tomu nikdo obeznámený s prostředím nevěnoval druhý pohled.

Norman Spinrad (...) kdysi vyprávěl Dexterovi historku, která zněla strašlivě věrohodně. Spinrad jel na con v LA a jeho kamarád, ještě proslulejší Timothy Leary, dělal něco o kus dál na pobřeží, tak se domluvili, že se sejdou v novém hotelu a zajdou na oběd. Jenomže se nepotkali.

„Co že ses neukázal, Timothy?“ zeptal se Spinrad Learyho za pár dní.

„Ale jo, byl jsem tam asi půl hodiny, ale nenašel jsem tě a už jsem to tam dýl nesnesl,“ odvětil veterán tisíců tripů na LSD. „Ty lidi na mě byli prostě moc divný.“

(...) Dexter se potřeboval opít dost na to, aby neposlal niko-

ho do prdele, až bude jednou rukou podepisovat nekonečné množství programů a v druhé žonglovat svou sklenicí. Dost na to, aby vedl upřímnou lehkou konverzaci s potrhými puberťáky, kteří mu budou křičet přímo do tváře, aby byli slyšet přes okolní rambajz, a prskat na něj sliny. (...)

„Můžu vám přinést něco k pití, pane Lampkine?“ zavolal na něj ženský hlas ze začátku fronty u baru, a jelikož sám vězel vzadu a musel by čekat hezky dlouho, Dexter bez přemýšlení křikl: „Šroubovával!“

Za pár minut, když se s dvěma plastikovými kelímky žlutavé tekutiny vynořila ze stěny fanů, si Dexter upřímně přál, aby to býval neudělal.

Mohlo jí být něco mezi pětadvaceti a třiceti. Měřila asi metr padesát osm. Mohla vážit cokoli od 50 do 70 kilo, protože na sobě měla jasně červenou řízu, která zakrývala většinu z toho, co naznačovala: těžká ňadra bez podprsenky, masitá stehna, neforemné hýždě, vydouvající se břicho. Dlouhé odbarvené vlasy jí spadaly přes ramena. Buclatý obličej měla smetanově bílý kromě kaněk zanícené akné na tvářích. Na pravé straně dobře zformovaného nosu měla namalovanou nebo snad vyteťovanou malou řízu. Její silné rty se vlhce lesklý nachovou rtěnkou. Oči měla velké a zelené a dramaticky zarámované silně nalíčeným obočím, víčky a řasami, a upírala je na něj jako laserové paprsky odstřelovačského zaměřovače.

„Tady máte, Dextere,“ řekla hlasem, který evidentně měl díky teatrálnímu aktu vůle být smyslný. „Jmenuji se Cynthia. *Můžu* vám říkat Dextere, že ano?“

„É... díky, é, Cynthia,“ zdvořile zamručel Dexter a sáhl po peněžence.

„Ale *ne*, prosím, to jde na mě,“ řekla chraplavě a zadržela mu ruku, kterou už sahal do zadní kapsy, přičemž mu svou ruku dost průhledně přejela po zadku. „To je to *nejmenší*, co mohu udělat pro muže, který mi poskytl tolik hodin *potěšení*.“

Dexter se zhluboka napil, protože ho nic lepšího nenapadalo. „É, vážně?“ zamumlal nesmyslně. Kde sakra je Ellie?

„Jste můj naprosto *nejoblíbenější* spisovatel,“ prohlásila Cynthia s omračující upřímností, popotekla kupředu hodně hluboko do jeho osobního prostoru, až cítil silnou jasmínovou voňavku smíšenou s jejím potem a prakticky i horko jejího těla, a s naprosto neskrývaným zbožňováním se mu zahleděla do očí.

„Já jsem...?“

„*Samozřejmě* že jste, Dextere. Četla jsem všechno, co jste kdy napsal, je to jeden z nejvýznamnějších souborů děl v celé historii literatury a *Proměnu* jsem přečetla aspoň *dvanáctkrát*.“

„Vy jste...?“

„Je absolutní tragédie pro naši zemi a celou *planetu*, že nikdy nedosáhla stejné popularity jako *Duna* nebo *Cizinec* v cizí zemi, celý svět by byl o *tolik* lepším místem k životu, kdyby se jí dostalo uznání, jaké si zaslouží.“

Naklonila se ještě blíž, až její prsa nedělilo ani pět centimetrů od toho, aby se o něj opírala, a Dexter zjistil, že se dívá přímo do jejich očí, i kdyby jen pro posouzení, nakolik vážně to myslí.

Jak by mohl udělat něco jiného?

Bylo to strašlivě průhledné lichocení od někoho, s kým by jeho současné já ani nenapadlo se vyspat, ale copak nevyjad-

řovala to, čemu sám v soukromí svého srdce věřil? Co *doopravdy* zpochybňoval, pokud zpochybňoval inteligentní upřímnost téhle tlusté fanyanky?

„Přivádím vás do rozpaků, Dextere?“ zeptala se trochu klidněji, ale její pohled ani trochu nezakolísal, to upřímné uctívání, holý chtíč, nebo kristepane, byla to *láska*? v očích k němu pozvedala jako obětinu na stříbrném talíři.

„Nejsem úplně zvyklý to slyšet takhle,“ připustil Dexter.

„Jistěže nejste. Četla jsem každé slovo, které jste kdy napsal, Dextere, takže jsem myslím tak informovaný expert na vašeho ducha, jak jen může být žena, která neměla tu čest se s vámi vyspat.“

Ježíši.

„Četl jste někdy *Posledního spravedlivého*?“

„Myslím, že ne.“

„Je to fantasy román [vydaný i česky, ač ne pod touto nálepkou] od autora jménem André Schwartz-Bart, který pokud vím nenapsal nic jiného podstatného. Je založený na staré židovské legendě. Bůh zkonstruoval vesmír tak, že jeho zachování v každém okamžiku závisí na duchovní nezkaženosti deseti spravedlivých lidí. Ale oni sami nikdy nevědí, kým jsou.“

Cynthia se naklonila ještě blíže, až se řadry dotkla jeho hrudníku. Dexter viděl, jak se celá chvěje.

„A já v hloubi duše vím,“ řekla, „že v této době a na tomto místě vy jste jedním z nich.“

Tou dobou už Dexter zjevně musel mít dost i těch vodových drinků, co prodávali u baru, na to, aby se na něm konečně projevil, protože zjistil, že mu poněkud gumovatí kolena, točí se mu hlava a celá jeho bytost je vsávána do víru naprostého zmatení, dolů do těch velkých zelených očí, které ho uctivě sledovaly, jako by byl bůh.

Nebo to byl jen nesmysl, který si zkoušel nabulíkovat, aby si nemusel přiznat, jak hluboce dojatý doopravdy je? Bud' upřímný, Lampkine, kdyby to byla švarná panna místo obtloustlé nevzhledné fanyanky, která moc nevoní, už bys ji popadl do náručí. (...)

Cynthia se na něj usmála odvážným, vyčerpaným úsměvem, plným smutné moudrosti. „Kdykoli, Dextere, kdekoli,“ řekla tiše, přejela si ty široké vlhké rty silným růžovým jazykem a lehounce se dotkla jeho ruky. „Byl by to nejkrásnější okamžik mého života.“ (...)

„Tady jsi, Dexi,“ ozvala se za ním kousavě Ellie.

Dexter vyškubl Cynthii ruku a s rudýma ušima se otočil ke své manželce. (...)

„Děkuji *mockrát*, že jste si se mnou *promluvil*, pane Lampkine,“ zakvákala Cynthia opravdu kretenským synkopovaným hlasem a vytvořila si na tváři výraz kachnovité fanovské hlouposti. „Dohlédněte, ať už jde a odpočine si, *paní* Lampkinová, podle *programu* má zítra *tři* pořady!“

Když odcházeli, něco přimělo Dextera ohlédnout se přes rameno.

Cynthia tam stála a opětovala jeho pohled s obrovskou upřeností. Usmála se. Pomalu si strčila pravý ukazovák hluboko mezi široké vlhké rty, pomaličku ho vytáhla a poslala mu velký naspužený polibek.

(Dalšího dne se Dexter účastní panelové diskuse.)

Znepokojivé, i když sotva neočekávané, bylo to, že v publiku seděla i Cynthia, přímo uprostřed první řady, jednu ruku měla položenou na vnitřní straně stehna svých objemných džínů a její oči se upíraly do jeho s neochvějnou oddaností pokaždé, když Dexterův pohled zabloudil jejím směrem, čemuž se nepříliš úspěšně snažil vyhybat.

(...) Musel před autogramiádou zabít hodinu a půl, tak se nechal od Ellie odtáhnout na diskusi jménem „Příjemná plnoštitlost, nebo fanovská rozměklost?“

Ukázalo se, že jde o pokračování nechvalně proslulých diskusí jménem „Tloušťka, feminismus a fandom“ [*Fat, Feminism, and Fandom*] z předchozích let, ve kterých rozněhvané fanovské feministky štědrých rozměrů bičovaly nešťastnou mužskou šovinistickou estetiku, které devadesátikilové globuloidky nacpané do fluoreskujících elastáků nějak přišly ne úplně sexuálně stimulující.

I když moderní verze ztlumila feministickou rétoriku tím, že připustila na pódium muže, i oni byli globuloidního založení a publikum, které námět přitáhl, bylo hodně vysoko na zakulaceném konci Gaussovy křivky i podle fanovských standardů.

(Následuje autogramiáda, na níž se Dexter těší asi takovému úspěchu jako Václav Šmerád na svých [2008: nenechal už toho vlastně?], a Cynthia se k jeho překvapení objeví až na samém konci.)

Měla na sobě volné africké dašiki, jehož předek její těžká prsa sugestivně napínala, ale splyvavá látka zakrývala většinu toho, co pod ní leželo. Světlé vlasy měla pečlivě rozčesané do lesklých vln, které se jí rozbíjely o ramena. Tvář měla nalíčnou jakýmsi podivným makeupem, který jí propůjčoval lesklé plastické opálení surfařských manekýnů. Řasy a obočí měla namalované černí tatk sytou, že byla skoro purpurová, ale oční stíny byly pryč a na rtech měla jen něco, co přirozenému odstínu dodávalo lesk. Pořád měla na nose tu růžičku; tetování zjevně bylo pravé.

„Ahoj, Dextere,“ řekla, „doufám, že jste mě čekal.“

„É, nazdar, Cynthie, no, abych pravdu řekl, trochu mě překvapilo, když jste se neukázala dřív...“

Upřela oči do jeho. Usmála se na něj s otevřenými ústy, špička jazyka jí trochu vyčnívala. „Já umím být trpělivá,“ řekla chraplavě.

(Cynthia vysvětlí, že svou sbírku pečlivě opatrovaných prvních vydání všech jeho knih má na pokoji, kam ji Dexter následuje.)

Dexter trochu očekával, že Cynthii pokoj bude poházený špinavým prádlem, všemožnými fanziny, ulepenými plastikovými kelímky, poloprázdnými pytlíky křupek a že to tam bude smrdět jako v šatně ragbyového mužstva, což byl podle jeho zkušeností stav, k němuž se pokoj průměrného fana poslední den conu blíží.

Ale místo toho byl pokoj poklizený a skoro beze smítka. V klíně malého mosazného buddhy na jednom nočním stolku dýmala santálová vonná tyčinka a jediné další viditelné předměty, které nepatřily ke standardnímu hotelovému inventáři, byly knihy úhledně rozložené na posteli.

Jeho knihy.

První vydání každé knihy, která mu kdy vyšla, uspořádané v chronologické posloupnosti. Všechny ve skvělém stavu a chráněné průhlednými plastikovými obálkami, zjistil při bližší prohlídce, dokonce i paperbacky.

„Posaďte se,“ vybědla ho Cynthia. Usmála se. Pokoj byl malý. Byla tu jen spartánská židlička vražená pod stolek. Dexter si opatrně sedl do nohou postele vedle relikváře svého díla.

„Hned budu zpátky,“ prohlásila Cynthia a zmizela do koupelny.

Dexter napůl čekal, že se z ní vynoří úplně nahá s růží v zubech, ale naštěstí za okamžik vyšla oblečená jako předtím a nesla sklenici na vodu a láhev courvoisieru. Dexter doufal, že na něm nebyla vidět úleva, když naplnila sklenici koňakem skoro po okraj a podala mu ji.

Vděčně se napil, náhodně vzal jednu z knih za sebou a sáhl po propisce v náprsní kapse.

„Ale ne,“ zadržela mu Cynthia ruku, „mám něco speciálního.“

Doběhla k nočnímu stolku a vytáhla ze zásuvky neobvykle tlusté pero. Vrátila se k posteli, poklekla mezi jeho nohama visícíma z okraje a podala mu pero jako panoš předkládající svému rytíři mystický meč v nějaké fantasii.

Když si ho vzal, zjistil, že je to pravé plnicí pero Mont Blanc se špičkou a ozdobami zřejmě ze zlata. Na nádržce bylo zlatým gotickým písmem vyraženo „Dexter D. Lampkin“.

„Ale to nemůžu –“

„Jistěže můžete!“ přerušila ho Cynthia rozhodně. „Dar od upřímné obdivovatelky, která se občas usměje, když si vzpomene, že ho požíváte.“ Složila si nohy pod sebe a vzhlížela na něj s obdivem tak naprostým a upřímným, že nedokázal uvěřit, že si ho zaslouhuje. „Víc je to váš dar pro mě než můj dar pro vás,“ pronesla tiše.

Co na to mohl říct?

(...) Dopil poslední koňak v kouzelně bezedné sklenici a začal vstávat. „No, musím –“

„Počkejte!“ přerušila ho Cynthia a položila mu na pravé stehno dlaň.

Ztuhl.

„Počkejte prosím, Dextere,“ řekla úplně jiným hlasem. Viděl, jak se třese, cítil, jak se jí chvěje ruka.

„Byl jste vším, co jsem si mohla přát,“ řekla tiše. „Byl jste úplný rytíř, Dextere Lampkine. Tohle se vám musí stávat pořád, a vy jste byl zdvořilý a chápavý a laskavý.“

„Já –“

„Prosím nechte mě domluvit,“ umlčela ho rozechvělým spstem na rtech. „Jste spisovatel, kterého obdivuji nejvíc na světě, a vím, že já jsem jenom tlustá malá fanyнка, která vás celý con pronásleduje –“

Ježíši.

„Podívejte, Cynthia –“

„- a vy jste se ke mně choval jako ke skutečnému člověku.“ Jak k němu vzhlížela, třpytily se jí v očích slzy. „Nikdy vám nedokážu říct, kolik to pro mě bude celý zbytek života znamenat. Obdivovala jsem vás, než jsem vás poznala, a teď vím, že bych vás mohla milovat.“

Bože můj!

Skousla si dolní ret a na tváři se jí objevil výraz takové zoufalé odvahy, že jí Dexterovi nemohlo nebýt líto a začalo ho také pálit v očích.

„Ale já vím, že tak to není souzeno,“ řekla. „Jste ženatý, máte dceru, a...“ Dokonce se dokázala usmát. „A to poslední, co potřebujete, je, aby vás obézní fanyнка sledovala z conu na con a dělala vám ze života něco jako *Misery* od Kinga. Nemusíte se bát, Dextere. Možná mě uvidíte na conech, ale já už vás nikdy nebudu obtěžovat, dal jste mi všechno, co jsem mohla čekat, a já vám vaši laskavost neodplatím tím, že bych jakkoli ohrozila vaše manželství nebo vám znepríjemňovala cony...“

Odmlčela se a uhnula pohledem. „Ale...“

„Ale?“

„Já... já vím, že nemám žádné právo to žádat, ale... všechno by to dovršilo, byla bych tak šťastná, bylo by to... by to...“

„No tak, řekněte to,“ vybídl ji Dexter.

Vyhrkla: „Nemohla bych vám ho vykouřit?“

Na tomto místě zatáhněme cudně oponu.

Předchozí úryvek se zabýval spíše vnějškovým aspektem a má bliže k onomu pólu exotické komiky; na českých conech se (dosud) vyskytuje globuloidů minimum. Vraťme se však k jádru věci a pojmenovávání problémů:

V angličtině se osvědčilo ke zkratkovému označení oné negativní stránky fanovství zavést – v opozici k neutrálně popisnému až pozitivnímu *fan* – výraz *fanboy*. Navrhují překládat ho do češtiny *fanouš* a předkládám široké veřejnosti k úvaze, zda nemůže být užitečným nástrojem i pro potřeby našich fandomových diskusí. Namísto obecné definice jeho obsahu zde uvedu dostatečně zřetelný příklad jeho používání ve článku převzatém, zkráceném a místy přizpůsobeném českým reáliím (upozorňuji rovněž, že pochází z r. 1997 a jeho první verze je ještě o 4 roky starší, takže uváděná SF i ne-SF díla odpovídají stavu v té době) z hpoo.com/errata/fanboyessay.html [již nefunguje, ale zůstal zálohován na web.archive.org]. Jeho autor Paul T. Riddell je rovněž dokladem odlišnosti amerických podmínek, neboť psaním textů podobného ražení (o němž vypovídá už to, že jeho website se jmenoval *Healing Power of Obnoxiousness* – „Uzdravující moc urážlivosti“) se ne-li živil, tedy přinejmenším zabýval soustavně. [2008: *Nejprve zrušil své stránky a později hlasitě vyhlásil i úplný rozchod s žánrem, resp. fandomem jako takovým – což mu ovšem nebrání komentovat na jednoznačně fanovských blozích, zvláště probírá-li se další doklad nedostatečnosti výše uvedených.*] Článek se jmenuje *Bestiář fanoušů aneb důvody pro genocidu: šest argumentů, proč zachovat druhý dodatek* (miněn je ten z americké ústavy o právu nosit zbraně, ale tuto rovinu akcentovanou v úvodu a závěru vynechávám).

(...) proč je žánr v takovém zoufalém stavu? Mohli by to být... fanoušci?

Fanoušek ve skutečnosti není správné slovo pro ty tupce, kvůli kterým jsou startrekové romány bestsellery: to je „fanouš“. Fanoušci jsou lidé, kteří mají nějakou věc rádi, ale nenechají si jí řídit život: fanouši jsou lidé, kteří všechno ničí svou fanatickou horlivostí. (Kupodivu si vždycky myslí, že proslulý projev Williama Shatnera vybízející „buďte proboha trochu normální“ byl určen někomu jinému.)

Všichni jsme už někdy fanouše viděli: nemůžete vejít do comicsově prodejny (*vidíme, že se článek nedá na českou situaci použít a jakákoli podobnost je čistě náhodná*), abyste o ty blbouny nezakopli. Ano, ta kreatura v rohu s šestitýdenními fleky od jídla na předku své oficiální uniformy *Nové generace* (to je ten ohoz s širokým pruhem kožního mazu vedoucím z podpaží na kyčle) a pleť, kterou lze nejlépe napodobit, když do pórů na obličejí zabodáte tužky č. 2 a ulámete hroty – to je fanouš: kdybyste nepoznali od pohledu, že nemá žádný život mimo science fiction, stejně byste to poznali po čichu, protože si myslí, že voda a napalm mají na lidské tělo stejný účinek. Buďto má nadváhu 20 až 200 kg a sípe jako velryba vyvržená na souš, nebo váží celkem 23 kilo, nemá žádnou bradu, krk, který vypadá, jako by byl zlomený a srostlý pod pětáctýřicetistupňovým úhlem, a tvář, která připomíná orbitální záběry ze sond Viking („božemůj, to je buďto náhorní plošina Tharsis, nebo má lepru!“). Samičky tohoto druhu jsou ještě horší: jen ve fandumu se dá potkat žena, která si může dělat z knírku dredy.

Typický fanouš se vyznačuje fanatismem srovnatelným s nejdivočejšími Svědky Jehovovými. Nyarlathotep pomoz nešťastníkovi, který se odváží fanouše upozornit na logické díry v *Deep Space Nine*. Ve spojení s jejich beztak rudimentárními sociálními dovednostmi je tento fanatismus smrtící, jak může dosvědčit kdokoli unuděný k slzám vášnivou diskusí o romulánském maskovacím zařízení.

Kdyby existovalo jenom jedno plemeno, moderní genetika by se s nimi rychle vypořádala. Naneštěstí jsem identifikoval šest odlišných druhů fanoušů poněkud se překrývajících co do zvyků, postojů a efektivní obrany. V pořadí podle rozšířenosti to jsou:

Trekkie. Nejobvyklejší forma: to jsou ti, na které se zaměří televizní týmy, kdykoli potřebují pro večerní zprávy natočit šot o conu ve stylu „koukněte na ty magory“. Nejobvyklejší forma Trekkieho žije samozřejmě pro *Star Trek*, ale také žijí pro *Star Wars*, *Space: 1999*, *Battlestar Galactiku*, *V*, a *Doktora Who*, mezi mnoha jinými. Z největší části platí, že pokud to není TV seriál, film, nebo comics, nikdy o tom neslyšeli. Obecným pravidlem je, že čím urážlivější je seriál nebo film pro jejich inteligenci, tím víc ho milují: nenávidí *Babylon 5* a *Brazil*, protože obojí má děj, který překáží trikům, ale nad *Space: Above and Beyond* a *Dnem nezávislosti* ztrácení ovládnání svěračů.

Trekkies jsou většinou relativně neškodní: srážejí podpatky, *oopravdu* usilovně si přejí a doufají, že se probudí jako vyšší důstojníci na kosmické lodi. Čert vzal, že ti, kteří prošli tělesnými přijímacími zkouškami na Akademii Hvězdné flotily, by neprošli psychologickými; všichni něžně sní o budoucnosti a svém místu

v ní. Kdyby Hitler vstal z hrobu a ovládl severoamerický kontinent, Trekkies by byli naprosto spokojeni, pokud by nový režim zavedl pravidelné promítání *Robotechu* a *seaQuestu*.

Jak naštvat Trekkieho: Přehrajte scénu s kamenováním z *Monty Pythonova Života Briana*, jenom nahraďte slovo „Jehova“ spojením „*Star Trek* je jenom televizní seriál!“

Metalák. Ze šesti hlavních druhů fanoušů mají Metaláci největší příležitost dojít úspěchu. Uvádím je tu kvůli jejich vlivu na hororový žánr: nebýt všech těch tisíců depkami zmítaných fanoušů Pantery, Clive Barker a Dean Koontz by pořád měli práci na plný úvazek, čtenářstvo Anne Riceové by tvořily výhradně frustrované studentky angličtiny, které přečetly sebrané spisy Sylvie Plathové už na základní škole, a Brian Lumley by se vrátil k psaní mizerných lovecraftovských pastišů.

Positivní stránka je, že Metaláci mají ze všech fanoušů největší smysl pro humor, i když je to humor mimořádně perverzní. Metaláci se také obtěžují poříditi si řidičák a skutečnou práci a na soukromých večírcích mají největší šanci na úspěch u opačného pohlaví. (Také mají největší šanci uhnat si filcky a jinou venerickou zvířenu, ale to už je osud.) Špatná stránka je, že spojují téměř naprostou absenci představitosti (což se obvykle projevuje salonními triky s kočaty a pevnými podpalovačem) s xenofobií, která se vyrovná Velkému Drakovi Ku Klux Klanu. Většina z nich si neuvědomuje ironičnost *Beavise a Butt-Heada*, a ti, kteří ano, to ignorují, protože se snaží vymyslet způsob, jak se žít pronášením nesouvislých poznámek o klipech na MTV. Ještě víc než Trekkies jsou Metaláci snadno rozpoznatelní v davech: prostě hleďte dlouhé nečesané vlasy, tetování a trička s důrazem na orly, meče, démony a loga Harley-Davidsonu; a neovladatelné slintání nad nesesťihanou verzí *Hellraisera III*. Hezkých pár Metaláků se dá na divadelní maskérství coby potenciální kariéru; pro ty bez hudebního nadání je jedinou další možností stálého zaměstnání práce v prodejně autosoučástek.

Jak naštvat Metaláka: Upozorněte ho, že Clive Barker se přiznal, že už má chlapa, a naznačte, že Ozzy Osbourne [v originále *Ronnie James Dio*, ale *lepší substituce mě nenapadla*] bude další.

Pravý věřící. Jestliže Metalák má smysl pro humor, co se jeho zájmů týče, pak Pravý věřící je přesný opak: PV tráví život vírou, že emzáci z UFO zabili Kennedyho a unesli Elvise a vláda má důkazy v aktech X. Nebo PV může tvrdit, že světová věda je jedno velké spiknutí s cílem zatajit veškeré informace, které by mohly potvrdit teorie Velikovského, von Dänikena nebo Richarda Hoaglanda (to je ten pošuk, co prohlašuje, že bájná „tvář na Marsu“ je výtvar mimozemšťanů). Mnozí PV věří v oxymoronský „vědecký kreacionismus“, a podrobně vám vysvětlí, jak otisky od řeky Paluxy ukazují, že v druhohorním Texasu koexistovali lidé s dinosaury.

Nejhorší problém těchto věřících je jejich podobnost s Trekkies: Jednou jsem si málem uhryzal ruku, když jsem se snažil uniknout jednomu hybridovi, který mi plánoval odhalit, jak Gene Roddenberry vyprojektoval kosmickou loď *Enterprise* poté, co viděl přísně tajné dokumenty ohledně nacistických experimentů se stavbou létajících talířů.

Pokud některá ze zde uvedených skupin potřebuje dobrou lobotomii sekačkou na trávu, Práví věřící by si ji zasloužili dvojnásob.

Jak naštvat Pravého věřícího: Poznamenejte, že Whitley Strieberovi pořád nedošlo, že „Klaatu barada nikto“ ve skutečnosti znamená „Zakvič jako prase, chlapče! Kvíí!“ Následně označte Strieberovu knihu *Communion* jako „Vysvobození (Deliverance): Nová generace“. [Vysvětlení narážek by zabralo neúnosně mnoho prostoru a stejně nejsou zvlášť vtípné.]

Avant-Pozér: Zatím všichni shromáždění fanouši zasluhují utlouct kyjem jako tulení mláďata, ale žádný si to nezasluhuje tolik jako Avant-Pozér, protože tenhle fenotyp si myslí, že je naděje budoucnosti. Avant-Pozéra nejlépe zkarikovala postava Ricka v britském seriálu *Mladí v partě (The Young Ones)*, pseudo-anarchisty a rádoby revolučního básníka, který když zjistí, že nemůže napsat svému advokátovi, protože je anarchista, vykřikne „Tak napíšu frontmanovi kapely Echo and the Bunnymen. „Vážený... pane... Echo...““ Avant-Pozéři jsou důvodem, proč kyberpunk poté, co se dostal na titulní stránku *Time*, už nikdy nebyl to, co předtím: ti parchanti z něj udělali deklariaci svých módních zálib.

Avant-Pozéři jsou stejně jako Metaláci oběti stylu se šatníky inspirovanými čtením příliš mnoha čísel Gaimanova comicu *Sandman*. Žvaní o nezávislém filmu, ale nikdy neviděli nic než poslední tři filmy Davida Lynche a opravdu dokázali zůstat vzhůru při všech dilech *Twin Peaks*. Také udělali z Douglase Couplanda celebrity tím, že uvěřili každému nesmyslu v *Generaci X*. Ačkoli většinou je něco málo přes dvacet, tvrdí s vážnou tváří, že viděli Sex Pistols v Longhorn Ballroom v Dallasu roku 1978 (jak říká Barry Kooda, jehož skupina Nervebreakers Pistolím předskakovala, „Vzaly je jejich babysitterky“). Stejně tak se rozplývají nad Williamem Gibsonem a Johnem Shirleyem, ale četli snad opravdu nějakou jejich knížku?

Jak naštvat Avant-Pozéra: Pochechtávejte se, že nic z nich neudělá skutečné upíry, ať se budou snažit sebevíc.

Technoňouma: Někdo by mohl tvrdit, že tohle je poddruh Avant-Pozéra, ale já nesouhlasím: Avant-Pozér se snaží vydávat dojem, že ví, co nám budoucnost chystá, založený na momentálně populárním kyberpunkovém spisovateli, zatímco Technoňouma se snaží tyto výmysly učinit skutečností. Mluvíme o těch blbounech, co si ustříkají do kalhot při čtení *Živlu [dnes už by se možná i dalo nechat původní Wired]* a experimentují s virtuálním sexem s použitím domácího vysavače a tragickými následky. Touží se napojovat do exotických počítačových systémů a zanechat maso za sebou, protože bez pomoci virtuální reality by si neutřeli ani nos, natož zadek. Vzestup Internetu dovolil až příliš mnoha Technoňoumům získat plat zdaleka neodpovídající jejich znalostem ne-

bo sociálním dovednostem, uvážíme-li, kolik z nich nedokončilo vysokou školu, jelikož studijní oddělení odmítlo uznat ovládnání FORTRANu nebo Perlu za povinný „cizí jazyk“.

Kdyby Technoňoumové někdy něco doopravdy vytvořili, mohli bychom jim prominout a odstranit je z této *Scala Naturae*; naneštěstí mají stejnou šanci se svými životy něco udělat jako jakékoli jiné plemeno fanoušů. Jeden z 500 000 by mohl vytvořit něco, co učiní život zajímavějším nebo snesitelnějším, ale zbylých 499 999 tráví čas onanováním o chytrých drogách a počtu webových stránek věnovaných Laře Croftové.

Jak naštvat Technoňoumu: Hrdě noste tričko s nápisem „Zabijte Torvaldse“ a prohleste, že byste si radši nechali udělat klystýr horkým Savem než nainstalovat Linux. Pokud řečený Technoňouma něco vykládá o psaní knihy o počítačích, zeptejte se ho na nadcházející propagační turné („Tak co plánujete udělat se všema téma fanynkama?“).

Hráč: Hráči jsou ten nejnižší článek ve fanoušvském potravním řetězci: obvykle se pochyťtí, co se děje ve vyšších nikách, teprve až když to někdo vysere jako hru na hovadiny. Nemluví tu o občasných hráčích RPG – spousta příležitostných hráčů bere hraní jako prostě další obyčejný koníček. Hráč s velkým H je fanouš, který nemá žádný život mimo hraní: kdybyste mu (Hráči jsou bez výjimky muži) dali vybrat mezi vylezením na blízký kopeček ve skutečnosti a zdoláním Olympus Mons ve hře, pokaždé si vybere hru. Něco dokázat ve skutečnosti vyžaduje riziko a je mnohem snazší poodstoupit, házet kostkami a leštit bambus než doopravdy riskovat neúspěch nebo odmítnutí.

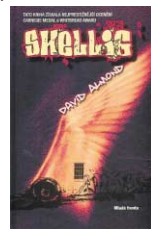
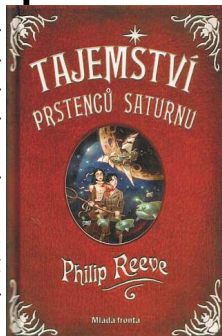
Hráči opovrhují dokonce i jiní fanoušové. Jednou jsem byl hostem na conu, kde hotel měl velikonoční dětský zoo koutek s jehnaty, kůzlaty a kuřaty. Když to jeden přítel uviděl, řekl: „Hele! Přivezli hráčům slečny na pokoj!“ To je bližší skutečnosti než mnoho žertů: většina žen na takových conech by radši padla namol opilá uprostřed sjezdu Pekelných Andělů než usnula uprostřed herního turnaje. Přínejmenším děti zrozené ze svazku Andělů by měly mít nějaké použitelné dovednosti.

Jak naštvat Hráče: Zeptejte se ho: „Tak jak to je? Já myslím, že *Dungeons & Dragons* podporují satanismus a sebevraždy, a ne odpudivou obezitu?“

Vybral a sestavil Jan Vaněk jr.

MF v duchu své nejlepší tradice připravila celou řadu fantastických a tajemných příběhů pro děti a mládež, scifišům asi připadne nejzajímavější **Tajemství prstenů Saturnu** od Philipa Reeveho (IK vás již upozornil na jeho Smrtnelné stroje a Pomstu

jednooké letkyně), kniha vyšla s vynikajícími ilustracemi Davida Wyatta a s potěšením si ji přečtou i dospělí čtenáři, kteří vychutnají narážky a konotace, které děti pochopí, až se ke knize budou po letech vracet.

Časem s vědou – astro-nomický a astro(či kosmo)-nautický březen Z událostí, které změnilý náš svět

V březnu 1888 (jak uvádí Guinnessova kniha rekordů) se pro udávání vzdáleností v astronomické literatuře poprvé objevila jednotka světelný rok.

O vánocích 1927 pořádal francouzský mecenáš A. Louis Hirsch slavnostní večeri pro významné vědce a techniky. Mezi nimi figuroval i raketový průkopník Robert Esnault-Pelterie. Řeč tehdy přišla i na možnosti meziplanetárních letů a dumalo se nad názvem tohoto nového oboru. Spisovatel J.-H. Rosny st. pak navrhl výraz *astronautique*, který byl v březnu 1928 publikován ve francouzské, napřesrok pak i v anglosaské literatuře. Jde o doslovný překlad ruského termínu *zvězdoplavanie*, který používal Ciolkovskij. A když už se rýpeme v lingvistické zahrádce, tak slovo kosmonautika poprvé použil jeden z průkopníků tohoto oboru Ary Šternfeld (polského původu) ve studii *Initiation a la Cosmonautique* z roku 1933. Teprve později byl převzat do ruštiny (Šternfeld zemřel v Moskvě). (*Astér* znamená řecky *hvězda*, *kosmos* je *vesmír* a *nautiké* značí *plavba*.)

V březnu 1928 Albert Einstein při pobytu ve švýcarských Alpách dostal infarkt. Během tříměsíční hospitalizace v nemocnici a následné letní rekonvalescence u Baltu dokončil svoji verzi sjednocené teorie gravitace a elektřiny. V lednu 1929 ji pak Max Planck přednesl v berlínské Akademii věd. Propukl všeobecný rumraj, noviny psaly o vyřešení největší záhady vesmíru. Akademie práci vydala v nezvykle vysokém počtu tisíce exemplářů, poté pro obrovský zájem ještě dvakrát v téměř nákladu. Stať byla kupříkladu vystavena ve všech svých šesti stránkách rozsahu ve výkladu jednoho londýnského obchodního domu a lidé se tlačili, aby si ji mohli přečíst... Přitom šlo o velmi rafinovanou matematiku (přesněji diferenciální geometrii).

Však běda, kolegové z řad fyziků tuto Einsteinovu teorii odmítli; nesouhlasili totiž s některými autorovými východisky a s jeho způsobem matematického zpracování. Vylepšováním a obhajobou své teorie pole se pak Einstein zabýval prakticky až do smrti v roce 1955, přičemž poslední verzi „unitární“ teorie podal v březnu 1953.

(Mimochodem, soustavu komplikovaných rovnic o čtyřiašedesáti neznámých této teorie brilantně vyřešil do Ameriky emigrovavší český matematik Václav Hlavatý.)

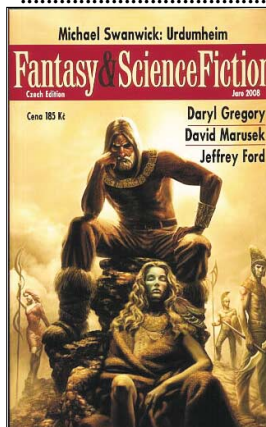
Prvního března 1963 v rámci výzkumného programu Stratoscope startuje v Texasu balon s takřka neuvěřitelným průměrem 170 m. Má za úkol dostat se co nejvýše, pryč od chvění vzduchu, tam, kde elektromagnetické záření dopadá v (téměř) plné síle! Ve výšce 30 km je pak pomocí „palubního teleskopu“ pořízeno několik snímků Marsu. Dnes máme dalekohledné kosmické sondy, nicméně tehdy to představovalo docela vtipné vyřešení problému zemské atmosféry...

Slavný moment, byť s takřka půlstoletým zpožděním. Pro den 6. března 1873 Heinrich Wilhelm Brandes, profesor matematiky a fyziky univerzit ve Vratislavi a Lipsku, sestavuje někdy během 2. poloviny 10. let 19. století vůbec první synoptickou (přehlednou povětrnostní) mapu pro Evropu. Jakkoli ještě nedokonala (poněvadž neměl aktuální údaje, nahrazoval je zprůměrovanými daty z povětrnostních ročenek), stačila autorovi k objevu faktu, že počasí a směr větru jsou určeny rozložením tlaků vzduchu a že vítr proudí do středu tlakové níže.

Kdýž nedávno emigrovavší astronom Luboš Kohoutek 18. března 1973 v hamburské observatoři vyhodnocoval svůj 11 dní starý snímek noční oblohy, hledal na něm planety. Ulovil však „kometu století“. Proč? Vlasatice totiž bývají zpravidla objevovány nejdříve 2-3 měsíce před průchodem u Slunce (kdy teprve začínají vlivem jeho tepla zářit), takže k přípravám aparatur na jejich pozorování nezbyvá moc času. Kohoutkova kometa však měla projít přísluním až za měsíců devět, takže astronomové stačili zorganizovat koordinovanou pozorovací kampaň desítek světových observatoří, poprvé včetně vesmírné – na oběžné dráze kolem Země totiž právě kroužíla americká Skylab.

Kometa Kohoutek 1973f měla průměr jádra asi 10 km, vodíkové mračno, které ji obklopovalo, sahalo do vzdálenosti až 10 milionů km. Chvost měřil několik desítek milionů km. Vědě poskytla jedinečné informace; nález organických molekul kyanovodíku a metanolu v ohonu kupříkladu vyvolal úvahy o možnosti příchodu života na Zemi z vesmíru.

Americký prezident Ronald Reagan vyhláší 23. března 1983 projekt strategické obranné iniciativy („hvězdné války“). Několik let intenzivního výzkumu přineslo (kromě známých politických důsledků v čele s pádem sovětského impéria) i řadu technických zážraků (za všechny jmenujeme alespoň obří urychlovače protonů, z kterých dnes mj. vychází lákavá idea zneškodňování vysoce radioaktivního odpadu tzv. transmutací (přeměnou na elementy mině či neradioaktivní).

Jen co se trochu zotavil po náročné operaci, sestavil Martin Šust další číslo magazínu *Fantasy & Science Fiction*.

Magazín od začátku roku 2008 začal vycházet jako čtvrtletník, není již číslován, ale jmenuje se podle odpovídajícího ročního období, to ale není jediná změna, pro čtenáře je důležitější, že je o polovinu rozsáhlejší, což umožní otiskovat i dlouhé novely.

Cena za jedno číslo je pochopitelně vyšší, ale za rok zaplatíte zhruba stejně jako doposud.

Závěrem z jiného soudku, ale nechte si ujít tak krásné výročí!

Zatímco pražská legenda o Golemovi vznikla už někdy koncem 16. století, **11. března 1818** vychází mravoučný gotický román (my bychom řekli historický horor) nazvaný *Frankenstein neboli moderní Prométheus*. Předmluvu napsal slavný anglický romantický básník Percy Bysshe Shelley, autorkou (v knize vůbec neuvedenou) byla Shelleyova dvacetiletá choť Ma-

ry, která román napsala na popud svého muže a jeho přítele a slavnějšího kolegy v básnické branži George Gordona Byrona. Téhož dne, co román vyšel, se Mary s Percym odstěhovali do Itálie „začít nový život“. Román ponechali svému osudu. Ten byl na rozdíl od osudu jeho tvůrkyně docela šťastný: Frankenstein rychle dobyl nejen Ostrovy, ale takřka celý Kontinent a později i svět. Dnes je spolu s Čapkovým dramatem R.U.R. patrně nejcitovanějším staroklasickým dílem žánru sci-fi z oblasti „robotů“.

Časem s vědou - medicínský duben

Z událostí, které změnilo naše vidění světa

Počátkem března ve vojenském výcvikové táboře ve Funstonu (jihozápadní Kansas) se u posádkového lapiducha hlásí první voják s chřipkou. V příštích třech týdnech následuje více než dva tisíce dalších. Během **dubna 1918** se epidemie rozšířila po celých Státech. Do Evropy ji zavlekli přes přístav Brest američtí vojáci nasazení do první světové války, teprve na Starém kontinentě dostala název španělská. Během nejstrašnější pandemie všech dob jí z tehdejších necelých dvou miliard pozemšťanů onemocněla asi třetina, zemřel zhruba každý třicátý, tj. celkem 20-25 milionů lidí (existuje i odhad dvakrát vyšší).

Ve Folkestone nedaleko Doveru se **1. dubna 1578** narodil William Harvey. Medicínu vystudoval v Padově. Na rozdíl od ostatních se ale nespokojil s vírou v pravdy svých předchůdců a po nesčetných pozorováních, pokusech, pitvách a vivisekcích zvířat i po několikaletém váhání (přednášel o tom už roku 1616) vydal roku 1628 spisek *O pohybu srdce a krve*. Podobnost srdce s pumpičkou vyvolala revoluci i bouři („lepší Galenovy omyly než Harveyova pravda!“). Před smrtí vydal ještě obsáhlé dílo o svých studiích embryologických, obsahující známou větu: „Vše živé pochází z vajíčka.“ Lékař anglických králů Jakuba I. a Karla I., zkrušen cromwellovskou diktaturou a patrně i věkem, si vzal roku 1657 život.

Velký humanistický psycholog Abraham Maslow se narodil **1. dubna 1908** v newyorském Brooklynu. Jeho patrně nejvýznamnějším příspěvkem vědám o člověku je hierarchie lidských potřeb (1943), kterou později zobrazoval jako pyramidu (odspoda): *fyzilogické potřeby* (včetně sexu) – *potřeba bezpečí, jistoty* – *potřeba lásky, sounáležitosti* (včetně erotické) – *potřeba uznání, úcty* – *potřeba seberealizace*. První čtyři „patra“ dle Maslowa představují potřeby nedostatkové, páté potřebu růstovou. Obecně (nikoli však bezvýhradně) platí, že níže položené potřeby jsou významnější a jejich alespoň částečné uspokojení podmiňuje vznik méně naléhavých a výjimečně vyšších potřeb. Zemřel roku 1970.

Zatímco Maslow promýšlí svoji pyramidu, švýcarský lékař Albert Hofmann se (**16. dubna 1943**) ve své laboratoři dostává do zvláštního stavu. „Náhle jsem pocítil zvláštní závrať a neklid. Předměty se opticky měnily a nemohl jsem se soustředit na práci. Jako ve snu jsem odešel domů, kde se mě

zmocnil nepřekonatelný popud ulehnout. Okamžitě jsem upadl do zvláštního stavu opilství, charakterizovaného přebujelou obrazotvorností. Oči jsem měl zavřené, ale zdálo se mi, že se na mě řítí fantastické obrazy, nezvykle plastické a intenzivně zbarvené. Po dvou hodinách tento jev pomalu pominul...“

Toho odpoledne badatel pracoval se sloučeninou diethylamidem lysergové kyseliny (LSD), vyrobenou před pěti lety pro výzkum nachlazení... **19. dubna** pak v již cíleném pokusu na sobě halucinogenitu LSD potvrzuje. Tato droga se v 50. letech stala prostředkem psychiatrie k výzkumu lidské psychiky (u nás nejméně ve Výzkumném ústavu psychiatrickém v Bohnicích, kde s LSD začínal mj. průkopník transpersonální psychologie Stanislav Grof), v 60. letech se podílela na vzniku hnutí hippies, poté bylo její vědecké používání zakázáno.

„Pátrání skončeno. Žádné další případy nejsou zjištěny, Ali Maow Maalin je posledním známým případem neštovic na světě.“ Tímto lapidárním telegramem ze somálského města Merce (s datem **17. dubna 1978**) končí deset let trvající tažení Světové zdravotnické organizace, kterého se zúčastnilo 700 poradců z 55 zemí a 200 000 zdravotníků.

Tarzan as Art

Laureát ceny Akademie SFFH za rok 2007 v kategorii Nejlepší

ilustrátor Milan Fibiger vydal portfolio obsahující devět kolorovaných obrazů na téma Tarzan, se kterými slavil úspěchy i v zahraničí, naposledy na výstavě v Sant Genis Pouilly ve Francii. Více na www.milanfibiger.com. Jednotlivé obrazy mají formát 420 x 300 mm, cena kompletu činí 399,- Kč a koupíte jej třeba v Časlavské či Krakatitu².

Pravé neštovice se jako první (a zatím poslední) infekční nemoc stávají minulostí.

Inspirován šokovými terapiemi von Medunovými (kafrové, později kardiazolové injekce), ale také zážitkem z jatek (elektrické omračování prasat před porážkou), po mnoha pokusech na zvířatech, italský neuropsychiatr Ugo Cerletti spolu se svým žákem Luciem Binim **18. dubna 1938** pouští do spánků schizofrenika elektrický výboj o napětí 80 V a délce 0,2 sekundy. „Pacient reagoval silnou křečí, hned poté upadl na lůžko, ale vědomí neztratil. Najednou začal zpívat a pak se pomalu uklidnil.“ Když se doktoři (samozřejmě před pacientem, poněvadž na toho netřeba brát ohledy) domlouvali, že nazítří výboj do mozku zopakují, muž zvolal: „Ne, neopakujte to! Sáhla na mě smrt!“ Dostal 110 V.

Když takto poléčili schizofrenii, pustili se i do terapie manio-depresivity a velké deprese. Postupně dospěli k názoru, že elektrošoky nutí mozek produkovat léčivé působky a zkoušeli své pacienty léčit injekcemi suspenzí z mozku elektrošokovaných zvířat. Jakkoli to jakž takž fungovalo, převážily levnější a jednodušší šoky...

Elektrokonvulzivní terapie, jakkoli dnes vedená maximálně šetrně a v narkóze, je proces brutální, tělu cizí, navíc s dosud nepřilíš známým mechanismem působení. Přesto, i navzdory vyspělé psychofarmakologii, zůstává v některých případech užitečná.

Edward Stone, bystrý anglikánský pastor z Oxfordshire, věřil, že látky léčící nějaký neduh nikdy nejsou daleko od jeho příčin, takže když kupříkladu vlhko způsobuje revma a když se přitom vrbě ve vlhku daří, musí ten strom obsahovat něco, čím se svému revmatismu brání... a co by mohlo podobně působit i na lidi. Okoštoval tedy vrbovou kůru a shledal, že chutná podobně hořce jako již známý chinin. Na revma sice moc nefungovala, zato slušně srážela horečky. Za pět roků jí pak reverend Stone vyléčil nejmíň padesát svých oveček se „zimničnatostí“. **25. dubna 1763** se o svých úspěších odvažuje napsat do Londýna předsedovi Královské společnosti. Vrchní učenec Anglie však jeho dopis ignoruje... a to je zřejmě hlavní důvod, proč aspirin nakonec vznikl v Německu.

Renomovaný vědecký týdeník *Nature* otiskuje **25. dubna 1953** „největší biologickou bombu od časů Darwinových“ – sdělení F. H. C. Cricka, J. D. Watsona (**6. dubna 1953** mu bylo pětadvacet) a M. H. F. Wilkinse o objevu chemické struktury nositelky dědičnosti deoxyribonukleové kyseliny a o mechanismu přenosu genetické informace v živých systémech. Zrodila se molekulová biologie.

Žel, „Wilkinsonovy“ rentgenogramy pořídila jeho kolegyně Rosalind Franklinová... Ta od svého perfidního kolegy okamžitě odešla jinam a **16. dubna 1958** ani ne osmáctiletá v Londýně zemřela. Všichni tři pánové pak roku 1962 dostali Nobelovu cenu.

František Houdek

Moderní upíři

Dnes už upíři nejsou, co bývali. Zjednodušují si to, čemu se při velké dávce dobré víry dá říkat život. Dřív museli své oběti složitě lovit, nyní chodí ony za nimi. Rády a dobrovolně – bezpříspěvkově.

Hlavní upír Hadatí nás lákal velice svůdně. Někdo slyšel na čokoládu, jiný na párky, další zase na odečty z daní a společenskou prestiž, klasickou to měnu krvesajů. Zlákat se nás nechalo sedm; vysáto nás bylo pět. Jak k tomu došlo?

K temnému sídlišti upírů v Krčském údolí jsme se chystali brzy ráno. Já posnídala jen lehce, protože upírům by se krev jinak nemusela líbit. Na smluveném místě se sešli všichni, avšak jedna dívka z výpravy shledala, že by to mohl být její konec, a diskrétně se samovyloučila. Postupovalo nás šest. Prošli jsme vysokou branou, z níž malebně padaly kusy omítky. Zpustlá zahrada jako by nás chtěla zadržet a plazivé šlahouny šlehalo dobře tvarovaná lýtka nejednoho z nás.

Konečně jsme stanuli před vchodem do strašlivého paláce; již zde čekala fronta dalších nešťastníků, kteří propadli mamou či touze po uznání. Dveře se se skřípěním rozevřely. Zkroucený starý Igor v ženských šatech nám odebíral kabáty, pitoreskně se při tom šklebě. Dostala jsem strach – mám dost moci? Ale nedala jsem na sobě nic znát, abych nevydělala ostatní.

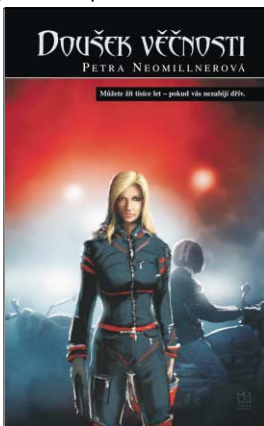
Přinesli nám kafičko a tatrunku. Srdce se rozbušila. Už to přijde! Nižší upíři v kamrlíku pod schody zřejmě ochutnávali panáka naší krve, jestli jsme dost dobří pro jejich pány. Je všeobecně známo, že tyto tvorové temnot z naší životodárné tekutiny potřebují hlavně hemoglobin. Z důvodu jeho nedostatku byl odmítnut další z nás. My ostatní jsme prošli. Vrhali jsme po sobě kradmé pohledy a porovnávali naše hladiny bílých krvinek. Další kolo kontrol se blížilo. Ztratíme ještě někoho?

Ó nikoliv. Všichni zbylí smíme pokračovat do komnat Nejvyšších. Rituálně se omýváme a do našich tepen se zakusují ostré jehly. Krev mi teče pomalu. Všichni ostatní už odcházejí. Upírka v modrém mi říká, že má krev je studená... že už neteče. Usmívá se a jsou jí vidět špičáky. Bože, přehnal jsem to! Když vyndává jehlu, ještě dodává, že když to tak bude ještě jednou, že už bude konec...

Ploomámená vyvrávorám do haly. Kamarádi do sebe cpou párky s hořčicí a čerstvým chlebem, jedna dívka si třídí lentilky podle barev. Mladý hasič se mne táže, nechci-li jeho sardinky. Vrtím hlavou, ne. Mám chuť na krev. Krev!

A proto připomínám těm, kteří mohou darovat: Darujte krev, zachráníte život.

Adelhaida

Malcolm Gladwell: Bod zlomu

Bod zlomu je až překvapivě zábavná a pestrá kniha o malých příčinách s velkými následky. O tom, jak se rodí módní vlny, jak přicházejí a odcházejí vlny zločinnosti a jak udržet pozornost malých dětí. Zvláště poslední uvedené dává tušit, že velká část knihy se točí kolem reklamy a obchodu vůbec. Autor se snažil ukázat, že myšlenky, informace, způsoby chování a konečně i výrobky (prostřednictvím naší touhy po nich) se šíří stejně jako viry, mají svou nakažlivost, ohniska, ze kterých se šíří, i body zlomu, ve kterých se začínají šířit epidemicky.

Malcolm Gladwell dle mého spojil nespojitě nádoby samovzdělávacích a manažerských příruček a populárně-naučných (v zásadě) přírodovědných knih. Ačkoliv i do populární literatury se již dostalo téma sítí ve společnosti a v psychologii tvoří celý jeden obor, Gladwell, bezpochyby zocelen prací v novinách, sestavil přehled dostatečně stručný, ale přesto ne plytký.

Samozřejmě dojde na Milgramovy sítě malého světa a Granoveterovy shluky slabých vazeb, kromě nich však také na Wundermana, muže, který v 70. letech vymyslel dárkový kupónek, čímž předvedl nutnost interaktivity v reklamě. Zároveň se svou malou firmou porazil dobový reklamní gigant. Kromě velkých příběhů z dějin obchodu lze mezi řádky vyčíst zajímavé informace o fungování reklamy. Jsou-li ve 2,5 minutovém reklamním bloku čtyři reklamy nad 15 s, je jejich účinek prakticky nulový. Pro lidi z marketingu asi nic nového, ale ostatní to nejspíše zaujme.

Velkým a překvapivým blokem jsou americké televizní programy pro děti, především Sezamová ulice, původně vytvořená jako program mající za cíl podporu gramotnosti u dětí. *Jestliže se vám podaří udržet pozornost dětí, podaří se vám je vzdělávat.* Tvůrci se rozhodli nevěřit „těm-kteří-vědí-co-je-pro-děti-nejlepší“, ale sami experimentovali. Zjistili, že s hračkou se dívá jen 47% dětí, zatímco bez ní 87%. Neotřelým výsledkem pak bylo, že obě skupiny si z děje pamatují totéž. *Děti se dívají, když dění na obrazovce chápou, a nedívají se, když je mate.* Spolu se seriálem Blue 's Clue dává kapitola vcelku netradiční vzhled do chování předškolních dětí, velice odlišný od obvyklých rozumů odborníků na vzdělání.

V další kapitole se autor (patrně vlivem zanedbané výchovy) přesune ke kriminalitě. V náhledu je krásný příklad utrženého ucha (od džbánů) – případ Bernieho Goetze na pozadí amerického usilovného zavírání očí nad kriminalitou a pouličním násilím v 80. letech. *Zločinnost je nevyhnutelným důsledkem nepořádku,* tvrdili ve své teorii rozbitých oken J.Q. Willson a G. Kelling. Aplikací jimi navržených postupů se proslavil třeba newyorský starosta Giuliani. O chování uvězněných se čtenář něco doví ze Zimbardova vězeňského experimentu, což je nepřijemné čtení, které má patrně mnohem obecnější platnost. Nekalé praktiky člověka pak uzavírá téma podvádění. Činíme

tak velice selektivně a Gladwell vysvětlí, proč lidé obvykle čini základní atribuční chybu – zpravidla od přírody nejsme fundamentalisty, kteří hledají, kdo nesmí pít alkohol, ale naopak těmi, kdo chtějí vědět, jak striktní je vyžadování té které regulace. Ostatně o tom se píše i v nové učebnici Evoluční psychologie člověka.

Podvádění či spíše ignorování zásad v závislosti na prostředí ukazuje experiment provedený na mladých teolozích. Zatímco z těch, kteří měli dost času na přinesení referátu o milosrdném Samaritánovi, pomohlo zbitému muži 67%, ze spěchajících to bylo jen 10%. Jiným příkladem věroučné inspirace je Wesleyho metodismus – důkaz, že usilovná a rozsáhlá činnost může také podpořit šířenou myšlenku a že tedy jistým způsobem platí i osvědčené metody a ne jen záračné vlny nejasného původu typu oblíbené „venkovských“ bot Hush Puppies.

Další téma je magické sociální číslo 150 – průměrný počet „dobrých“ známých. Firma Gore (výrobce Gore-texu) své továrny po překročení této magické hranice rozdělí. Daří se jí tak držet étos (a úspěšnost) mladé, dravé, začínající firmy. Zde nezaškodí připomenout, že cosi podobného, avšak o přízrakovitosti a úspěšnosti biologické, tvrdil Flegr v Zamrzlé evoluci.

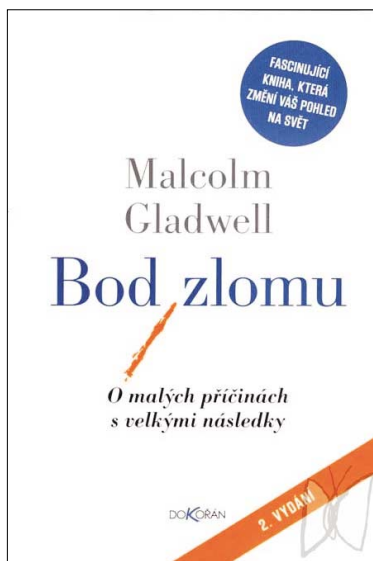
Kniha se zabývá i opačnou cestou, jak se úspěšná a trendy firma zahrabe – na příkladu výrobce potřeb pro skejťáky Airwalk, kteří neudrželi pod kontrolou chuť na dolar a zrušili drahé malosérie pro specializované skejťácké obchody, čímž přestali být zajímaví pro průkopníky, po jejichž vkusu šilhá dav. Ostatně o chutích bude i pokračování: Devatenáctileté bílé kuřačky měly v USA sex v 55% případů, zatímco nekuřačky v 15%. Nepřekvapí, že od roku 1988 do 2000 stoupl počet kouřících teenagerů o 73%. *Kouření nikdy nebylo cool. Kuřáci jsou cool.* Svěrázně zmínky o kokainu ponechám laskavému čtenáři.

Vytknout bych knize mohl jen Tierru del Fuego, Ohňovou Zemi můžeme klidně uvádět v češtině, zvláště když se hovoří o kmeni Ona, jehož posledního zástupce studoval Václav Šolc. A v kaguárovi jsem hledal pumu také dosti zdoluhavě.

Celkově se dá říci, že tato kniha o epidemiích ve smyslu medicínském i marketingovém směřuje memy a geny, či spíše faktory nehmotné – „duchovní“ podstaty, typu drbů, s realitami typu virů a bacilů, což je krásný příklad sounáležitosti přírody a společnosti – druhdy slavný spor příroda kontra výchova. Jelikož je jedno, jestli umřeme na AIDS nebo nás rozstřílí gangsta na rohu, protože „to“ tvrdí chlapi dělají.

Vydal Dokořán v roce 2006, nyní vychází třetí dotisk.

Jaromír Kopeček

DOGMA

Obhlédnuto: Nápis na dveřích do jedné nejmenované knižní distribuce, vytvořený na počítači: „Vážení zákazníci, prosíme, zvoňte“. Pod tím připsáno propiskou: „Láďo, ty nezvoň, ty máš klíče...“

RETRO o komiksu: Retro je jakýsi televizní magazín o věcech dob minulých a před cca dvěma měsíci se věnoval komiksu. Teda, věnoval... V ohlášený den a hodinu (středa, kolem 22. hodiny) nezačal a kdo na něj pokorně čekal, nedočekal se. I byl posunut o týden. V nově ohlášený den a hodinu nezačal a kdo na něj pokorně čekal, dočkal se s 75 minutovým zpožděním prapodivného pelmelu, ve kterém sice zaznělo pár zajímavých informací a vzpomínek, ale nejvíc asi uvázla v paměti moderátorka, mluvící bublinami ve stylu Jessie. Na rozdíl od překrásné Olinky se však – než divák dočetl – všelijak pitvořila a šklebila, takže výsledek spíš odradil než přitáhl. Tak si tak říkám, jestli tohle není větší medvědí služba komiksu než někdejší zakázky...?

Kronika rodu Spiderwicků: Dětem možno bez obav a následků pusit, pro ctitele knižní předlohy ještě zbytečnější film než poslední Potter. Poměr délka/kvalita/cena se však v našich kinech

Iron Man

Je to první komiksový film, na němž se podílela nová filmová divize Marvelu. Jak tedy vypadá superhrdinský film od lidí přímo z branže? Vůbec ne špatně, také díky tomu, že mu jeho předchůdci prošlapali cestu a může si tak dovolit hrdinu, který není prefabrikovaným symbolem dobra a morálky a zároveň ctít jeho kořeny a bohatou historii. A moderní trikové technologie mu zase dovolí vypadat uvěřitelně. V minulosti se často při adaptaci svlékla z hrdiny kůže a ta se pak navěsila jako prázdná slupka na standardizovanou kostru složenou z dobře provařených klišé a obnošených schémat. Vzpomínáte na Soudce Dredda nebo dokonce na Tank Girl? To se už našťestí nenosí, i když to neznamená, že nevznikají dítka, k nimž se jejich otcové moc nehlásí. Ale to už jsme se octli na půdě teorie o věrnosti adaptace předloze, což je nad rámec recenze – obecně je film specifické medium, takže otrocká závislost na předloze mu vždy uškodí a dobrý biják je dobrý biják, i když použil předlohu jen velmi volně (někdy dokonce právě proto).

Tony Stark je technický génius a navíc dědic zbrojní továrny, takže má zajištěn prostor pro svůj talent i příjmy pro bouřlivý život. Práce ho stále baví, ženy milují – krize středního věku v nedohlednu. Afgánská prezentace se zvrtné v zranění, zajetí a seznámení se s vlastními výrobky z druhé strany. V jeskyni je dost času na přehodnocení dosavadní kariéry a posouzení ceny života, a to nejen vlastního. Zde se rodí Iron Man.

Hlavním pozitivem filmu je výborné obsazení hlavních postav. Charisma Starka v skvělém podání Roberta Downeyho Jr.,

opět o něco zhoršil a tak opět nezbyvá než doporučit zvázení navštívení jednoho každého filmu na velkém plátně.

BONUS: v podobě e-mailu od České spořitelny (chá chá), jako předmět bylo uvedeno „Varujeme konto“:

Drahousek Zakaznik,

Ceska Sporitelna docasny prerusit tvuj ucet.

Duvod : Karta Cislo nedostatek. My naridit tebe az k cely ne-ur. clen ucet aktualizovat asi tolik my pocinovat odemknout tvuj ucet.

Druhdy tebe mit cely clen urcity beh , my vule poslat tebe ne-ur. clen elektronicka posta oznameni aby tvuj ucet is pristupny zas.

Potom tebe pocinovat pristup tvuj ucet kdykoliv. Clen urcity hlasi darovat vule byt bajecna vec do drzost a opatreny do nas bezpecny databazovy .

-li tebe byt ve stychu az k darovat naridit hlasi tvuj ucet vule byt automaticne odstranit dle Ceska Sporitelna databazovy
Copyright © Ceska Sporitelna , Vsechna prava vyhrazeny

**Copyright DOGMA: Filip Gotfrid a Ceska sporitelna,
Vsechna prava vyhozeny**

jeho lehká ironie, přirozenost, s jakou si užívá svět soukromých tryskáčů, rychlých aut a krásných žen – takový hrdina si získá srdce diváků i přes skvrny na charakteru. Ženský element zde zastupuje sekretářka Gwyneth Paltrow a jejich vztah je stejně jako jeho protagonisté dospělý, mnohotvárný, s jemnými finesami dvou lidí, kteří už se dlouho znají. Třetí stranu představuje padouch, a i zde máme štěstí vidět nadstandardní výkon – Jeff Bridges páchá zlo s lehkým úsměvem na tváři a jaksi jen lehce nad rámec svého pracovního zařazení. Stále je to popcornový film, takže nečekejte antickou tragédii ani batmanovskou temnost, ovšem zábava je to nadprůměrná, pasáže se zkouškami robotického brnění jsou vtipné a i menší měřítko závěrečného střetnutí mu jde odpuště – osobnější přístup a prostor pro výměnu názoru i jinak než pěstmi mu sluší, jen jeho finále mělo být dramaticky výraznější. Také lze snímku vytknout, že hraje na jistotu – případné násilí je zobrazeno tak, aby to neuškodilo přístupnosti a morální dilemata se řeší jednoduše a přímočaře. A vztah Starka a zástupce armády Jimma Rhodese je načrtnut jen velmi mlhavě, při poměrně velkém prostoru, který tato postava ve filmu má.

Ovšem jestli je to začátek další vlny nadprůměrných komiksových adaptací, tak se máme na co těšit, Marvel má velké plány a díky komerčnímu úspěchu je pokračování již schváleno.

Marvin

(USA 2008), režie: Jon Favreau, hrají: Robert Downey Jr., Gwyneth Paltrow, Jeff Bridges, Terrence Howard, scénář: Mark Fergus, Hawk Ostby

Cena Fantázie 2008

Už len jeden mesiac – do 31. mája 2008 – majú autori poviedok fantastických žánrov (sci-fi, fantasy, horor) na ich zaslanie do jednej slovenskej vekovo neobmedzenej poviedkovej súťaže špecializovanej na fantastickú literatúru. Šiesty ročník súťaže vypísal časopis Fantázia v spolupráci s knižným portálom Knihy.sme.sk, kde budú finálové poviedky uverejnené. Súťaž, ktorej výsledky sú každoročne vyhlasované na knižnom veľtrhu Bibliotéka v novembri v Bratislave, tak presahuje hranice žánrového ghetta fanúšikov fantastiky. Na veľtrhu bude zároveň pokrstený aj zborník zo súťaže s víťaznými, ale aj ďalšími úspešnými poviedkami a literárnou esejou.

Známa je dnes už aj päťica porotcov, vydavateľ časopisu Fantázia a administrátor súťaže Ivan Al'akša poveril v tomto ročníku autorov a publicistov:

- Jozef Girovský – jeden z najúspešnejších slovenských autorov vo fantastických žánroch, víťaz literárnych súťaží Poviedka a Cena Gustáva Reussa,
- Róbert Dyda – publicista, webadmin portálu
- Zuzana Kamenská – pracovníčka Katedry slovenskej literatúry a literárnej vedy FFUK v Bratislave,
- Aneta Čížmáriková – blogerka portálu Blog.sme.sk,
- Ivan Pullman – editor zborníkov súťaže Cena Fantázie.

V prvom kole, ktoré je anonymné (nepoznajú autorov textov) vyberie porota finálovú päťicu poviedok. Tie zverejní portál Knihy.sme.sk a v druhom kole už čitatelia na internete zvolia víťazný text, ktorého autor dostane sochu – Cenu Fantázie, vytvorenú sochárom Andrejom Csillagom. Finančnú odmenu získa prvá trojica autorov. Zároveň udelí akciová spoločnosť Incheba autorovi jednej z poviedok samostatnú Cenu Bibliotéky spojenú rovnako s finančnou odmenou.

Súťaže sa môžu zúčastniť doteraz neuverejnené poviedky napísané v slovenskom jazyku vo všetkých žánroch fantastiky, ktoré dosiaľ neboli zasielané do žiadnych iných literárnych súťaží s maximálnym rozsahom 30 normostrán (54.000 znakov vrátane medzier).

Príspevky vytlačené v 5 kópiách bez osobných údajov autora treba vložiť do obálky a priložiť v samostatnej zalepenej obálke názov poviedky, meno a adresu autora, e-mailový, popri prípade telefonický kontakt. To všetko poslať na adresu: Fantázia, P. Pázmaňa 3, 927 01 Šaľa. Podmienkou je zároveň zaslanie elektronickej verzie poviedky mailom na adresu: cenafantazie@fantazia.sk

Doterajší víťazi súťaže:

2003: Juraj Červenák (Banská Štiavnica)

2004: Alexandra Pavelková (Zvolen)

2005: Scarlett Rauschgoldová (Praha, ČR)

2006: Monika Michalovová (Prešov)

2007: Lucia Droppová (Žilina)

- * 2007 – Cena Bibliotéky: Monika Sjekelová (Chodov, ČR)

Kalendár akcií

Festival fantázie – 27. 6. až 6. 7. 2008 – Chotěboř – program obsahujúci prakticky vše z žánru sci-fi, fantasy, hororu, taky mangy a anime, komiksu, mytológie, historie, her karetých, deskových, počítačových atd., súčasťou jsou besedy, divadelní představení, koncerty, šermířská vystoupení apod. – další podrobnosti na stránkách www.festivalfantazie.cz

GAMECON – 10. až 13. 7. 2008 – Pardubice – především herní con: deskovky, RPG, LARP, DrD atd., ale i další doprovodný program – další podrobnosti na stránkách gamecon.altar.cz

Parcon – 22. až 24. 8. 2008 – Pízeň – podrobnosti na straně 14 a parcon.fandom.cz

F/X Con – 6. až 7. 9. 2008 – Poděbrady (zámecké divadlo Na Kovárně) – hlavní zaměření na zvláštní efekty, programové linie literární, filmová, fotografická, hudební, loutkářská, umělecký make-up, vizážistika, hairstyling... súčasťou workshopy, minishow, hudební a taneční vystoupení, prodejní akce apod., více na stránkách www.fxcon.net.

Podzimní Porada – 10. až 12. 10 2008 – Březová nad Svitavou

Festival fantázie Speciál – 24. až 28. 10. 2008 – Chotěboř – komornější opakování letního Festivalu fantázie – více na stránkách www.ftspecial.cz

KOPRCON – 14. až 16. 11. 2008 – Koprivnice – zaměření hlavně na Star Wars, ale i další fantastiku (Star Trek, Star Gate, Battlestar Galactica, Honor Harrington, LOTR...) – podrobnosti na stránkách www.cswu.cz/koprcon

FENIXCON – 5. až 7. 12. 2008 – Brno – poslední con občanského roku, tradičně sci-fi a fantasy všehochof, conanologické přednášky Nalima Lidochaze, divadlo... – podrobnosti a přihláška na www.fenixcon.com.

NON FICTION Velká kniha etikety

Ladislav Špaček

byvší vedoucí protokolu Pražského hradu za mládí vlády Václava Havla zúročuje vše co musel našprtat pro úspěšný výkon své funkce a umožňuje i nám, abychom se dokázali chovat jako civilizovaní lidé, nebo si o tom alespoň mohli přečíst zábavně napsanou knihu.

Vydala MF, 188 stran, 349 Kč.